

RUBIN SZILÁRD

**PETRECERE
ÎN
BÎRLOGUL LUPILOR**

RUBIN SZILÁRD

Petrecere în bârlogul lupilor

În românește de Constantin Olariu

Editura Univers
București - 1981

Cuprins

1	9
2	13
3	17
4	22
5	27
6	32
7	38
8	42
9	47
10	50
11	55
12	59
13	63
14	70
15	75
16	80
17	85
18	89
19	95
20	97
21	104
22	111
23	114
24	118
25	122
26	125

27	129
28	133
29	138
30	143
31	148
32	152
33	156
34	161
35	167
36	171

Colonelul Nox nu-i agreea pe unguri. Era de părere că agenții săi trimiși în Ungaria acționează de multe ori haotic.

— Ai să vezi - îi zise căpitanului Marcus, care tocmai îi pusese pe birou raportul de zi - că azi, mâine, vreuna dintre speranțele noastre din rândul femeilor își uită în coc minimagnetofonul înainte de a se coafa, își pierde capul și o împușcă pe coafeză. Cu avânt, cum îi stă bine unei Piroksa unguroaice!...

Căpitanul Marcus, care în profesia lor aprecia înainte de toate exactitatea, obiectă sec:

— Agente cu coc nu avem.

Nox nu-i mai răspunse nimic. Îl considera pe Marcus un băiat foarte isteț, cu cap strălucit, din cei cărora le place să taie firul în patru, dar care niciodată nu gustă o glumă. Trase un fotoliu la soare și se așeză în el, cu spatele spre căpitan.

Lui Marcus pe care-l supăra purtarea șefului său, nu i-ar fi păsat dacă Nox ar fi dispărut pe neașteptate din masivul fotoliu de club și când să se răsucească iar spre interior, să șadă un altul în el. Din partea lui, putea fi și un cadavru...

Dar din fotoliu se auzi glasul spart al lui Nox:

— Trăim iar niște vremuri când în Ungaria nu ne mai putem baza decât pe câteva personalități proeminente. Câte un specialist decis, bine instruit, care luptă cu un aparat de transmisie și un teleobiectiv. Din păcate, asemenea oameni sunt rari

în Ungaria...

— Acum există unul.

Nox știa că Marcus face aluzie la noul agent, la marea lor speranță, pe care instructorii îl socoteau genial.

— Te gândești la O-6?

— La el. E aproape un biochimist.

— Și cum stă ca aspect exterior?

— A suportat două operații plastice. Un alter ego perfect. Dealtfel știe și el că semăna uimitor cu cel adevărat. I-am introdus toate amintirile doctorului Decsi. I-am rulat zece mii de metri de peliculă pentru documentare. În film figurează toți cei pe care dublura doctorului Decsi trebuie să-i cunoască. Printre ei foști colegi de școală, prieteni. De pildă, despre un scriitor pe nume Vértess am pregătit pelicule la Londra, când a fost în Anglia, la vărul său. Vara asta, dacă mai face vreo călătorie în afară, îl filmăm iar.

— Sunt impresionat... - mormăi ironic colonelul.

— Continuă!

— Pe un ziarist numit Baksay l-am decupat dintr-o peliculă, un jurnal de actualități. Individul tocmai înfuleca un sandviș la o recepție...

— Nu-i necesar să-mi povestești clișeu de clișeu tot ce se află în acei zece mii de metri.

— Cum doriți. Concret, O-6 a primit material documentar cât toată literatura goetheană la un loc!

— Sper că nici el n-o să fie o sursă documentară mai slabă!...

Nox era convins că O-6 va deveni într-adevăr un maestru. O stea a spionajului care-i va aduce și lui steaua de general și despre bravurile căruia se vor scrie cândva scenarii de film.

— La toamnă, înainte de a pleca acasă, solicitați-i o

declarație pe bandă de magnetofon. Dar de data asta ca persoană particulară. Cine e starul său de film preferat, ce fel de mașină și-ar dori, ce marcă, ce calmant consideră că e cel mai bun... Banda va ajunge în arhiva mea personală.

Nox se gândea la emisiunea „Din destăinuirile unor vechi spioni”; după ce se va pensiona, va furniza pentru realizatorii acestei emisiuni materialul, să zicem la cincizeci de dolari minutul. O-6 e ce-i drept tânăr, poate activa treizeci de ani pe muchie. După cum – se gândi Nox – nu-i exclus ca la toamnă, după ce va fi trimis acasă, să capoteze.

Se sculă, se duse la birou și se așeză acolo, apoi scoase dintr-un sertar un dosar subțirel, pe care-l întinse căpitanului.

— Pe ziua de azi, am încheiat cu problema asta! Dar... mai avem aici un flecușteț, cu care am putea începe o treabă.

În timp ce Marcus parcurgea materialul, șeful său deschise televizorul pentru a ciupi două-trei imagini de la raliul automobilistic de la Nisa. Însă nu mai apucă decât pe un reporter, care încerca să-i ia un interviu nevastei unui concurent grav accidentat în urma exploziei mașinii pe care o pilota.

„Ce simțiți?”...

Femeia plângea și își repezi pumnul spre reporter. În spate se zărea automobilul, încă fumegând.

Marcus nu văzu nimic din toate acestea. Era adâncit în lectura declarațiilor unui transfug ungar mort într-un spital din Londra. Proprietarul de pe vremuri al farmaciei „Arhanghelul”, în ultimul său ceas își lăsase moștenire averea serviciului de spionaj secret. Când fugise, lăsase averea asta în Ungaria și înainte de a muri încredințase serviciului de spionaj

cum anume s-o folosească.

Nox închise televizorul.

— Deci? îl întrebă Marcus.

— Totul e cui îi transmitem mai departe moștenirea. Riscurile sunt nule.

— Tocmai asta-i partea cea mai interesantă. Noi cumpărăm, dar nota de plată se onorează dincolo.

Asta nu-l entuziasmă pe Marcus. „Mai bine am avea idei, decât bani”, își spuse.. Dar nu rosti cu voce tare decât atâta:

— Măine pun problema asta în mișcare.

Colonelul se ridică și deschise ferestrele, ce ofereau privirii imaginea unui orașel vechi, cu case bătrâne și acoperișuri înalte și ascuțite. Ca și altădată, orașul i se înfățișa - a câta oară? - aidoma unui Disneyland păărăginit.

— Ce vreme splendidă! rosti fascinat. Pare-ar fi vară! Deși, după calendar, suntem abia la mijlocul lui mai.

Marcus salută și dădu să se retragă. Dar colonelul îl opri:

— Denumirea acțiunii?

— Aș propune să-i zicem „Arhanghelul”.

1

Colonelul Beke din brigada de urmărire plecă la Pécs cu avionul de dimineată. Ruta trecând pe deasupra Mecsekului, văzu pădurile seculare și turla bisericii din Csalogány, comună de care răspundea oficial.

Îl invitasese un fost coleg de clasă, doctorul Haller, să-i facă o vizită. Nu numai pe el, ci pe toți membrii „ordinului liliacului”. Adică și pe Decsi, Baksay, Vértes și Schwabik, căci Ordinul era format din șase membri. Șase, care în anii de liceu fuseseră cât de cât legați printr-o strânsă prietenie.

Pe Beke nu-l surprinsese scrisoarea, pe care Haller pictase cu mîgălă „Liliacul de aur”, simbolul cercului lor prietenesc. Mai degrabă își făcea reproșuri, lui însuși dar și celorlalți, că vreme de atîția ani nu-și dăduseră niciun semn.

În 1945, după eliberare, își luaseră bacalaureatul și îndată se rupseseră unii de alții. Haller absolvise facultatea de medicină la Pécs, Decsi studiasse la Debrecen. Schwabik se înscrisese la farmacie, la Szeged. Numai Vértes și Baksay urmaseră împreună facultatea de filosofie, la Budapesta. Din câte auziseră, cei doi literați, deși nu se puteau suferi tot pe atîta pe cât se iubeau, rămăseseră prieteni. Continuau cearta începută în liceu. Beke se aștepta ca la întîlnire să-i vadă sfîdindu-se de cel puțin zece ori...

În ce-l privea, el ajunsese dintre toți cel mai departe. Devenise polițist, așa cum un credincios s-ar fi făcut pe vremuri preot: din imboldul de a-și alege misiunea cea mai grea. Adică locul unde puterea ți se putea urca cel mai lesne la cap și care pune la o necruțătoare încercare cinstea. Să fi fost oare încrezător, mândru de integritatea sa, că îndrăznise să aleagă acest drum? Azi știa că și din aceste motive. Cu cât orgoliu credea în forța sa morală! În faptul că această forță se va revărsa și asupra altora!...

Ca multe altele, și alegerea sa izvoră încă din copilărie. De mic copil trăia în el dorința de a descoperi și dezvălui minciuna. Nu vroia să condamne – nu vedea cine știe ce bucurie în asta – ci doar să cerceteze și să afle adevărul. Dealtfel în general băieții nu-i iubeau pe polițiști. Considerau chemarea acestora drept un rău necesar, aproape umilitor. Un mecanic de locomotivă – da! Un căpitan de vapor – da! Însă un polițist? Când aveau ocazia, îi dădeau pe la spate cu tifla. Totuși el se gândea adesea la polițistul care stătea afară în viscol, noaptea, până și în noaptea de Crăciun.

Mai târziu, când era mai copt la minte, văzuse și polițiști ce mânau pe deportați. Dar cu atât mai încăpățânat, aproape disperat, căuta să se încredințeze că nu greșește, că de fapt tocmai acum ar trebui să strige după un polițist, după unul adevărat, cum visa el să ajungă. Iar astăzi, după ce se scurseseră cincisprezece ani, își amintea cu aceeași liniște sufletească de delicvenții descoperiți și prinși, ca și de cei doi ani petrecuți în închisoare, pe care i-ar fi putut evita la fel ca prietenii săi de pe vremuri, dacă n-ar fi fost atât de credul, încât să aleagă poarta cea

mai îngustă! Dar dealtfel n-are să facă pe eroul cu asta în fața lor. Cel mult dacă o să-i vorbească lui Decsi, care devenise comunist. Cel puțin așa știe el, dar și asta o știe de mult, din câte auzise în '59, căci de cincisprezece ani nu vorbise cu el.

Trecuse un deceniu și jumătate de când nu mai fuseseră cu toții împreună. În atâta vreme omul se poate schimba foarte mult. Până și celulele i se regenerează din șapte în șapte ani. Oare se întâlnește cu aceeași băieți cărora le cunoștea fiece obicei, gest, dorință și secret? Poate că vreunul a încărunit, altul poartă ochelari, al treilea suferă de cine știe ce boală grea. Pur și simplu: *se vor mai recunoaște?*

Faptul că pe vremea când erau elevi nu-i puteau suferi pe polițiști, fusese oricum un titlu de glorie pentru „Lilieci”. Îi urau dimpreună cu tot regimul. Însă mai presus de orice îi urau pe naziști. Numai Haller nu putea fi atât de pătimăș ca ei, însă la el treaba asta li se părea explicabilă. Cea mai frumoasă vacanță, pe vremea când era copil mic, o petrecuse în Germania, la bunica lui, pe țărmul Mării Nordului. Haller nu uitase niciodată acea vară. Iar mai târziu se îndrăgostise de o fetiță nemțoaică, mai exact săsoaică, refugiată...

De obicei deasupra culmilor Mecsekului curenții de aer fac ca avioanele să se legene un pic. Bătrânelele șvăboaice, ale căror fete sau nurori le-au luat bilete de avion pe ruta München – Pécs, tremurau la gândul că acuși-acuși îi bușește pilotul de pământ. Beke le cercetă cu privirile pe cele două măicuțe ce ședeau ghemuite, cu brațele încrucișate pe piept, cu un rând mai în urmă, pe partea cealaltă a culoarului de trecere, în veșminte negre, cu fețele împietrite, privind țință în fața lor. Poate că se rugau să le

ocrotească Sfânta Fecioară... Dar Beke, în loc să-l irite ironia sorții, nu simțea decât o senină iertare. „Până la urmă – cugetă el – aici au să fie îngropate, în pământul ăsta pe care l-au muncit atâta.” Erau oameni harnici șvabii, cu dragoste de muncă, iată un fapt care nu poate fi tăgăduit, și Beke ar fi fost ultimul care să le conteste aceste calități.

În partea din față, deasupra cabinei pilotului, se aprinse tăblița ce atrăgea atenția că fumatul e interzis, semn că urmau să aterizeze.

Din avionul înclinat Beke zări modernul cartier de pe locul anticului Sopianae, blocurile cubice și prismatice intens colorate, cum găsești pe toate meleagurile lumii, dar care, acum și aici, apăreau în ochii săi, nu se știe de ce, mai frumoase. Poate pentru că se ridicau pe acel dulce pământ ce-i reînvia copilăria și spre care acum cobora, cu ușoare salturi, în jos, avionul.

2

Oberchelnerul vagonului-restaurant trecu pe rând de la masă la masă făcând plata. Acceleratul se apropia de Pécs, prin fața geamurilor încălzite în lumina soarelui alergau blocurile moderne ale orașului uraniului.

Doctorul Decsi îi atrase atenția cu o privire semnificativă colegului său de institut asupra priveliștii. Andrzej, tânărul om de știință polonez, mai fusese în Ungaria, cu prilejul unui colocviu desfășurat la Budapesta și vizitase Pécsul. Dar pe atunci orașul nici nu visa să devină un centru al uraniului. Privi pe geam afară și își întoarse îndată capul.

— Frumos, frumos, zise politicos, apoi adăugă cu ochii ușor mijiți și într-o ungurească stâlcită: Soarele ca în Italia! Orbește la ochi pe om...

Era în octombrie, totuși paharele sclipeau pe fața de masă albă, iar vinul arăta roz în lumina puternică a soarelui.

Decsi îi aruncă o privire scurtă lui Andrzej. Tânărul cu piele albă și păr cânepiu părea blând și naiv, ca majoritatea polonezilor. Însă Decsi știa prea bine că Andrzej era la fel de conștient de importanța acestui oraș ca și el.

Dealtfel, Andrzej se afla de patru luni în Ungaria. Institutul de cercetări biochimice, la care lucra împreună cu Decsi, fusese construit nu de mult în Bükk. Era o investiție de mare amploare și

costisitoare, și nu numai Andrzej ci și colegii săi de specialitate așteptau de mult să ia ființă. Datorită unei strânse colaborări în domeniul muncii de cercetare fuseseră înlăturate în sfârșit impedimentele profesionale și materiale și institutul devenise mai frumos, cu o utilare mai bogată decât speraseră înșiși invitații.

Andrzej venise cu plăcere în Ungaria. Ce-i drept, s-ar fi dus oriunde unde ar fi putut lucra în specialitatea sa, în cele mai bune condiții și cu bucuria unor satisfacții. Dar de Ungaria rămăsese oarecum legat sufletește: de la acel colocviu corespundea cu o fată din Pécs. De atunci Magda s-a măritat, dar acum Andrzej se bucura oricum că o poate vedea din nou. Nu avea de gând să petreacă decât câteva ceasuri la Pécs, să poată sta de vorbă cu ea și să-și ia o satisfacție târzie pentru stângăcia sa de pe vremuri. Pe-atunci Andrzej nu știa decât puțină italiană, iar Magda engleză. După puzderia de gesturi chinuite și comice, după atâtea apeluri la dicționar, nu era puțin lucru să discute acum cu ea în ungurește despre amintirile lor! Dar oare îl va aștepta într-adevăr la gară?

În schimb, pe Decsi îl apăsau alte griji. Își tot examina fața oglindită în geam, proaspăta rană cicatrizată care aproape că-l făcea străin. Până și părul și-l aranjase, cu ajutorul frizerului, după o fotografie îngălbenită, de la bacalaureat, iar acum purta cărare, ca băiatul din acea fotografie. Dar ceea ce îl neliniștea într-adevăr, nu era înfățișarea sa, ci a celorlalți. Oare îi va recunoaște?

Adică, își punea aceeași întrebare pe care și-o punea și Beke în avion.

Decsi nu mai fusese de zece ani la Pécs, iar ultimii

doi ani și-i petrecuse în Suedia, beneficiind de o bursă de stat. Sosise nu de mult acasă și, așa cum era de așteptat, fusese numit la noul institut de cercetări. Era considerat unul dintre cei mai capabili biochimisti unguri, chiar dacă deocamdată nu se făceau simțiri anii petrecuți în faimosul institut din străinătate și nu se arăta atât de pregătit pe cât se așteptau de la el. Colegii săi aveau senzația că se integrează greu în muncă. Aparent era calm și vesel, dar adesea părăsea laboratorul spunând că-l doare capul sau că are amețeli. În institut începură să fie îngrijorați că în anii ce trecuseră poate fusese atins de radiații.

Firește, se găsiră și câțiva invidioși, care-și pronunțaseră îndată sentința: păcat de cei doi ani cât a fost plecat, Decsi nu e nici pe departe o capacitate pe cât îl crezuseră profesorii săi. În curând au să-l folosească numai pentru calitățile lui politice în institut.

Era orfan de tată și la câteva zile după întoarcerea sa muri pe neașteptate și mama sa, astfel că rămăsese absolut singur. Se va fi bucurat așadar sincer când i-a scris Haller că foștii săi colegi de liceu nu l-au uitat și că, uite, astă-seară se va afla iar în cercul prietenilor săi legați prin jurământ!...

Amândoi își luaseră doar câte un geamantan mic și tot drumul îl petrecuseră în vagonul-restaurant, consumând băuturi tari, bune pentru fortificat inima, treabă de care avea nevoie și Andrzej. Mai ales acum, înainte de coborâre, simțea intens că acest rendez-vous târziu s-ar potrivi mai degrabă unui elev și că, fiind vorba de o femeie măritată, s-ar putea ivi o situație cu atât mai chinuitoare.

Dar în clipa aceea o și văzu.

Femeia stătea pe peron, printre ceilalți care

așteptau, și cerceta atentă geamurile garniturii ce intra în gară. Stătea acolo, plinuță ca un ursuleț și totuși cu un trup înăltuț, ce atrăgea atenția de departe, cu ochii ei verzi-aurii și cocul ei mare, bronz-roșcat.

— Magda! șopti Andrzej.

Lui Decsi i se păru de la prima vedere cunoscută. Dar în clipa următoare îi trecu prin minte că Andrzej îi vorbise de o fată numită Hevesi! Da, spusese Hevesi Magda... Dar el ar fi fost în stare să jure că ochii aceștia verzi, inconfundabili, nu pot fi decât ai lui Schweller Emmi!

Întinse repede mâna, pentru a-i da liber lui Andrzej.

— La revedere, eu oricum te-aș deranja, zise nervos.

Plecă grăbit înspre celălalt capăt al vagonului, ca și cum ar fi uitat acolo ceva.

— Bricheta... - i se adresă chelnerului, care tocmai strângea fețele de masă. — Nu, nu-i nimic, mi-oi fi pus-o undeva în vreun buzunar. A, da, uite-o!

O scoase și o aprinse zâmbind în fața chelnerului.

Până să coboare, Andrzej și femeia aceea cunoscută dispăruseră de pe peron.

Decsi ieși afară din clădirea gării și se opri emoționat. Vântul călduț ce străbătea tot acest oraș balnear scăldat în lumina soarelui de amiază aducea până la gară miresmele pădurii Mecsekului. Câteva clipe stătu pe loc emoționat, apoi cu o încredere bruscă, porni în lungul străzii.

Știa că azi în sfârșit se va putea elibera încet-încet de teama ce-l apăsa că va părea suspect.

3

Vértes Gyözö și Baksay Ali sosiseră încă de dimineață la Pécs, cu Volga *Magazin*-ului.

Chiar din ziuă când aflate de întâlnirea lor colegială, Baksay vorbise cu redactorul-șef să-l trimită să facă un reportaj la Pécs. „Au trecut șase săptămâni de când s-a întors ansamblul de balet Pannon din Anglia și *Magazinul* n-a scris încă niciun rând despre turneul ăsta! subliniase indignat. Ar trebui măcar să dăm o fotografie a unei dansatoare, cu o scurtă prezentare a succesului de la Londra...” În cazul unui refuz net din partea redactorului-șef, fără mașină și diurnă, Baksay nu vedea cum ar fi putut merge la întâlnirea colegială la Csalogány. Însă treaba se rezolvase surprinzător de ușor.

Vértes își făcuse socoteala că va merge la întâlnire numai în caz că se va descurca cu autostopul. Avea cincizeci de mii de forinți în bancă, dar s-ar fi considerat un boem ce trăiește de azi pe mâine dacă ar fi știrbit această sumă din pricina unei agape colegiale sufletiste. Iar leafa o primea abia peste două zile.

„Să pornesc la drum cu cincizeci de forinți?” se întrebă indignat.

Era omul care se făcea negru de ciudă când călătorea cu tramvaiul numai până în jumătatea traseului și biletul ajungea doar „pe jumătate folosit” în cutia pentru gunoarie. În astfel de ocazii își făcea

reproșuri crâncene că nu era descurcăreț.

Faptul că aveau acum mașină îl liniștise, dar, ca să nu-și piardă ziua fără folos, ajungând la garaj, unde băură câte o cafea, scrise o poezioară pentru copii. Când o termină, îl puse pe Baksay să-i promită că în schimbul cafelei plătite de el îi va publica poezia în cel mult două săptămâni.

Baksay, care făcea zilnic douăzeci de promisiuni de acest gen, dădu din umeri ca și cum ar fi fost un lucru de la sine înțeleș:

— Neapărat, dragă Gyözö!

Dar în sinea sa simțea un teribil dispreț.

Oricine putea fi sigur că, de pildă, dacă Vértes ar strânge în mână un revolver încărcat crezând că e un pistol-jucărie, Baksay nu i-ar atrage atenția că se înșală, dimpotrivă, ar aștepta ca în plină iarnă să-și ciuruiască cu el soba de teracotă. Asta, pentru că îl știa pe Vértes cât de friguros e... Bineînțeleș, Vértes nu l-ar fi crezut în stare de așa ceva, deși s-ar fi convenit să se mai întrebe și el ce fel de om e, din moment ce prietenul său cel mai apropiat îl detestă într-atâta! Însă nu-i făcea plăcere să se gândească la asta...

Drumul îl făcură totuși fără sâcâieli, iar din clipa când pătrunseră în Pécs, până și glasurile și fețele lor deveniră demne de respectul convenit unor scriitori. Ba Vértes, care avea eczemă, își puse grijuliu mânuși în mâini.

Traseră la „Pannonia”, într-o cameră cu un pat, unde, firește, Ali fu cel năpăstuit.

— Nu-i așa, dragă Ali, că ție nu-ți place să dormi în pat?

— A - răspunse Baksay - mie-mi plac la nebunie canapelele cu arcuri stricate. Îți mulțumesc că nu vrei

să-mi răpești plăcerea asta...

Despachetară, apoi Baksay îi dădu telefon lui Nicky Bea, balerina aleasă pentru interviu, și-i dădu întâlnire la Libresszó.

Abia după toate acestea explodă discuția.

— Ascută-mă, Ali - întreabă Vértes - de fapt cine a organizat treaba asta?

— Care treabă?

— Toată întâlnirea asta...

— Tu.

— Eu? Ești căzut în cap?

— N-ai spus tu că te-ai văzut cu Schwabik și de la el știi că ne-a chemat Haller?

— Perfect! Dar cine-a sugerat primul că ar trebui să mergem la Haller, să mâncăm pe cinste o dată!? Mi-ai spus că v-ați scris despre asta...

— Mă rog, așa am spus. Dar de fapt l-am căutat pe Haller telefonic și-am stabilit prin telefon. Dealtfel mi-e absolut indiferent.

— Halal treabă!

— Și-acum ce te înfurii? Ali își trânti de podea peria de cap. Sunt sigur că Beke și Decsi au și sosit!

— Deocamdată portarul nu știe de ei. M-am interesat.

— Pentru că au tras la „Hotel Princiar”. Facem pariu că sunt la „Princiar”?

— Pe ce? Pe banii pe care mi-i datorezi?

Dacă furia s-ar fi putut transforma în gaz aerian, Baksay s-ar fi înălțat zece centimetri deasupra covorului. Dar nu mai sus, pentru că, deh, cântărea nouăzeci de kilograme. Era un bărbat bondoc, cu ochi căprui și buze groase, vișinii.

— Sunt curios să văd dacă și în fața lui Nicky vei face pe zgârciobul?!

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Fața prelungă, vineție a lui Vértess se subție și mai mult. Cred că nu e vorba de cheltuieli! Dealtfel n-am luat cu mine decât un pol.

— Cum? Ai pornit numai cu un pol?

— Mai am și ceva mărunțiș.

— Bine. N-am zis nimic.

Firește, Vértess își adusese și un cec, fapt pe care însă îl tănuia mai strașnic decât dacă ar fi fost bigam. Despre celălalt cec din păcate știau și prietenii săi. Dar de acesta numai el!

— Uite, Ali - zise - știi că de la traducerile alea de poezie turcă nu iau bani decât la sfârșitul lui noiembrie. Luna asta stau îngrozitor de prost. Nu am de gând să cheltuiesc aiurea pentru o escapadă.

— Escapadă la care participi și tu!

— Hai să lăsăm asta...

Baksay se gândi la tensiunea lui și încheie discuția.

— Adevărul e că până acum totul merge bine. Cu puțină istețime, până diseară o ambalăm și pe Nicky. O luăm cu noi la Csalogány...

— Bine gândit! recunosc Vértess. Așa, cel puțin treaba ar avea într-adevăr haz și fantezie!

— Ești nebun? Eu am pus la socoteală din capul locului și chestia asta.

— Bineînțeles, în măsura în care Haller contează într-adevăr pe noi!...

— De ce n-ar conta?

Pentru că Vértess și Baksay ajunseseră cu neîncrederea reciprocă la o altitudine unde alții n-ar fi putut rezista decât cu aparate de respirat, nu mai izbutiră să rezolve satisfăcător problema. Drept care, se lăsară în voia soartei.

Până la întâlnire mai aveau o bună jumătate de ceas. Vértess se așează la traducerile sale brute din

turcă, iar Baksay hotărî să dea o fugă până la „Princiar”, să-i caute pe ceilalți..

Cobora pe trepte, când deodată fu cuprins de o vagă bănuială. Ce-i drept, el îi telefonase lui Haller, dar de fapt Beke inițiasse întâlnirea. Dacă prietenul său de la poliție nu se așeza lângă el la „Hungaria”, unde el, Baksay, își făcea siesta după-amiezele, și nu i-ar fi vorbit cu entuziasm că n-ar strica să se revadă, lui nici nu i-ar fi dat prin gând. Beke îl rugase să-i scrie lui Haller și să-i comunice în felul său glumeț că, orice-ar fi, îi place, nu-i place, să-i primească pe ei ca oaspeți. De atunci, scrisorile soseau și plecau, își telefonaseră fiecare. Cărțile de joc se amestecaseră zdravăn. Pe Ali însă toată treaba asta nu-l emoționa.

Analogia cu jocul de cărți se nimeri tocmai la momentul potrivit pentru a-și muta gândurile într-o direcție mai senină. Diseară vor juca neapărat cărți! Pocher sau douăzeci și unu, totuna. Ali știa că ceilalți își vor aminti fapta lui eroică de pe vremuri, când un bătrân bibliofil își plătise până la centimă datoria făcută la cărți din vânzarea unor cărți din seria de opere Jókai. Amintirea îl umplu de avânt, drept care îndată se gândi la Nicky Bea. Dacă va merge într-adevăr cu ei la Csalogány, la noapte le va rodi un măr de aur.

Întrebarea e numai, care din cei șase va smulge mărul...

4

Beke trăsesese la „Princiar”, fereastra camerei sale dădea spre însorita piață Szécheny. Privind afară, îl năpădiră puzderie de amintiri: vechi: dimineți de elev, când, cu echipa sa de fotbal cu nasturi în buzunar, îl aștepta, în fața geamiei pe Decsi, când Haller venise cu modelul său de submarin să i-l arate, sau când a dat nas în nas cu Vértess, care își aștepta palid idealul mereu nepunctual și întreba pe fiecare trecător cât e ceasul, cu speranța că ceasul primăriei a luat-o înainte... Dar nu stătu decât o clipă la fereastră. Pornise de dimineață cu stomacul gol și acum îi era într-adevăr foame. Își caută periuța de dinți, scoase pijamaua pe pat și se spală pe mâini, apoi coborî cu pași vioi în cafenea, să ia micul dejun.

Își comandă un dejun consistent, omletă cu șuncă, unt și ceai. Tocmai se gândea că va completa acestea cu un piure de castane, când îi atrase atenția cineva. Era o femeie cam de treizeci de ani, cu o pălărie roșie în cap. Întâi femeia se interesă de la un chelner, apoi se duse la un bărbat tânăr care citea ziarul, dar dădu și acela din cap. Apoi, după o scurtă nehotărâre, privi spre Beke și porni repede înspre el.

— Vă rog să mă scuzați... Nu sunteți colonelul Beke?

— Da. Ce doriți?

— Sunt Schwabik Sándorné.

— O, soția lui Sica! Luați loc!

Femeia se așează și se mai prezintă o dată:

— Mă numesc Márta. Mi-au spus de la recepție că ați și sosit și sunteți în restaurant... Doar că a trebuit să vă ghicesc dintre ceilalți oaspeți.

Beke zâmbi prietenos.

— Mă bucur că am făcut cunoștință atât de repede.

Acum o vedea prima oară pe soția lui Schwabik. Era o femeie voinică, înaltă, cu ochi negri, cu părul intens oxigenat și cu o linie frumoasă, însă cu mâini puțin cam mari.

— Ce mai face Sica?

— Tocmai despre el vreau să vă vorbesc. Dar foarte confidențial.

— Nicio piedică.

— Știu că dumneavoastră sunteți în poliție...

Beke continua să zâmbească deși ar fi preferat ca soția lui Schwabik să fi venit nu la ofițerul de poliție ci la prietenul soțului ei.

Femeia scoase o țigară și când o duse la gură, Beke observă că mâna îi tremura tare. Îi oferă foc.

— Deci s-auzim. Doar n-o fi otrăvit soțul duminică pe cineva?! Întrebă în glumă.

— Pe mine, rosti femeia cu o seriozitate mortală.

— Bineînțeles, la modul figurat...

— De câteva săptămâni s-a schimbat cu totul, e de nerecunoscut. Știu că are relații cu o dansatoare, dar neagă cu încăpățănare.

— Asta dintr-un singur motiv.

— Ce motiv?

— Se teme să nu vă piardă.

Unghiile sidefii începuseră să bată darabana nervos pe placa de marmură.

— Mai bine s-ar teme pentru femeia aia a lui!

— O cunoașteți?

— Oho, am ajuns să ne și salutăm! Are neobrăzarea să treacă des pe la farmacia soțului meu...

— Asta poate pleda și pentru nevinovăția lui.

— Da! Atunci aflați că soțul meu îi dă bani.

— Ce vă face să credeți?

— Am însemnat banii lui de buzunar. Își oprește două sutare din leafă pentru el. Mi-am notat seria celor două și am făcut câte-o cruce pe ele!

Beke simțea o ușoară amețeală.

— Așa... - continuă prietenos - și ce s-a întâmplat cu sutarele alea?

— A plătit cu ele la magazinul de cosmetice din strada Hajnik.

— Dansatoarea?

— Ea.

— De unde știți asta?

— Am aranjat cu casiera să pună de o parte orice bancnotă de o sută cu care plătește artista. Dealtfel domnișoara asta, Bea, își cumpără toate cosmeticele numai la magazinul acela.

— Beke socoti că femeia prea depășește limitele. „Femeia asta e în stare de orice!” își spuse. Fără să vrea, glasul îi deveni rece:

— Și acum sunteți în posesia dovezii! Dar Sica... da, el continuă să nege?

— S-a jurat că nici măcar n-a sărutat-o! Că n-a fost vorba decât de un împrumut dezinteresat

— V-aș recomanda să-i dați crezare.

— Nu pentru asta v-am căutat. Vreau să cred în ceea ce-mi spuneți.

— Ce așteptați de la mine?

— Să-mi promiteți că nu mă dați de gol bărbatului meu, că nu-i spuneți nimic de întâlnirea asta, nimic

din ce v-am povestit.

— Vă promit.

— De multe ori bărbații consideră că e de datoria lor ca față de un prieten să...

— Fiți liniștită, n-am să suflu nimic. Și mi-ar face plăcere să știu că v-ați recâștigat liniștea conjugală.

— V-am căutat tocmai ca să mai fac o ultimă încercare, înainte de a se întâmpla o nenorocire. Dacă ne vreți binele, vă rog să stați de vorbă cu fata aceea.

— Cum o cheamă?

— Nicky Bea. Balerină, solistă...

— Cu plăcere, dacă mi se ivește vreun prilej...

— Sunteți ofițer de poliție. Speriați-o cumva! Spuneți-i că puteți s-o arestați. Ne-ați putea salva pe toți trei. E vorba de viața noastră!

— Dragă doamnă Márta, aveți păreri puțin cam învechite despre poliție.

— Vreți să se întâmple o dramă?

— De ce n-ați stat de vorbă cu persoana? Ați fi lămurit mai ușor treaba.

— Doar n-o să alerg după ea! N-o să mă înjosesc!... Dacă mi-ați facilita cumva să ne întâlnim, dacă i-ați spune că mergeți la niște cunoscuți și ați veni cu ea la noi... Dacă i-aș putea vedea și eu împreună... multe ar reieși din comportarea lor... Dealtfel, până acum n-am jignit-o nici măcar cu un cuvântel. Aștept!...

Beke simțea că-și pierde răbdarea, ar fi vrut să scape de femeie, dar nu găsea cum s-ar putea salva din impasul acesta.

— Cred că îmi cereți imposibilul, însă am să încerc totuși. Mă mai gândesc. Avem un prieten ziarist, a venit și el, poate că împreună cu el...

— Cum credeți, doar e profesia dumneavoastră! Important e să se întâmple ceva, să lămurim treaba.

Vă spun eu că trebuie să se întâmple ceva!

— Firește, firește.

— Atunci plec. Vă implor să nu mă părăsiți.

— La revedere, pe deseară!

Beke strânse cu un elan prefăcut mâna femeii, după care se prăbuși chinuit pe canapea.

Își comandă repede o cafea pentru a se trezi din coșmar și a putea digera cazul.

Dar în clipa aceea intră pe ușa cafenelei Decsi.

5

Beke nu considera imposibil ca bărbatul să ezite și să-l caute printre consumatori la fel ca soția lui Schwabik, care îl vedea pentru prima dată în viața ei.

Dar de data asta se întâmplă altfel.

Decsi se opri, se uită în jur și ochii i se opriră îndată asupra lui Beke. După o privire lungă, cercetătoare, fața i se luminează și porni repede spre el.

Beke sări în picioare.

— Ia te uită! Primul, ca și dimineața la școală!

În toamnele de demult, ei doi se întâlneau primii din cercul lor de prieteni. Amândoi veneau cu trenul de Mohács, cu deosebire că Decsi se urca la Villány. Dar atunci erau după trei luni de vacanță când nu se mai vedeau, iar acum după cincisprezece ani.

Se îmbrățișară râzând. Decsi simțea o satisfacție aparte că ofițerul de poliție amintise de la primele cuvinte de anii lor de școală: dacă n-ar fi avut încredere în persoana sa, n-ar fi făcut asta. Altfel, știa pe dinafară cu mare precizie numele gărilor dintre Villány și Pécs. Dacă trebuie, le înșiră dintr-o răsuflare.

— Cu ce-ai venit! Întrebă Decsi.

— Cu rapidulețul de dimineață. Tu?

— Până la Budapesta am venit cu autobuzul, de acolo cu acceleratul. Credeam că dau de vreunul dintre noi în vagonul restaurant.

— Să zicem, de Vértes...

— Sau de Ali...
— Ești căzut în cap?
— De ce? Întrebă Decsi zâmbind.
— Păi, ești în stare să-ți imaginezi că Vértes ar intra într-un vagon-restaurant?

Decsi se înroși.

— După câte știu, îi merge bine.
— Aș jura că s-a făcut cu atât mai zgârcit!
— Așa e. Tu te ocupi și de psihologie, iar eu numai de biochimie.

— De fapt, ce anume lucrezi?
— Asta o întrebi ca profesionist?
— Nu te prosti!
— Știi că nu-i bine să vorbesc despre treaba pe care o fac. Dacă n-ai fi tu, aș răspunde că înnobilăm grâu. Dar ia spune-mi, unde ai tras?

— Aici, la „Princiar”. Camera 256.

— Atunci vino după-masă și scoală-mă. Trebuie să trag un somn, altfel nu rezist diseară. Sunt frânt de oboseală.

— Voi lucrați desigur cu raze. Ți-ai luat tensiunea în ultima vreme?

— Cu nervii stau mai rău. Cu memoria! Arată spre cicatricea roșie pe frunte. Am suferit o lovitură zdravănă.

Beke se uită la mâna ridicată spre frunte, ațintindu-i degetul arătător strâmb ca un cârlig. Decsi era în clasa a șasea când și-a rupt degetul la un meci de baschet. Osul se sudase rău și arătătorul de la mâna dreaptă rămăsese strâmb. Beke simți vechea afecțiune. Dar nu dormea nici detectivul urmăritor din el. Îi veni în minte, din rutină, că ăsta este așa-numitul semn particular, care – în scopul identificării – poate fi supus la radiografie roentgen. Presupunând

că fotografiile făcute după accident s-ar mai găsi.

Întrebă pe un ton glumeț:

— N-ai adus cumva cu tine și *Hamlet*-ul meu de buzunar?

Decsi băgă mâna în buzunar și scoase o cărticică legată în mătase neagră.

— Poftim! Între timp a călătorit și prin Suedia.

Beke se înduioșă în fața cărții pe care n-o mai văzuse de cincisprezece ani, iar Decsi era cuprins de emoție. Fugind de fantoma vinovăției mărturisite, căuta acum să facă pe atotștiutorul.

— Știi cine locuia pe vremuri la 256? Întrebă.

— La 256?

— Beke simțea cum i se încordează trăsăturile feței.

— Hai, concentrează-te, bătrâne!

— E greu...

— Să te ajut?

— Puțin.

— Prima iubire a lui Vértes...

— Karády Katalin!¹

De data asta amândoi explodară în râs. Din toată inima, cu prospețimea din anii când erau adolescenți.

„Numărul camerei! se gândi Decsi. Cine dumnezeu ține minte un număr de cameră? Dar pesemne tocmai asta-i place unui detectiv. Și de ce nu, de vreme ce-l unge la inimă?!”

Deveni grav și zise dând din cap:

— Mai trec câțiva ani și poate că vom uita și cum arătăm la față. Haller ar păți ca Roland: ar sufla prea târziu în Olifant după oastea sa.

— Dacă vom trăi la țară, eventual vom da un semn

¹ Vestită actriță de cinematograf din Ungaria.

tu sau eu. În orice caz, e frumos din partea lui...

— Așa e. Scrisoarea a picat exact de ziua mea de naștere. M-a invitat și totodată m-a și felicitat.

— Puteai și tu să faci asta! Doar v-ați născut în aceeași zi...

La 10 septembrie, de ziua nașterii lui Haller și Decsi, întotdeauna organizaseră o petrecere mare în odăile lor de elevi. Beke ținea minte. Vedea ca aieveau fața plină de pistrui a lui Haller cum se înroșea de râs, și cum, uitând de aerul său fin, doctoral, îl bătea nebunește pe spate pe Decsi. Decsi vorbea puțin, era un băiat cu mișcări bătoase, militarești, uscățiv și negricios, părând un corb tânăr. Dar de atunci, vezi bine, părul i se făcuse sur! Oare cum arată acum Schwabik sau Vértes?

— Hai să-i căutăm pe ceilalți! Îl îndemnă Beke.

— Bine zici! Mergem dincolo, la „Pannonia”!

Decsi vru să-i facă semn chelnerului însă mâna îi rămase atârnată în aer.

Prin fața geamurilor cafenelei treceau Andrzej și femeia tânără cu coc roșcat. Se îndreptau încet, discutând ceva plăcut, spre stația autobuzului de Mecsek.

— Ia te uită! zise Beke. O vezi pe roșcovana aia? Cândva îți plăcea și ție.

— Aha! dădu din cap Decsi. Așa e.

— Ei, dacă nu știi cumva, astă-seară vom fi oaspeții ei.

— Cum adică?

— E nevasta lui Haller. El a luat-o! Cel puțin așa știu. Mi-a scris în invitație că nevastă-sa e fostul nostru ideal comun din liceu, aproape toți am oftat după ea.

Decsi zâmbea jenat.

— Foarte interesant. Bărbatul care-o însoțește mi-e coleg de institut și a venit la Pécs anume ca să se întâlnească cu ea. Dar asta rămâne între noi.

Amândoi găsiră că e mai bine să nu mai răscolească tema.

Însă în sinea lor gândeau același lucru: după-masă, înainte de a se culca, să vadă ce e cu treaba asta.

Plătiră și se ridicară.

Afară era atât de cald încât se întoarseră din ușă și își lăsară iar pardesiele la garderobă.

— Cred – zise Decsi pe stradă – că acum douăzeci de ani, toamna, pe vremea asta, nu aveam pardesiu. Abia prin decembrie mi-a putut cumpăra mama.

— Dar eu? Cinci ani în șir am purtat o manta de poștaş peticită-n fel și chip. Când intram în clasă, mereu se găsea unul să strige: „Dă-mi și mie o scrisoare!”

Simțeau cum li se răscolește vechea sfială și strâmtoare din copilărie, emoția băiatului de la țară în fața orașului și dorul după colegii de pe vremuri.

La colțul pieței dădură nas în nas cu Baksay Ali.

6

Ali stătea de douăzeci de minute în fața chioșcului de ziare și citea revista locală *Horizont*. Îi apăruse un articol, care deocamdată îl interesa mai mult decât orice. Tensiunea îi crescuse, îl sugruma o pornire criminală din pricina unei greșeli de tipar. Se holbă ca năuc, cu ochii sticloși la Decsi și Beke.

— la priviți aici! exclamă gijâit spre prietenii pe care nu-i mai văzuse de cincisprezece ani. O măgărie ca asta!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă râzând Decsi.

— „Specificul tartei lui Komlós János”. În loc de artei!

— Mai bine vezi întâi manuscrisul, și abia după aceea să urli! E o greșeală suspectă, s-ar putea să fie și-acolo așa.

— Crezi? — Ali se clătină.

În colțul pieței se afla vechea și necoapta ceată de demult. Nu le mai lipseau decât chipiele.

În cele din urmă Ali se smulse din supărarea lui și declară cu avânt:

— Haidem la Libresszó, nu mai rabd fără coniac!

Vértes și Nicky Bea se și instalaseră în micuța cafenea de lângă librărie. Tocmai discutau despre amintirile lor din Londra. Vértes considera drept un „Start bun” că la Londra, unde petrecuse *trei luni* la invitația de *două săptămâni* a unui văr al său, antrenor de tenis, o cunoscuse în fugă pe fată. Acum

i-i prezentă cu emfaza omului „umblat” pe prietenii săi ce intraseră pe ușă.

— Bea îmi zice că eu sunt omul potrivit să fac un interviu londonez cu ea. Tu n-ai putea realiza decât cel mult o descriere de peisaj...

— Bine, dragul meu, dădu din cap Ali. În schimb, fă bine și pune acel penny înapoi în poșetuța doamnei!

Ali observase îndată că Vértés, făcând excelent pe distratul, se juca cu bănuțul englezesc. Ar fi putut jura că până la urmă rămâne la el.

Cu un rictus nervos, Vértés duse la nas moneda:

— Are un miros de parfum excelent! făcu pe spiritualul. Sau poate – continuă el și mai spiritual – banul nu poate avea miros?

Nu se știe de ce, auzind asta, Bea se făcu palidă. Brusc, mutrița ei frumoasă, de pisică, deveni suspicioasă.

— Dumneata ai putea să știi asta mai bine! zise repezit și-i aruncă o privire cu tâlc lui Vértés.

„La ce o fi făcând aluzie?” se miră Beke. Știa că și Vértés se întorsese de curând din Anglia.

Fata se întoarse spre Decsi și Beke, ca spre niște oameni mai serioși.

— Sper că dumneavoastră nu vă ocupați cu literatura, nu?

— Așa e. Eu sunt biochimist. Iar prietenul meu, în meseria lui e artist...

— Cum vine asta?

— Colonel de poliție.

Bea se făcu iar palidă.

— Nu glumiți? întrebă cu falsă degajare. Trebuie să fie teribil de pasionant!

— Diseară e dispus să vă povestească niște întâmplări palpitate, se reînsufleți Vértés.

Bineînțeles, dacă veniți cu noi la Csalogány...

— Asta nu se mai discută! Dacă nu veniți, ioc articol! Ochii castanii ai lui Ali se roteau cu înflăcărare; își ridica avântat paharul! În sănătatea dumitale!

Și varsă câteva picături din pahar, pătând pantalonii lui Vértés.

— Ai înnebunit? se răsti la el Vértés.

— Ce te plângi? Ai cel puțin o dovadă că ai consumat!

Ironia caustică izvorâse de data asta din rivalitate pentru Bea. Ali era hotărât să-l facă de râs pe Vértés.

Dar Vértés alege retragerea elegantă. La urma urmelor mai e destulă vreme!...

— Cred - zise legănându-și mânușile albe de căprioară - că în asemenea situații un gentleman tace...

Ali lovi genunchiul lui Decsi:

— Spune-i ceva, s-o înmoi! șopti, arătând cu ochii spre balerină.

Decsi se aplecă spre Bea:

— Ali o să-ți ridice un imn de slavă, de va vui toată Budapesta!

— Fie! acceptă Bea. Azi sunt într-adevăr liberă! Înainte de masă avem repetiție, dar reprezentație nu avem decât săptămâna viitoare.

— Deci, putem conta pe dumneata.

— Iar o luăm de la-nceput?! exclamă Ali ducându-și mâinile la cap. La cinci ne întâlnim în față la „Princiar” și basta! Plecăm cu mașina, pe drum facem și interviul.

Vértés, care nu renunțase nici pe departe la ideea de a o cuceri pe Bea, îl aprobă entuziasmat:

— Ai dreptate! După Londra, nu strică puțin aer

curat de țară...

Decsi se întoarse spre Ali:

— la s-auzim: ce cină ai comandat?

Vértes izbucni într-un râs răutăcios.

— Ascultă, Bea. Abia acum urmează realitatea! Mă refer la Ali...

Baksay însă nu negă că e gurmând.

— Vom avea porc mistreț în sos de ciuperci! Haller a aranjat să gătească bucătăreasa preotului paroh.

În prezența Beei partea culinară își pierdu din forța ei de atracție. Fata le plăcea tuturor. Beke și Decsi nu erau însurați, Vértes se despărțise de nevastă, locuiau separat, iar lui Ali i-ar fi alergat ochii până și într-un cămin de corecție după internatele mai tinerele. Dar Bea ar fi putut constitui un pericol chiar și pentru niște capi de familie exemplari.

În vestuța ei de piele și pantaloni negri părea un jocheu tânăr. Însă părul ce se revărsa bogat, blond, gâtul lung, subțire, și sânii ce se înșurubau tari în vestă, atrăgeau atenția cât se poate de neliniștitor asupra deosebirii dintre sexe. Avea gura mare, nasul cârn, cu ochelarii de soare își ascundea și-și descoperea întruna ochii pătrunzători, albaștri ca apa mării. În timp ce discutau, ba și-i trăgea ușor în jos, ba și-i scotea desfăcându-și cu unul dintre brațele lui buza de jos. Brațul ochelarilor lucea umed, și se vedea pe fața lui Ali că ar fi fost în stare să mănânce în locul buzelor până și ochelarii fetei...

Beke era neliniștit că tânăra balerină aduce mai multă electricitate în atmosfera întâlnirii lor colegiale decât s-ar simți nevoia, și ar putea lesne provoca un sfârșit precipitat. Însă chiar dacă i-ar fi făcut atenți la posibilitatea de a le strica petrecerea, greu i-ar fi putut convinge pe ceilalți să n-o mai invite pe fată. Cu

o înțeleaptă stăpânire de sine, întoarse ochii de la vestuța ațățătoare și se uită la masă. Privi mâinile lui Vértés înmănușate în mănușile albe, apoi arătătorul strâmb al lui Decsi. Acum degetul părea aproape sănătos. Dar Beke puse asta pe seama jocului înșelător al luminii. În orice caz ar fi vrut să știe care-i adevărul. În fond, de atâția ani Decsi și-ar fi putut îndrepta cu o operație plastică acest defect fizic mărunț dar semnificativ! Dacă-i așa, și totuși se preface, joacă în fața lui pe schilodul, înseamnă că prietenul său se teme, nu are încredere, și de emoție vrea să pară mai adevărat decât este!

— Ce puneți la cale? întrebă între timp Decsi.

— „Balul necruțătorilor!” Bea îi aruncă chimistului o privire intimă, trădând astfel că pe el îl socotea mai atrăgător dintre cei patru bărbați. Din păcate, e timpul să plec! Își scoase pudriera și începu să-și aranjeze fața.

Ali se sculă și se duse la tejgheaua cu băuturi.

— Mi-ai putea da un rachiu de caise?

În clipa aceea fata se aplecă brusc spre ofițer:

— Cred că trebuie să discut ceva cu dumneata...

„A doua pe ziua de azi!” se gândi Beke.

— Cu plăcere, zise dând din cap.

Ali se așeză iar.

— Băieți, eu trebuie să urc până la *Horizont*. Vă spun serios, m-au înnebunit cu greșelile de tipar!

— Pornim și noi! sări în sus Bea.

Ali se întoarse spre Decsi:

— Tu ce faci?

— Am să cercetez de ce am primit într-a șasea suficient la naturale...

— Dai o raită pe la liceu?

— Da.

— După câte știu, Köröcsin a și ieșit la pensie.
— Nu-i nimic, am și note mai misterioase decât la el.

Bea, pe care nimic n-o plictisea mai cumplit decât umorul școlăresc, își agăță poșeta pe umăr, își luă la revedere de la ei și ieși din Libresszó.

— Bătrâne - mormăi Ali - pe o femeie ca asta, nici s-o violezi n-ar fi o crimă! Vreau să zic, dacă nu se apără prea tare. În caz că ajunge un mic asalt bărbătesc. O ușoară înghesuială... Că, oricum, nu măș angaja la o crimă din voluptate.

— Sper, zise Beke.

Ali dădu pe gât rachiul, apoi se plesni tare peste frunte.

— Am găsit! Diseară jucăm criminalul”!

— N-ar fi mai bine „gajurile”?

Jocul „de-a criminalul” era distracția lor favorită pe vremea când erau elevi, pretext să se hârjonească și să flirteze pe întuneric. Pe unul din bilețelele aruncate într-un chipiu scria: „criminalul”, și cel care îl scotea, înhăța pe cineva pe întuneric și îl împușca. Victima scotea un țipăt și se întindea jos pe covor. Atunci intra „detectivul” și începea cercetările...

Ideea și rachiul băut îi dădură aripi lui Ali.

— Mai ții minte ce petreceri grozave ieșeau? O mai ții minte pe Neszmélyi Flóra? Ne-am ascuns sub pian și când ai deschis ușa eu tocmai o sărutam pe gură. Dacă nu aprindeai tu atunci lumina...

— Astă-seară cred că n-ar ajunge decât un sfert din tine sub pian! râse Beke.

Plătiră și când ajunseră afară, în fața librăriei, își luară la revedere.

— Deci la cinci...

— La cinci, în față la „Princiar”!

Vremea începea vizibil să se strice. În piața Szécheny soarele încă își mai scotea din loc în loc capul, dar deasupra Mecsekului se strânseseră nori negri, amenințători.

Nicky Bea își dezbracă tricoul în fața oglinzii din cabină. Venise alergând de pe scenă și trupul înfierbântat de dans aburise oglinda. Plină încă de încordarea repetiției, Bea își comandă un *grand battement jeté*, pentru a șterge aburii. Dar talpa ei concavă nu trase decât două dungi pe oglindă. După care se puse pe șters cu tricoul, aplecând înainte făptura-i zveltă, ca de porțelan. Se zăreau câteva pete vineții, urmele unor lovituri de la repetiție. Însă Bea simțea o profundă admirație la vederea frumosului ei trup. Numai dacă proaspătul vaccin antivariolic i-ar fi izbutit mai bine! De câte ori se uita la semn, făcea o grimasă amară și își aducea aminte de toate necazurile și sâcâielile de care avusese parte. De rochiile neplătite cumpărate la Londra, de legătura periculoasă cu farmacistul... iar acum, colac peste pupază, și apariția colonelului. De ce i s-o fi adresat lui!... Ce-i drept, mai are timp să se găsească vreo explicație oarecare. Dar și așa l-ar înfuria pe Schwabik. Doar își promisese să nu facă niciunul nimic fără celălalt...

Bea era demoralizată, nu se mai putea bucura, nici pentru reportaj. Deși acum se scria pentru prima oară despre ea! Dimineața, abia deschisese ochii și, amintindu-și de reportaj, avusese senzația că s-a trezit într-o zi mare.

Acum începu să tremure de nervi, nu avea răbdare

să facă duș. Își trase repede ciorapii și pantalonii. Cel mai bine ar fi să meargă chiar acum la farmacie și să stea de vorbă cu Schwabik.

Se gândea la reportaj, la piesa pe care o repetau, la profesia ei, pe care o respecta mai presus de orice. O cuprinse o dorință aprigă să scape în sfârșit de emoție, să răsuflă în voie. Da, nu se va mai tortura, îi va mărturisi tot ofițerului ăsta. Ar putea găsi ocazie mai bună ca astă-seară?

Din păcate, va trebui să înceapă cu hainele acelea de la Londra. Mai precis cu doamna aceea bătrână care o căutase la hotel în penultima dimineață. Atunci, Bea, nu mai putuse de bucurie că tocmai ea avusese norocul să fie acasă din toată trupa. Iar doamna, fiind din Pécs, se topise de fericire că după un deceniu și jumătate se poate întâlni în sfârșit cu o persoană din orașul ei. Îndată o și luase pe Bea la cel mai apropiat magazin. Ce-i drept, nu-i cumpăraseră decât o pălărie, cadou, în schimb îi spusese că poate să-și cumpere orice îmbrăcăminte pofteste, nu e nevoie să plătească decât acasă și în rate. De fapt, bătrâna doamnă voia doar s-o ajute pe o prietenă care trăia dintr-o pensie mică la Pécs, și mai lucra ca femeie de serviciu la teatru, unde făcea curat în sală. Bea o cunoștea bine și o îndrăgea pe tanti Irma, așa că primise îndată oferta. Cu atât mai mult, cu cât considera că e o treabă legală. Îi promisese că după ce se întoarce acasă îi dă lui tanti Irma la fiecare întâi ale lunii câte cinci sute de forinți și că în zece luni își lichidează datoria...

Teatrul era tocmai în zugrăveală. Membrii colectivului ieșeau din clădire prin sală și de acolo pe intrarea principală. Însă Bea – cu o săptămână înainte de întâi – nu mai îndrăznea să se strecoare decât pe

lângă decoruri, pe coridoarele întortocheate. Se temea că o întâlnește pe bătrână, care până acum nu văzuse decât două sute de forinți din banii prietenei ei. Bea nu făcea parte din sufletele credincioase, dar când se gândea la tanti Irma, o străbătea teama că Dumnezeu există totuși, dacă nu de alta, măcar pentru a pedepsi pe datornicii unor astfel de bătrâne sărmame. Începuse să circule pe străzi cu senzația că oricând poate fi călcată de o mașină... E drept, nu avea o leafă mare, în schimb ar fi putut să vândă din nimicurile vestimentare aduse din străinătate, dacă ar fi vrut într-adevăr să-și lichideze datoria. Dar îi părea mai rău de îmbrăcămintea de lux decât de tanti Irma. Așa că era nevoită să se ascundă din fața batrânei..

Prietenele ei care știau de afacere, nu înțelegeau comportarea fetei. Mai demult, Bea restituise întotdeauna cu punctualitate micile împrumuturi și dădea ea însăși cu împrumut, chiar mai des decât cerea. E adevărat că până acum încă nu se amestecase într-o obligație atât de mare.

„Decât una ca asta, zău dacă nu-i mai cinstit să te culci cu cineva din interes”, îi spusese una dintre fete.

Bea sărise ca arsă:

„Ești căzută-n cap! Mai bine-mi vând poșeta din piele de crocodil decât pe mine!”

Dar poșeta îi rămase, iar tanti Irma continua să se plângă prietenelor ei:

„Doamne, și ce fată cumsecade părea!”

De fapt, nu firea i se schimbase lui Bea. Dacă, acolo, la Londra, nu s-ar fi întâlnit și a doua oară cu doamna aceea, poate că și-ar fi ținut promisiunea cu punctualitate, însă în ultima zi doamna bătrână o vizitase iar la hotel. Și la acea întâlnire nu mai fusese vorba de câțiva funți, ci de o întreagă avere...

Bea răsuflă ușurată când izbuti să se strecoare pe intrarea laterală afară în stradă. Vântul rece îi lipise fâșul de trup, în timp ce se îndrepta spre farmacie pentru ca, în ciuda interdicției lui Schwabik, să meargă la el și să-i spună că s-a hotărât! Va povesti absolut tot ofițerului!

Dacă n-ar fi mers și mai demult pe la farmacia „Arhanghelul”, dacă nu l-ar fi cunoscut și nu l-ar fi considerat simpatic pe Schwabik, poate că nu s-ar fi încurcat în treaba asta. Dar bărbatul îi plăcea. Bea și-l putea imagina excelent pe Schwabik pe puntea unui yacht, purtând în loc de halatul alb de farmacist un orbitor costum de marinar... Ce minunat i-ar sta chipiul cu fireturi de aur! Îl vedea ca pe un adevărat bărbat și avea încredere în el! Astfel, încet-încet se hotărâse să se apropie de el. Iar acum Schwabik era la fel de neliniștit ca și ea.

Firește, și alții au afaceri neclare, nu numai ea. De pildă Vértes. Ar fi de ajuns să sufle doar un cuvânt, pentru a-l compromite în fața prietenilor săi. Și nici nu are să facă pe îngerul salvator cu el. Va scoate nici mai mult, nici mai puțin de două mii de forinți de la el! Asta i-a spus-o încă atunci când fuseseră doar ei împreună.

Petrecerea lor se nimerea la țanc nu numai pentru reportaj, ci și din pricina lui Beke. Ce-i drept, grasul – așa cum îi spunea în sinea ei Bea lui Ali – după toate semnele îi va trage clopotele serios, dar din fericire nu va fi singurul concurent. Bea spera că, având atâtea moașe, copilul va muri... Conștiința că noaptea șase bărbați vor pune mâna pe apucate pe rochia ei de catifea cumpărată la Londra, îi stârnea o plăcută emoție. Ca întotdeauna când o frământau probleme omenești, își găsea refugiu în frumusețea ei, în acea

autoamăgire binefăcătoare că o ființă atât de nostimă și talentată ca ea nu poate avea necazuri mari în viață.

Mergând spre farmacie se și gândea la toaleta de seară ce-o va purta. Mai avea doar de călcat furoul. Și de rezolvat marea problemă dacă să îmbrace rochia de catifea neagră cumpărată la Londra, sau rochița de paiete aurii provenită din Varșovia.

Schwabik Sándor conducea de zece ani farmacia „Arhanghelul” din Pécs. Avea doi băieți și, exceptând gelozia mereu trează a soției sale, trăia tihnit. Juca bine tenis, își făcuse și un program de joc – pe vremuri îl învinsese de câteva ori și pe vărul lui Vértess iar în duminicile de vară mergea la pescuit pe Dunăre, la Mohács. Pe lângă ocupația de farmacist făcea și munci sociale: era membru al conducerii Crucii Roșii din plasă, prim-vicepreședinte, conducea un curs intern și ținea conferințe pe teme de sănătate publică. Pentru că vorbea excelent germana, făcea treaba asta mai ales în satele cu populație șvăbească. Era un bărbat înalt, cu fața puțin cam lată, bine croit, cu tâmpile albite, întotdeauna în halat de un alb imaculat și cu cravata impecabilă.

Necazul începuse de o lună și jumătate când, în timpul unei partide de tenis, n-a putut să-i strige ceva partenerului său de dincolo de plasă. El, al cărui glas se auzea până peste brațul Dunării de la Mohács și-i întreba fără niciun efort pe colegii de pe malul opus ce spor au avut la pescuit! În acea seară trebuia să țină o conferință la Sellye despre importanța prevenirii cancerului, dar fusese atât de răgușit încât abia-și distingea propriile cuvinte. Se lăsase îndată de fumat – dar fără niciun rezultat. A treia zi se dusesese la medic, dar nici medicul nu izbutise să-l liniștească. Mai târziu vocea îi mai revenise cât de cât, i se

estompase și senzația dureroasă, de sufocare din gâtleej. Dar până atunci prinsese rădăcini în el bănuiala că are cancer la laringe. Nu voia s-o sperie pe nevastă-sa cu presupunerea sa – deși femeia părea că bănuiește ceva – însă se măcina în sinea lui din zi în zi mai rău și-și pierdea tot mai mult stăpânirea de sine.

Atunci, în primele zile critice o cunoscuse pe Nicky Bea și neașteptata drăgălășenie a fetei, ca și atracția pe care i-o insufla el fetei, îi hrănise credința că soarta îi oferea ultimul cadou. Dar Bea adusese în viața lui Schwabik nu dragostea, ci secretul ei londonez. Schwabik, care ținea la tihna sa, poate că înainte ar fi alungat posibilitatea unei iubiri. Însă acum, înfricoșat de sentința capitală, se transformase într-un jucător al hazardului; ideea că totul e zadarnic îl făcuse până și moralicește lipsit de apărare. Se cramponase de secretul obținerii unei averi, pe care i-l vânduse fata, și care poate că avea să-l salveze, sau cel puțin putea asigura o viață fără griji familiei sale, în caz că el ar fi fugit din țară. Undeva în America sau în Suedia, sau Dumnezeu știe unde – își spunea – o fi existând o clinică unde în momentul de față se știe mai mult despre cancerul ăsta ucigaș care-l silește ca la vârsta de treizeci și șase de ani să-și ia adio de la băieții lui! Dacă devine bogat, poate căuta o astfel de clinică până și la capătul pământului! Are dreptul să trăiască, dacă nu se poate altfel, atunci în afara legii, la nevoie și cu prețul unei crime, numai să trăiască, să fugă din fața morții cu orice preț și înfruntând orice pericol! Dar ori de câte ori ajungea la cea mai profundă disperare, unde până și ultimele inhibiții se destramă, ultima rămășiță de luciditate îi mai trezea speranța că, aidoma atâtor oameni, devenise și el o

jucărie a ipohondriei. Și această speranță – alături de împotrivirea morală ce mai licărea când și când în relația cu fata – îl reținea de la acțiune. De șase săptămâni se măcina așa, se lupta cu el însuși, și între timp slăbea tot mai mult, din pricina cancerului sau a nervozității, nici el nu mai știa. Iar gelozia oarbă a neveste-sii îi sporea nenorocirea.

Însă mâine va ști mai mult. Medicul, care îi face analiza histologică, poate va vorbi deschis cu el. Îl rugase să-i transmită chiar astă-seară rezultatul, telefonic, la Csalogány. Schwabik își condiționase de acest rezultat decizia de a-i dezvălui sau nu lui Beke secretul în care îl amestecase dansatoarea.

Invidia era mai puternică în el decât bucuria că-i va revedea pe colegii și prietenii săi de pe vremuri. Pe ei, care sunt sănătoși și cine știe câte decenii mai au de trăit! O veste bună însă ar putea face ca seara de azi să fie cea mai frumoasă din viața sa! Simțindu-se iar ca în copilărie, lui Schwabik îi venea ba să împingă înainte arătătoarele bătrânului ceas cu pendul al farmaciei, pentru a grăbi vestea, ba mai degrabă să fărâme ceasul, de parcă așa ar fi putut opri pe loc timpul ce-i era măsurat lui.

Era unu și jumătate când Bea pătrunse în mica farmacie cu patină veche, urmată de sunetul clopoțelului de la ușă. Fața ei hotărâtă, faptul că venise încălcând promisiunea, îl surprinse și-l irită pe bărbat.

Bea îi spuse fără a mai saluta:

— Am luat holărârea...

— N-ai luat nicio hotărâre! se răsti la ea Schwabik.

Pe fată o înspăimântă privirea amenințătoare, aproape dementială, hotărârea aceea neasemuit mai tare decât a ei. Da, toată viața avea să-și aducă

aminte că în clipa aceea văzuse în ochii lui o hotărâre mortală.

— Doar... și tu ai fost de acord cu... - spuse în șoaptă.

— Dar nu azi! Abia mâine vroiam să stau de vorbă cu tine. Dacă tot am așteptat o lună și jumătate... Brusc, Schwabik zâmbi. Domnișoara artistă folosește mult prea multă glicerină.

Bea se întoarse cu un zâmbet forțat spre ușa de la intrare.

Intrase în farmacie Beke.

Schwabik continuă netulburat:

— O să vi se usuce pielea! Mai bine vă recomand altceva... Se întoarse distrat către Beke: Poftim, ce doriți?

— Aș dori niște Alexandrin.

— Rețeta?

— Am uitat-o la Budapesta...

— Îmi pare foarte rău, dar nu vă pot elibera decât pe bază de rețetă.

— Atunci dați-mi condica de reclamații!

La care Schwabik în sfârșit îl măsură din cap până-n picioare pe bărbatul de statură mijlocie, cu față de ascet, care-l privea cu ochii verzi atât de ironic și amuzat, de parcă l-ar fi luat drept un măscărici. Dar în clipa următoare se repezi de după tejghea și-l îmbrățișă strâns, exclamând:

— Laci!

— Târziu, bătrâne! Asta o consemnăm în condica de reclamații a Ordinului nostru! Dacă nu mă recunoști după cincisprezece ani, ce-o să fie după două sute?

Schwabik știa că Beke face aluzie la nemurirea „Liliecilor de aur” și gâtulejul i se sugrumă la auzul

glumei. „Eu - gândi el - poate nu mai apuc nici doi ani!”

Bea îi privea dezorientată, neînțelegând nimic.

Clopoțelul de la ușă sună iar și intră în farmacie Baksay. Pe el, Schwabik îl recunoscuse îndată. Dar trupul îndesat al lui Ali, fața veselă și sănătoasă îi reaminti iar de teama morții sale.

Exagerând puțină bucurie pe care totuși o simțea la vederea lui Beke și Baksay, îi invită în camera de serviciu, pentru ca, potrivit unui vechi obicei al breslei, să-i omenească pe oaspeți cu un lichior preparat de el însuși.

— Márta stă azi toată ziua la coafor - spuse scuzându-se - altfel vă rețineam la noi la masă.

Ali și Beke declarară că lichiorurile sunt niște fierturi băbești atât de mizerabile încât după ele nu se mai poate face decât o spălătură stomacală, nicidecum să mănânci.

Bea râdea forțat. În locuința asta, la care se gândea atâta, în locuința acelei femei despre care știa că, în ciuda drăgălășeniei afișate, mai degrabă i-ar da să bea tot uleiul de ricin din farmacie, se simțea exact ca un ucigaș aflat chiar la locul crimei. Lăudă repede lichiorul de chimion, mulțumi pentru tratație și se ridică grăbită, pretextând că are întâlnire cu o prietenă. Ceea ce era și adevărat. Dar Ali, nevrând s-o scape pe fată, se oferă îndată s-o însoțească. Se sculă și Beke, având și el o treabă înainte de ora cinci.

Schwabik nu-i reținu: îl așteptau trei clienți în farmacie. Refuză oferta lui Baksay Ali să-i ducă soția cu mașina la Halleri - Márta, Beke și el vor merge cu autobuzul - și subliniind că nu „ține” răutatea lor în legătură cu lichiorurile sale, îi lăasă să plece.

În fața farmaciei Beke își luă la revedere de la Bea

și Baksay. După câțiva pași se întoarce să vadă dacă Ali și fata au dispărut printre pietoni. Apoi porni cu pași iuți spre comandamentul poliției.

Dacă se grăbește, poate că mai apucă să doarmă puțin până la ora cinci.

— Aș avea nevoie de datele personale ale soției lui Haller Károly, îi spuse șefului serviciului de evidență după ce se prezentă și se legitimă.

Voia să limpezească un pasaj mai tulbure din scrisoarea prietenului său, medicul de plasă. Din descrierea lui Haller nu putea deduce decât că doctorul o luase de soție pe fostul lor ideal din vremea școlii, pe Schweller Emmi. Însă în scrisoare figura un nume străin.

Acum avea în față documentele.

Soția lui Haller, pe numele de fată *Hevesi Magdolna*, se născuse în 1927. După descrierea fizică, era de statură mijlocie, fața ovală, ochii verzi, păr roșcat-arămiu. După fotografia făcută pentru buletin Beke recunoscuse îndată pe tânăra femeie pe care o zărise prin geamul cafenelei, vizitatoarea de aseară... Atâta îi era exact de ajuns. Ca ofițer de contraspionaj, atrase atenția, din prevedere, că n-ar dori ca cercetarea sa să arunce o lumină proastă asupra nevestei doctorului.

— Apoi mulțumi pentru lămuriri și plecă de la comandament.

Vru să ia un taxi ca să câștige mai mult timp pentru dormit și să fie cât mai treaz la noapte. E drept că, din experiența de până acum, nu avea neapărat nevoie de asta. Un băiat ca el găsește bineînțeles peste tot ceva suspect. Uite și acum, misterul din jurul numelui de fată al soției lui Haller, purtarea

nefirească a nevestei lui Schwabik și dorința balerinei de a sta de vorbă între patru ochi cu el.

Stația de taxi era goală. Beke își consultă ceasul, apoi, nervos, se întoarse cu fața înspre vitrinele magazinelor. Stătea în dreptul unei filiale a OTP²-ului și prin geamul mare de sticlă se vedeau bine oamenii înșirați la casă. Printre ei se afla și Vértes, pe față cu evlavie dreptcredincioșilor ce așteptau cina cea de taină. Oare pe ce-și cheltuisese atât de repede banii, la ce-i trebuia suma necunoscută pentru care se decisese să calce pragul băncii? Tot încercând să-și dea un răspuns, până la urmă ajunse la concluzia că e mai bine să dispară din apropiere. Noroc că tocmai atunci sosea un taxi.

— La liceul de fete! îi spuse șoferului când se așeză iute pe canapea.

Ploaia de toamnă începu să cadă peste tot orașul; până să ajungă în fața școlii, pe străduțele în pantă curgeau adevărate pâraie ce târau frunze uscate.

Beke plăti taxiul și porni repede pe trepte în sus.

Să se fi obișnuit prea mult cu prudența? Sau îl ispitesc timiditatea din vremea când era puști? Se strecură de-a lungul coridorului școlii ca și cum ar fi călcat pe furiș printre paturile din dormitorul unui internat de fete. Din tablourile de bacalaureat fetele de odinioară priveau mirate înspre primăvara de demult când își luaseră adio de la bluzele marinărești. La colțul culoarului Beke se opri, de parcă ar fi vrut să tragă în piept mirosul ațâțător al sălii de gimnastică, acum cu ușa deschisă. Dar nu pereții cu spaliere de lemn îl interesau, ci culoarul perpendicular, acolo unde, după câte mai ținea minte el, atârna tabloul

² Banca Națională de Economii.

fetelor cu bacalaureatul dat în 1945.

Chiar în clipa aceea îl zări pe Decsi cum se întoarce cu spatele spre tablou și pornește spre ieșire.

Beke se duse la tablou cu inima bătându-i tare. Toate fețele îi erau cunoscute. Începu să citească numele de fete înșirate ca într-un poem de Francis Jammes: Carletter Orsolya... Prágfy Piroska... Bodroghy Kati... Și printre ele un nume enigmatic: al lui *Schweller Emmi*, sub o veche poză a soției lui Haller. Conștiința că după toate aparențele enigma acestui nume îl neliniștise și pe Decsi, îl făcu pe Beke să se încredințeze că prietenul său e urmărit de o teamă.

Străbătu îngândurat tot coridorul ce răsuna gol.

Când ajunsese la hotel, cheia lui Decsi nu mai era la recepție.

— Domnul doctor s-a întors adineauri și și-a plătit nota, zise portarul.

— Nu a cerut să fie trezit?

— Nu.

Liftul se opri cu un zgomot sec la etajul al doilea; Beke înainta spre camera 256 trecând prin dreptul camerei lui Decsi. Să ciocănească la el? Nu, n-ar fi politicos. „Respectă tihna prietenului!” își spuse.

El însă nu era chiar tihnit. Îndată ce intră în camera sa și răsuci cheia pe dinăuntru, îl fulgeră deodată prin gând: ce se întâmplă dacă Decsi lasă baltă întâlnirea lor colegială și, în timp ce el trage un pui de somn, dispare de la hotel? În orice caz ar fi o figură nasoală, doar are nevoie de el! Dar tot atât de bine s-ar putea întâmpla să dispară și nevasta doctorului de plasă din Csalogány...

Beke își puna întrebări stranii în timp ce se schimba comod în pijama și papuci și-și curăța

aparatul de ras electric. Îngândurat, își verifică revolverul Zbrojovka de 6,35. Gloanțele lucioase, cu vârf gălbui, ce se înșirau în magazie, așteptau un oaspete neprietenos pentru seara asta idilică. Ce mult i-ar fi plăcut lui Beke să-i aducă lângă el pe toți prietenii de la Csalogány!...

Căscă somnoros, apoi se lungi în pat și peste câteva clipe dormea adânc.

De la fereastra dispensarului medical din Csalogány se deschidea vederii un tablou frumos: grădina năpădită de toamnă și în spatele ei pădurea fumurie urcată pe munți, unde printre copaci țâșneau ici-colo turnurile de foraj de la extracția de uraniu.

În schimb micul dispensar era foarte ascetic. Dulăpiorul de instrumente, scaunul de dentistică de pe care se luase vopseaua, canapeaua acoperită cu un pled de nailon îngălbenit, precum și o măsuță de lemn moale vopsită în alb, cu o mulțime de fișe: Decsi va râde de el când va vedea! Haller privea abia acum pentru prima oară ca un străin, cu mutra acră a unui coleg de breaslă mai norocos, propriul loc de muncă.

Dar nu avea prea mult timp pentru asta, voia să termine cu pregătirile. Afară se arăta a ploaie și el mai avea de gând să meargă în pădure să adune ciuperci. E drept că și Magda va aduce ciuperci de la piață, din Pécs, pentru mușchiulețul de porc mistreț, dar Haller bănuia că poate va fi nevoie și de cele culese de el.

- Mai e cineva? o întrebă pe secretara sa.
- Nenea Záger...
- Dumnezeuule!

Ultimul pacient era un țăran bătrân cam într-o doagă, care după înființarea gospodăriei agricole de stat, când s-a văzut asigurat, ajunsese la eleganta idee că suferă de schizofrenie. Cum niciunul dintre

băieții lui nenea Záger n-a devenit avocat, pedagog sau medic, Haller nu-și putea imagina de unde cunoștea bătrânul ăsta sănătos tun denumirea de schizofrenie. În orice caz gândise că e o boală foarte importantă. Însă Haller îi recomanda să meargă mai degrabă la cules de mere decât la sanatoriul din Mátra, unde-și dorea bătrânul. De fapt, acolo era bucătar unul din băieții lui nenea Záger...

— Ajută-le pe fete la cules de mere, sau măcar așează-te sub fustele lor și ține-le scara! Ai să vezi ce repede te vei simți mai bine!

— Ba eu n-am să mă mai simt bine! scutură din cap bătrânul. Poate numai cu Andaxin! Îmi alungă teama...

— Nu ai încredere în mine?

Bătrânul ridică din umeri.

— Câteodată...

— Și-acum pleacă, până nu mă supăr, că fac urât! se răsti la el secretara.

Nenea Záger s-ar mai fi înfruntat cu medicul, dar cu fata bătrână - cum îi zicea el în sinea lui - nu avea curajul să se pună în bețe. Ar fi în stare să-l reclame la gospodărie! Își luă rețeta și pălăria și ieși cătinel din dispensar.

Haller își lipi palmele ca la rugăciune:

— Îți mulțumesc, Stefi!

Fata dădu din mână și-și vârî iar nasul în fișier. Întrebă de acolo:

— Ce spuneți de noua mea coafură?

— Adevărat! Cu părul ăsta scurt arăți ca o eroină din cărțile lui Sagan!

— Deci, vă gândeați la o frizură ca asta?

— În mare... Dacă nevastă-mea nu se mai poate hotărî să-și taie cocul, măcar dumneata să-mi faci pe

plac!

— Nu depinde de asta!

În cinstea oaspeților de diseară Stefi își petrecuse toată dimineața la Pécs, la coafor, și acum trebuia să pună în ordine hârțogăria, să pună la punct scriptologia. Haller o rugă ca atunci când termină să lase cheia în spatele policioarei de hrănit păsări, iar el trecuse dincolo, în bucătărie, să ia un coș pentru cules ciuperci.

În cuptor se și frăgezea punctul de atracție al mesei, țelul suprem al călătoriei lui Ali: mușchiul de porc mistreț! Cel puțin așa știa de la Baksay... Nana Lizi, savanta bucătăreasă cunoscută în tot satul, preparase totul pentru ospăț, iar acum se pregătea să meargă acasă, să nu rămână nici preotul fără cină. Haller stabilise cu ea ca la șapte și jumătate să fie iar înapoi la ei.

În cele trei odăi mari care dădeau una în alta sobele de teracotă duduiau cu ușițele deschise: în spatele grătarelor butuci zdraveni trosneau și țiuiau. În locuință se răspândise o căldură cu aromă de rășină.

Haller găsi că totul e în ordine.

Agățată în cuierul din antreu halatul alb și, cu coșul în mână, străbătu livada, luând-o spre pădure.

Satul se afla în munții Mecsek, la patru sute de metri altitudine, iar dispensarul în punctul cel mai înalt al satului. Dincolo de livadă și de o poiană îngustă începea pădurea, urcând într-un unghi moale pe coasta muntelui. Nu e de mirare că sălbăticiunile flămânde îndrăzneau uneori să intre până în curte la Halleri; ba un mistreț, ba o căprioară își lăsau urmele picioarelor pe zăpada proaspăt căzută. Iar iarna trecută, într-o noapte neobișnuit de geroasă, Haller

văzuse un oaspete neverosimil... Din pricina nămeților, autobuzul nu mai circula, nevastă-sa rămăsese la Pécs, la maică-sa, iar în casă, în afară de el, nu mai dormea decât bătrâna slujnică. Haller ascultase radioul până la miezul nopții, apoi ieșise în bucătărie să caute ceva de-ale gurii. Când s-a apropiat de fereastră, afară, pe zăpada scăldată în razele lunii, observase în umbra unui cais un lup. Bineînțeles, putea fi și un câine vagabond, Haller nu văzuse limpede, pentru că din pricina luminii se oglindea în geam și fața sa, geamul prin care privea sălbătăciunea, iar până să stingă lampa, lupul dispăruse din livadă. În zilele următoare însă se descoperi că întâmplător trăiesc lupi prin Mecsek, îi și împușcaseră, până și ziarele scriseseră despre asta. De atunci lui Haller nu-i trecuse încă necazul că-i scăpase o pradă atât de rară.

Dealtfel iarna rămânea mai des singur acasă, pe nevastă-sa o rețineau la Pécs nu numai zăpada mare, ci și câte un spectacol sau concert; în astfel de ocazii consideraseră mai comod ca Magda să doarmă la maică-sa. Pe nana Rozi, care slujise timp de patru ani la ei, nu avea de ce să fie geloasă, deși Haller spunea adesea că dacă ar rămâne văduv, pe ea ar lua-o de soție. Numai că nana Rozi nu-l așteptase, murise de câteva săptămâni de hemoragie cerebrală. De atunci, Hallerii nu-și găsiseră încă o slujnică...

Aventura cu lupul – dacă putea fi numită aventură – va fi o temă bună, va stârni mai ales imaginația colegilor budapeșteni cu posibilitatea romantică de a se împiedica de un lup când vor ieși noaptea prin curte. Haller se gândi că, pentru înspăimântarea scriitorilor peșteni, n-ar strica să inventeze eventual și o pisică sălbatică...

Ali nu făcea parte dintre oaspeții cu „obraz”: nu găsea necesar să telefoneze că va aduce el însuși de la Pécs o „pisică sălbatică”, în persoana unei dansatoare. Așadar Haller conta pe șapte oaspeți. „O să fim exact nouă. Din punctul de vedere al tacâmurilor, ținând seama de farfuriile mici sparte anul trecut, numărul ăsta poate fi numit ideal!” – gândi cu cinismul omului învățat cu singurătatea. Căci, avea oare nevoie de cineva? Luându-și tihna din culorile și liniștea pădurii, se simțea fericit că poate admira zi de zi toamna asta, iar iarna, în timp ce orășenii se îngheșuie ca sardelele prin tramvaie, el stăbata așezările călare, stăpân pe el, ca un căpitan de vapor printre insulele oceanului. În timp ce cerceta pădurea, lăsând ici-colo în frunzișul uscat câte o ciupercă, găsi o rădașcă mare pe care o luă prizonieră. O legă în batistă, ca s-o trimită dimineața băieților lui Schwabik.

Coșul era umplut numai până la jumătate cu ciuperci, când deodată se porni ploaia, cu picături mari ce răsunau tare pe frunzele uscate. Haller era obișnuit să se ude până la piele, nu renunță nici acum la căutat, doar că își ridicase gulerul sacoului. Iar în gând – nu fără o umbră de răutate – le ură prietenilor săi călătorie plăcută. „Pun pariu – își spuse – că se va face un noroi încât din sută în sută de metri vor trebui să coboare și să împingă la mașină. După cum n-ar fi exclus ca la jumătatea drumului să-și care rabla în spinare!”

Văzând că plouă, Filipp Stefi termină repede treaba, îmbracă pardesiul, încuie casa și începu să alerge spre pădure cu trencicotul lui Haller pe braț.

Stefi era prea mândră ca să facă asemenea servicii șefului său. Dar azi, din pricina invitațiilor, ținea să fie atentă. Nu putea, și nici nu ținea să ascundă că se bucură. Invitația dăduse și dimineții ei libere o altă nuanță: dintr-un hatâr pentru șef, o transformase într-un gest prietenesc.

Stefi era trecută de treizeci de ani și în sat era considerată de pe acum fată bătrână, deși organic îi lipsea cu desăvârșire acea smochinire a fetelor bătrâne, care ar fi apărat-o de bărbați. Pe fața ei îngustă, de culoarea fildeșului, stătea asprimea unei codane, avea privirea ascuțită, mișcări suple și stăpânite, ca ale unei tinere profesoare de gimnastică. Arăta cel mult de douăzeci și cinci de ani.

Spre deosebire de funcționarele de la țară, Stefi nu imita moda de la oraș. Dar puritanismul ei nu se trăgea din simplitatea țărănească sau din modestie. Voia să fie o răceală superioară. În pardesiul ei din piele de căprioară, puloverele groase și rochiile din străinătate cumpărate de la „pachet”, amintea de acele fete de magnați care prin anii '50 se văzuseră silite a coborî la munci fizice. Coafura ei cea nouă, gen Jeanne d'Arc, îi venea într-adevăr bine.

Stefi era fată de dascăli, însă datorită legăturii cu

un băiat ajunsese curând în relații cu tineretul de elită de pe vremuri. Mai târziu tânărul fugise din țară, dar Stefi primise încă o vreme și din străinătate scrisori de dragoste de la el. Apoi se rupseseră toate firele între ei.

După părerea cunoscuților ei, Stefi se considera mai presus decât ceea ce ajunsese. La școală, pretextând dureri de cap, chiulea de la ore, și fetele din Komló, cu care făcuse câțiva ani sport, o porecliseră „atleta de câlți” din pricina sclifoselilor ei. Pe terenul de sport Stefi găsea prilejul să se dezbrace fără jenă și să-și arate, cu plăcerea specifică femeilor, trupul bine făcut. Concursurile de fapt n-o interesau.

În privința muncii, Haller trăgea foloase mai degrabă din energia decât din priceperea lui Stefi. Fata grăbea consultațiile, pusese capăt vorbăriei inutile, respecta cu strictețe ordinea înscrierilor și le făcea până și pe cele mai rușinoase femei să se dezbrace în câteva clipe. Uneori seringile nu erau făcute bine, dar Stefi le pregătea întotdeauna foarte repede și îl servea la mână pe șeful ei cu multă pricepere.

Nici nu existau frecșuri între ei. Își respectau reciproc felul rezervat de a fi, comunicau cu o răceală politicoasă. Maniera asta căpătase o nuanță mai caldă numai azi, când Haller îi comunicase fetei cu oarecare ironie cine-i sosesc ca oaspeți. Mai ales Ali și Vértess dăduseră ocazia la glume, pe care Stefi le întorcea cu o veselie neobișnuită, studentescă, deși în sinea ei era surprinsă de volubilitatea lui Haller.

Singurul punct delicat era persoana lui Beke.

Stefi, cu amărăciunea strânsă în singurătatea ei și dornică de aventură, odată se decisese să facă un pas nebunesc. La puțin timp după ce încetaseră a mai

sosi scrisori de la tânărul care-i făcuse curte, se prezentase la poliție cu rugămintea să fie angajată într-un post de funcționară. Acceptă orice primejdie și risc, s-o pună la încercare. Ofițerul de poliție respinsese amabil dar categoric oferta. Ca să-și dovedească priceperea, Stefi mai făcuse o încercare: denunțase pe cineva din sat că fierbe clandestin rachiu. Dar nu obținuse nici cu asta nimic. Când și-a dat în sfârșit și ea seama de naivitatea ei, de falimentul interior care o împinsese în această poveste de prost gust, se și aflase nu se știe cum de treaba asta și madam Haller o întrebase: „Spune-mi, cunoști Biblia? Te întreb, pentru că uneori duci o cruce în spinare”... „O cunosc”. „Există o maximă, pe care ți-o recomand s-o reții cu atenție”. „Te rog.” „Ales e nu cel ce vrea, nici cel ce aleargă, ci acela pe care-l alege Dumnezeu în marea lui milă. Cred că așa sună.” Haller socotise asta o glumă nepotrivită și o întrerupsese pe nevastă-sa: „Știi că nu sunt bisericos, dar detest când cineva folosește Sfânta Scriptură pentru a sâcâi pe altul!” Multă vreme Stefi îi păstrase recunoștință pentru observația asta.

Dealtfel Haller amintise de Beke numai în fugă. „Cred că lucrează la poliția de moravuri”, spusese. Apoi, întrebase dacă mai sunt oameni în sala de așteptare. „Nenea Záger” – răspunsese Stefi.

...Acum, alergând spre pădure, fata se udase binișor, dar nu-i păsa de ploaie. Șeful ei, pe care altă dată o drăgălășenie ca asta l-ar fi enervat, luă trencicotul cu bucurie.

— Dacă tot ai venit, poți să mă ajuți!

De sub fusta scurtă a lui Stefi, când se apleca, se zărea fulgerând albă carnea întinsă, de culoarea untului, pielea răspândea un parfum dulceag, cald. La

un moment dat medicul, oprindu-se lângă fată, nu se putu abține să nu o mângâie în fugă pe capul înfășurat în basma. Fata părea că nici nu observase gestul său mai degrabă delicat decât sentimental. Stefi se ridică și porni mai departe.

Haller nu izbutise niciodată să decidă în sinea sa dacă ar putea să înceapă o relație cu fata, iar dacă da, cu ce preț ar trebui s-o plătească. Poate că Stefi ar lua-o ca pe o chestiune de sănătate, dar n-ar fi exclus să încerce să-l despartă de nevastă-sa. Denunțarea omului care fierbea rachiul pe ascuns îl îndemna la prudență. Nu dorea încurcături, mai ales cât timp locuia la țară. Magda era mai atrăgătoare, mai inteligentă, nu merita s-o înșele. Haller o chemase pe Stefi pur și simplu numai pentru a fi mai multe femei drăguțe în societate și dacă vor epuiza amintirile lor de colegi, să-și poată omorî timpul mai plăcut. Nu e lucru mai periculos decât atunci când niște vechi amici încep să se plictisească unii de alții și în spatele amintirilor se ivesc conflictele și jignirile de odinioară. După cum la fel de periculos e dacă femeile, folosind cercul prietenilor, dezvăluie și aduc în fața celorlalți conflictele și neînțelegerile din familie. Iar așa ceva se poate găsi și la ei și la familia Schwabik...

Regretând mângâierea de adineauri, Haller puse capăt idilei din pădure la primul strănut al lui Stefi.

— Ajunge, fugi repede acasă, că răcești tocmai astă-seară! Tot nu am încredere în priceperea dumitale. Îmi arunci vreo ciupercă otrăvitoare în coș!

— Schrecklich! Cred că prietenii dumitale scriitori sunt ei destul de nebuni și fără ciuperci! — Stefi râse întorcând spre doctor o față udă și mânjită.

Dinspre șoseaua națională răsună claxonul

autobuzului de Pécs, care se apropia; la auzul claxonului, deveniră amândoi serioși.

— Ar fi cazul să te întorci și dumneata, zise fata. Ești ud până la piele, soția dumitale se va speria!

Stefi alergă acasă prin pădure, iar Haller o porni spre poiană, alunecând într-una pe frunzișul ud și alunecos.

O aștepta pe nevastă-sa să vină cu cursa asta.

În gara din Pécs nevasta lui Haller îl sărută pe față, de despărțire, pe Andrzej. Mișunau destui cunoscuți acolo, pentru a da naștere dintr-un sărut prietenesc unor bârfe iar în autobuz să o măsoare cu priviri insistente pe „doamna doctor”. Despre Andrzej greu ar fi putut presupune că ar fi o rudă; îl trăda până și accentul străin...

Dar femeii îi părea rău tocmai pentru că n-a putut fi mai drăguță cu Andrzej. E drept tânărul bărbat hotărâse să plece abia a doua zi la prânz, așa că se mai puteau întâlni în fugă. Însă dimineața de azi putea fi oricum mai reușită. De pildă, nu-l întrebase nimic despre munca sa la institut. Andrzej ar fi putut lua asta drept o delicatețe, însă delicatețea exagerată e uneori suspectă. Putea crede că e orice: indiferență, superficialitate, sau dumnezeu știe ce. Iar soția lui Haller simțea acut nevoia ca Andrzej să o placă.

Dacă nu s-ar fi întâlnit tocmai în ziua când aveau oaspeți, tânărul învățat polonez ar fi avut șansa s-o cucerească pe soția lui Haller; lângă el femeia uitase de toate celelalte treburi, toată atenția și-o concentrase asupra lui Andrzej. În fond, viața nu-i va mai oferi niciodată o asemenea legătură! Dar azi era prea nervoasă pentru a-i fi o parteneră ideală lui Andrzej. Nervoasă, din multiple motive.

Băieții, care înainte de bacalaureat îi făcuseră curte, și pe care atunci îi zăpăcise cu atâta abilitate,

însă fără să le dea vreo speranță, acum o s-o găsească absolut sigur bătrână. Vor căuta la ea ceea ce-i furaseră și duseseră anii. Căci ceea ce aduseseră, era prea puțin.

Soției lui Haller nu îi era indiferent cum o vor vedea curtezanii ei de pe vremuri. Considera revederea ca un fel de piatră de încercare și o preocupa mai mult fidelitatea ei decât atracția ce o simțea față de Andrzej, la care ținea mult, însă era cu totul altceva. În fața lui Ali și a celorlalți colegi va da într-adevăr un examen al tinereții. Iar acest examen, la vârsta de treizeci și șase de ani, e pentru orice femeie o încercare într-adevăr mare.

Însă avea și un motiv de nervozitate mai serios. Astă-seară, când va figura pentru prima oară în fața colegilor de pe vremuri în postura de soție a lui Haller, va trebui să-și privească în față și căsnicia. Iar acest al doilea examen era mai important.

Se căsătoriseră în cincizeci și șapte, după ce ea se întorsese din scurta-i disidență și întâmplarea îi adusese iar laolaltă. Până atunci Haller lucrase la Centrala Crucii Roșii, la Budapesta. Dar după cincizeci și șase – cum declarase el însuși: în urma unei opțiuni interioare – voise să scape, să întoarcă spatele întregii lumi, să se claustreze în profesia sa, și în afară de discuri din Beethoven și Mozart să nu mai asculte decât vuietul vântului din Mecsek în sobele de teracotă duduinde. Însă pentru asta era nevoie, firește, de o nevastă, dacă nu voia să devină un pustnic înspăimântător în ochii satului și ai lui însuși.

Întâi Haller fusese împotriva unui copil, invocând tuberculoza latentă a neveste-sii. Apoi – poate în urma celor două avorturi la care o silise soțul – a venit rândul femeii să nu mai vrea să rămână însărcinată.

Acum însă nu mai știa nici ea dacă mai e sănătoasă. Deși lipsa de copii lasă într-o casă din sat un gol pe care greu îl poți ascunde în fața prietenilor de odinioară, pune sub semnul întrebării întreaga lor căsnicie. Da, îi face aproape suspecti, vinovați, devine jenantă întrebarea pentru ce trăiesc și ce fel de oameni sunt? Deocamdată asta o știu ei înșiși, ce-i drept doar în sinea lor, dar sunt datori cu un răspuns rostit tare. Iar cel mai important motiv care o făcea nervoasă și distrată pe soția lui Haller în prezența lui Andrzej, era tocmai acest răspuns. Ce-o să fie astă-seară, când vor trebui să rămână în anturajul lui Schwabik, Beke, Vértes și a celorlalți?

După ce se gândise de o sută de ori în ultimele zile la seara de azi, nevasta lui Haller se întorsese cu gândul la Andrzej. Cât de înduioșător era el, un străin, cu vorba lui neaoș ungurească pe care o învățase de la un tânăr student la Varșovia și îi reamintea femeii de vremurile copilăriei. Soția lui Haller zâmbea, cu maliția inconștientă a femeilor frumoase, de cavalerescul efort al lui Andrzej, dar stângăcia cu care vorbea bărbatul aproape că o dezarmase și, la sfârșit, la despărțire, îl sărutase în fugă.

Andrzej îi spusese că îi pare nespus de rău că ea nu are o față, în timp ce Haller voia s-o vadă pe nevastă-sa ca pe o artistă, o femeiușcă ușoară. Ce-i drept, nu-i lipsea talentul actoricesc, dar tocmai pentru acest rol era prea matură și inteligentă și i-ar fi cerut un efort mai mare decât rolul de mamă.

Autobuzul se opri în fața cârciumii din sat. Soția lui Haller coborî. De data asta nu i se alătură nicio femeie s-o ajute la cărat sacoșele și pungile de nailon pline de cumpărături pentru oaspeți. O porni singură prin noroiul gros spre dispensarul medical din vârful

dealului, îmbrăcat în iederă.

După frigul îndurat pe drum și peisajul sumbru, bătut de ploaie, nimeri acasă ca într-o insulă primitoare, caldă. Intrând în locuința spațioasă și frumoasă, întrebările chinuitoare amuțiră deodată în ea. Iar când deschise aparatul de radio, pe care Heller îl și pusese la picup, și auzi melodia veche și bine cunoscută „Amado mio”, se însenină într-adevăr.

— Ah, păi ai dezgropat și discurile vechi?

— Anume! La urma urmelor ne pregătim pentru o petrecere școlărească!

Deși era în papuci, Haller se înclină ceremonios în fața ei și o invită:

— Dansați?

Femeia simțea că, pentru prima oară după atâția ani, soțul ei dansa cu ea într-adevăr cu plăcere și degajat, ca și cum ar fi ținut mijlocul acelei fetișcane de demult pe care cândva, înainte de bacalaureat, o visa cu ardoare. „Tangențial - gândi ea - poate ieși ceva bun din seara asta. Doar fiecare o să-și dezlege inima și limba și în glumă se poate spune orice.”

— Imaginează-ți - zise Haller zâmbind - Stefi s-a tuns scurt azi dimineață! E mondenă, ca o fată de miliardari de pe Coasta de Azur!

— Las' să fie! Eu rămân la conciul sănătos și bătrânesc!...

Farurile tatonau prin beznă drumul, șoferul stătea aplecat înainte, pentru că între două mișcări ale ștergătoarelor ploaia puneă un giulgi gros peste parbriz. O singură mișcare greșită și Volga putea să alunece de pe șosea în vale. Mașina șerpuia printre păduri vuitoare, pe o vreme îngrozitor de urâtă, pe serpentinele din Mecsek, îndreptându-se spre Csalogány.

Dar în mașină era o căldură plăcută, iar Ali și Vértes nu se sinchiseau de urgia de afară. De căldură, Bea își scosese pardesiul și acum se etala pe canapeaua moale în rochia-i de seară. După părerea lui Vértes, putea fi o apariție excitantă în oricare din barurile din Soho...

— Aș fi remarcată până și pe terenul de tenis al vărului dumitale, nu? Deși acolo nu se observă orice!...

Bea răspunsese cu această aluzie la un gest din mână exagerat de încrezut. Dar adăugă îndată, pentru a mai atenua atacul:

— Măcar în timpul interviului să fiți amândoi serioși!

Ali ajunsese la a cincea pagină stenografiată. Era un ziarist talentat, în anii când s-a ocupat de rubrica știrilor de la poliție cunoscuse toate chichițele culpelor și acum izbutea să-și exploateze bine simțul psihologic și la rubrica culturală. Sesiza la fel de

pătrunzător falsitatea artiștilor ca și pe cea a hoților de buzunare. Datorită acestor calități, cei de la ziar îi treceau multe cu vederea.

— Te-ai întâlnit cu transfugi? o întrebă pe Bea.

— Din partea mea nu.

— Cum adică din „partea dumitale”?

Pe Ali îl enerva exprimarea rigidă a fetei, preocuparea ei de a da răspunsuri cât mai contabilicești.

— Pe mine nu mă interesează decât muzeele și teatrele. Artă...

— Hm. Și nici poemul ăsta vestimentar nu l-ai cumpărat de afară?

— Întâmplător da.

— Ei, vezi?!

Pe Decsi, care ședea lângă șofer, nu-l interesa interviul. Privind lămpile de semnal albastre, numără șapte sonde până la indicatorul ce anunța localitatea Csalogány. Aici mașina părăsi serpentinele și motorul începu să gâfâie pe panta alunecoasă, cu noroi adânc.

N-ar fi putut însă jura că numărase exact. Pusese iar stăpânire pe el emoția, care îl urmărea de atunci când, întorcându-se acasă, îl îmbrâncise în lac pe dușmanul său din trenul de noapte ce gonea înspre continent. Iar și iar îi apărea în fața ochilor acel tablou de groază, pe care nu izbutiseră să-l alunge lămpile sondelor...

Volga se lupta cu succes cu noroiul, ocoli autobuzul ce se târa în fața lor și după câteva încercări nereușite izbuti să se cațere și pe drumul din spatele bisericii, fără ca pasagerii săi, să li se facă rău. Peste câteva minute farurile luminară firma bătută în cuie pe poarta dispensarului. Ali îi mulțumi șoferului

pentru performanța de-a dreptul artistică și, cerându-i scuze cu tot respectul, îi dădu drumul să se întoarcă la Pécs.

Șoferul era un tânăr jovial.

— Nu-i nicio nenorocire, dacă am baftă, salt și-o femeiușcă plouată pe drum! La revedere, pe mâine dimineață!

Cei trei alergară prin ploaie pe aleea betonată până la ușa dispensarului.

Sunară și ușa se deschise imediat, însă Haller își compuse o față surprinsă.

— Ia te uită! Tu ești, Ali? Ce vânt te aduce pe-aici?

— Poftim – mormăi Vértes – am făcut-o fiartă! Pășii înainte palid: Servus, Karcsi!

— A, Gyözö! Ce surpriză grozavă! Și tu?

— Pe noi – rosti răgușit Vértes – ne surprinde mai degrabă că nu te-ai așteptat să ne vezi. Deși, când aranjează Ali ceva...

— E nebun! râse Decsi. Îl lași să te ia ca pe-un fraier? Apoi îl îmbrățișă pe amfitrion.

La care râse și Haller și-i strânse pe rând de umeri pe oaspeți. Printre ei – ca orice gazdă primitoare de la țară – și pe Bea.

— Chiar că e o surpriză! Dar parcă v-aș cunoaște după poză sau de pe scenă...

Ali se grăbi să intervină:

— Nicky Bea, solista corpului de balet!

— La noi va fi rivala lui Camargo! glumi Haller, în timp ce deschise pe rând ușile și-i pofti să intre în casă. Ba mai mult – zise întorcându-se spre Vértes – e invitată de onoare a Ordinului!

— Așa e! râse Vértes. Bea încă nici nu știe că am adus-o la serata jubiliară a „Ordinului Liliiecilor”!

— Dumnezeuule! Dar asta ce-o mai fi?

— Sifilis religios bazat pe victime umane! Membrii beau sânge de fecioară.

— Bine, atunci pe mine e cazul să mă omiteți!

Tocmai în clipa aceea Bea dădu cu ochii de amfitrioană și se înroși ca floarea de mac.

Nimeni nu observă schimbarea culorii, dar și pe cea a amfitrioanei, cu excepția lui Decsi. Soția lui Haller întinse palidă mâna spre balerină.

— Bine-ai venit!

— O clipă stătu descumpănit, apoi o sărută pe obraji pe Bea.

— Servus, Magda! zise Decsi dând cu un zâmbet intim mâna cu doctorița.

Ali și Vértess sâriră amândoi într-un glas:

— Magda? Jocó, tu te-ai tâmpit?

După care o sărutară din ambele părți pe amfitrioană, așa cum le stă bine unor vechi prieteni.

— Doar nu te-au rebotezat?!

— Ba da. Și Karcsi îmi spune Magda.

— Nu contează soțul. Rămâi Emma și cu asta basta!

— Așa e! Arăți exact ca înainte de bacalaureat! replică Vértess vrând să-i facă un compliment.

— Mersi! zise Ali râzând. Complimentele tale! Doar nu vedem că s-a făcut galbenă când te-a văzut?!...

Decsi observă liliacul de „aur” făcut din mucava lipită pe un scut negru.

— Ia uitați! Herbul ordinului!

— E fantastic! îl admiră Vértess. Poate mai ai și submarinul acela al tău?

— Cu tot echipamentul de război.

— Arată-l!

— Scoate-l imediat la vedere!

Dar în clipa aceea intră Stefi cu ceștile de cafea și

uitară îndată de submarin.

— Sărut mâna! zise Vértés sărutând mâna fetei și fixând-o cu o privire adâncă, demnă de Casanova.

— Poftim! exclamă Ali deschizând larg brațele. Zău dacă nu ni se înfățișează o adevărată dulce vita, vorbesc serios!

Gazda turnă cafeaua în cești, iar Haller scoase de undeva modelul de vas înjghebat din tablă și bățut cu nituri lucitoare. Societatea se așează pe scaune, dându-și din mână în mână jucăria de pe vremuri. Dar nici nu apucară să-și bea cafeaua și se auzi iar soneria, iar în clipa următoare intrară și ceilalți în frunte cu Beke.

— Imaginați-vă - îi informă prompt Ali - Decsi a numit-o Magda pe Emmi.

— Cum vine asta?

— Beke își compuse o grimasă comică, de parcă ar fi răscolit o amintire hazlie.

— Bine că nu mă botează pe mine Sica!

Între timp soția lui Schwabik se sărută cu Bea fără să trădeze nimic în legătură cu rivala ei. Soțul ei o salută pe fată cu amabilitatea potrivită față de un vechi client.

— Ce mică-i lumea! zise curtenitor.

Haller începu „încălzirea” atmosferei împărțindu-le în grabă câteva perechi de papuci călduroși.

— Nu-s cine știe ce eleganți, dar sunteți ca la voi acasă.

— Așa e! În cetatea Ordinului, undeva între munții Scoției, făcu Vértés pe spiritualul.

— Chiar așa! îl aprobă nevasta lui Schwabik. Între scoțieni, unde oaspeții nu au voie să calce pe covoare decât în papuci!...

Femeia era într-o dispoziție mai bună decât s-ar fi

așteptat Beke. „Cred totuși că e nevinovată, își spuse ușurat. E puțin cam extravagantă, dar atât.”

Pe Bea, care se alese cu cei mai mari papuci, ideea o cuceri.

— Sunt dumnezeiești! exclamă cu însuflețire, apoi își scoase pantofii cu toc cui, cu câteva mișcări calculate atrase atenția asupra picioarelor ei frumoase, apoi și le vârî în papuci și se ridică.

— Ah! Trebuie să fie teribil să te târșâi în ăștia!

— Ba dumneata nu te târșâi, eu vreau să dansez cu dumneata! i-o întoarse Ali.

— Atunci pune-ți și tu papuci, băiete! Haller trase o palmă peste spinarea lui Baksay. — Ținând seama de ocupația dânzei, nu i-ar face bine dacă în timpul tangoului i s-ar rostogoli din când în când peste picioare un tăvălug... Deci, scoate pantofii!

Schwabik protestă energic:

— Cel mult după o baie de picioare de un ceas în alcool!

— Eh, atunci încălț papucii!

— Pe ei! îi dădu dreptate Bea. Și dați drumul imediat și la radio!

Muzica o dezumflă puțin pe fată; era un tango vechi, din 1945.

*Primăvara ai de ales între două-ntrebări,
care-i mai bună, nimeni nu știe:
inima-ngheață, când nu iubește,
iar când iubește, degrabă se mistuie arsă.*

— În chestia asta - constată Decsi - e și o oarecare învățătură istorică... Și făcu pe furiș cu ochiul spre Beke.

Stefi și Vértess începură îndată să danseze. Ali trase

covoarele la o parte și se înclină în fața lui Bea. Haller o invită pe soția lui Schwabik, dar Márta declară că nu poate dansa „pe uscat”, și ceru să i se umple a treia oară paharul cu gin. Decși discuta cu stăpâna casei – după presupunerea lui Beke despre misterioasa schimbare de nume... Numai Schwabik arăta neliniștit.

— Nu știi până la ce oră se poate telefona înapoi?
Îl întrebă pe Beke. Poate că voi fi chemat.

— Nu știu, dar m-ar interesa și pe mine.

— Așteaptă. Îl întreb pe Karcsi.

Între timp Haller și Márta se apucaseră să danseze.

Beke se uită la grațiosul scrin franțuzesc. Ceasul stil *empire* arăta abia șase și jumătate, însă societatea se simțea de pe acum excelent. La radio se auzi un twist îndrăcit, drept care Vértess se așeză și începu și Ali să lăncezească. În schimb Beke se ivi eroic în fața gazdei.

— Dansați?

De data asta Magda nu se mai mișca greoi, ca un ursuleț.

— Ca pe vremuri, în sala de gimnastică! făcu aluzie la ultimul bal al elevilor. Dar mult mai repede.

— Da, mai repede! La urma urmelor avem optsprezece ani!

Nu erau de optsprezece ani – până și Bea trecuse de douăzeci – așa că în curând se lăsară de dansat twist, se așezară gâfâind în fotoliile de pluș și băură ușurați. Vértes căută la radio o muzică de salon: priceperea lui nu-i putea aduce nicio stimă în ochii femeilor.

Dar ochii ce străluceau căutându-se trădau că societatea nu va rămâne liniștită. Erau cu ei prea multe femei frumoase ca să petreacă noaptea depănând amintiri. Beke bănuia că Ali va găsi foarte curând o idee care să ofere mai multe șanse pentru făcut curte decât twistul, care-i zbuciumase burta.

Deocamdată unul gâfâia, altul își ștergea fruntea transpirată: Haller umplu iar paharele și între timp se întoarse spre Bea.

— Spune-mi, Bea – o întrebă zâmbind –, dumitale îți plac animalele?

Fata bătu ușor cu palma de câteva ori peste burta lui Ali.

— De ce nu?! Dacă-s atât de simpatice...

— Îți plac și lupii?

— Păi... Bea trase cu coada ochiului spre Vértes. Cât timp mă lasă în pace...

— Eu mă refeream la lupoalice.

Fata se uită fără să vrea la nevasta lui Schwabik.

— Nu, lupoalicele nu!

— larna trecută a fost una pe-aici, pe la noi...

Și Haller povesti despre năluca pe care-o văzuse la miezul nopții.

— Doamne! exclamă Bea. Atunci, înseamnă că nici nu putem ieși afară...

— Nu-ți fie frică! zise nevasta lui Haller râzând. Nu-i nevoie să mergi decât până în antreu...

— Slavă Domnului! Pe cuvânt că până în curte n-aș avea curaj să ies. Pe cât de bine e aici, pe atât de înfiorător e afară. Brr, ce vreme!...

În tăcerea de o clipă se auzi bine șuieratul vântului în scocuri și șiroitul monoton al ploii.

— Ei - propuse Schwabik - să revenim la ordinea de zi. Cine dintre noi e acum „liliacul-șef”?

Decsi, care ședea sub emblemă, își umflă pieptul.

— Cine să fie? Emblema am câștigat-o eu, cu trei săptămâni după bacalaureat, la masa de ping-pong. L-am bătut pe Beke cu douăzeci și unu la zece.

— Știi - interveni zâmbind Beke - nu prea ții minte bine. Nu m-ai bătut la scorul ăsta.

— Atunci?...:

Decsi își încreți fruntea, iar Beke se întoarse spre Vértés:

— Dacă tot am ajuns la cifre - zise cu o față senină - l-aș întreba și pe Gyözö ceva.

— Poftim.

— Respectiv despre o stea de cinema...

— Cu cea mai mare plăcere!

— Pe vremuri, sunt sigur că îți amintești, a tras la „Princiar” când a venit la Pécs. Mai știi în ce cameră a stat?

Vértés își compuse o față plină de importanță.

— Bineînțeles, la etajul întâi. La început diva a fost repartizată la 133, dar apoi, din superstiție, s-a mutat la 117...

— Vezi? zise Beke uitându-se chiorâș la Decsi. Nu ai spor la cifre.

Decsi rânjea silit. Fruntea i se îmbrobonise de sudoare.

Ali nu făcea parte dintre sufletele sensibile, nu-l interesa trecutul și în timpul discuției cotrobăia printre cărți. Haller avea o bibliotecă bogată, în care se aflau și volumele îndrăgite de pe vremea când era licean: *Magia Neagră*, *Povestea Ordinului Crucii de trandafiri* și *Povestea lui Gaspar Hauser*. Ali le răsfoi pe rând, descoperind ici-colo și semnele degetelor sale. Dar cu o ureche era totuși atent. Iar la râsul forțat al lui Decsi, se întoarse brusc.

— Am găsit! strigă. Ne apucăm îndată de-un pocher! Și arată pachetul descoperit printre cărți.

Beke își desfăcu brațele înțelegător:

— Mă rog!

Deși habar n-avea de pocher, Bea sări îndată în picioare:

— Haideți!

Îl luă imediat de mână pe Baksay și din întâmplare îl lovi peste mâna în care ținea cărțile. Pachetul se împrăștie și fata se holbă înspăimântată spre covor.

— Dumnezeu! Dar asta ce mai e?

Pe covor, în loc de dame și valetți zăceau niște fotografii înspăimântătoare.

— Test Szondy, zâmbi Haller în timp ce aprindea țigara lui Vértes. Portretele unor psihopați.

— Ți-am spus de o mie de ori să le ții în cabinet! exclamă amfitrioana. Te lovește damblaua când le vezi...

Stefi îngenunche prevenitoare și adună fotografiile...

— Le duc...

— Viu cu dumneata, sări Vértes. Pe mine demult mă interesează fetele... Adică testele!

— Și pe mine! îi ținu isonul Ali.

Vértes bineînțeles nu dorea încă un însoțitor, dar Ali porni și îl chemă și pe Decsi.

— Hai, vino! Tu te pricepi la psihologie!

Când închiseră ușa, Beke se întoarse spre stăpânul casei:

— Ai o asistentă nostimă!

— Nostimă și acerbă... — Haller se uită șmecherește la prietenul său.

— Altfel, a fost o bună alergătoare de viteză. Vértes ai fi rămas cu cel puțin patru zecimi de secundă în urma ei pe suta de metri...

Pe Bea o enerva dacă se discuta despre altă femeie în prezența ei, așa că puse repede capăt temei.

— Zău, ai putea să ne povestești o întâmplare palpitantă! Despre vreo spioană sau vreo crimă misterioasă, îi spuse lui Beke. Aici, la gura sobei, e plăcut să te ia groaza un pic. Tu nu ești tot așa, Márta?

— Pe mine mă ia groaza din pricina copiilor mei, draga mea! răspunse soția lui Schwabik privind la Bea cu superioritatea morală a mamelor. Mă tem că de când am plecat au răsturnat locuința cu josu-n sus. Sunt singuri și astă-seară se dă un film sexi la televizor...

Bea tresări: să-i spună femeii că săptămâna trecută băiatul mai mare îi ceruse un autograf? Asta ar nimeri-o drept în inimă și nu s-ar mai uita la ea cu atâta superioritate. Dar până la urmă cugetă că e mai bine să fie prevăzătoare!

— Te rog, crede-mă că vă invidiez pentru ei. Teamă

mi-e că eu n-o să am niciodată copii. Sunt exagerat de superficială...

Nevasta lui Schwabik se aștepta la un afront, dar asta o puse în încurcătură. Se întoarse iute spre amfitrioană:

— N-ai vrea să pui un disc frumos?

Haller se sculă s-o ia înaintea neveste-sii, dar se opri auzind din cabinet sunetul lung, ascuțit al telefonului.

— Interurbanul! Tocmai la timp, peste cinci minute nu mai funcționează centrala...

Schwabik ședea încordat, dar auzind vocea lui Stefi sări în sus. Fata strigă după el din antreu:

— Schwabik Sándor e căutat de la Pécs!

Schwabik vorbi cam o jumătate de ceas. Lăsă receptorul în furcă și ieși din cabinet fără să scoată o vorbă. În antreu își îmbrăcă pardesiul, pentru a face o plimbare pe afară.

Pragul din preajma peretelui, pe unde farmacistul dădu ocol de câteva ori casei, era ocrotit de streășină. Turna neîncetat, ca și cum apa ar fi vrut să ia munții din loc și să aducă moartea peste satul inundat. Era o beznă ca smoala, din casă nu se strecura lumină, numai în căsuța țărănească de vizavi tremura ecranul televizorului.

Când după cinci minute Schwabik reintră în salon, nu se putea citi pe el ce veste îi transmisese medicul său. Vântul îi înroșise fața, acoperindu-i paloarea, și i se mai calmaseră puțin și nervii.

Bineînțeles, Márta îl și atacă imediat:

— Cine te-a chemat?

— Nu-i ceva important. Mi-a telefonat colegul meu de la farmacie dacă poate elibera un medicament. Știți – se întoarse spre ceilalți – a trebuit să iau un înlocuitor. Noaptea asta eram de serviciu.

— Nici nu-mi mai vorbi de asta! dădu din mână Haller. Eu sunt de serviciu în fiecare noapte! Pot fi sunat oricând.

— Bine, bine, nu face și tu din țânțar armăsar! îl opri nevastă-sa. Mai bine du-te în cabinet după nebunii ăia și alungă-i înapoi. Până la urmă o să

descopere unii despre alții că toți sunt paranoici!...

— Pentru asta nu e nevoie de teste Szondy! zise râzând Haller. Ieși totuși, pentru a pune capăt șuetei ce se încinsese în cabinetul său.

Nevastă-sa plecă în fugă în bucătărie, pentru a se întoarce cu alte sandviciuri.

Rămânând în patru, Beke se așează ostentativ lângă Bea. Vroia s-o liniștească pe soția lui Schwabik arătându-i că se ocupă el de fată, că Sica nici nu poate fi pus la socoteală. Totodată îi oferea fetei ocazia să discute cu el ce are pe suflet.

— Dimineața - îi șopti - vroiai să discuți ceva cu mine...

Speriată în legătură cu telefonul primit de Schwabik, Bea se și gândise la asta, decidându-se să mintă, dar în grabă - chiar dacă numai tangențial - atinse fără să vrea secretul:

— A, despre un pictor... Are un tablou de vânzare... - și glasul i se sugrumă.

Beke bănuia că fata minte, dar nu-i dădu importanță, în sinea lui mai și zâmbea de pretextul ei naiv. Vroia să i-o întoarcă glumind, când Haller și Decsi intrară în odaie.

— Și ceilalți? Întrebă soția lui Haller.

— O îmbrobodesc pe Stefi, răspunse Decsi.

Bea strâmbă din buze.

— Amândoi?

În clipa aceea năvăliră în odaie Ali, Stefi și Vértes. Uzi, cu obraji roșii, cu părul răvășit și cravatele strâmbe. Ali o strângea pe fată de braț, ca pe un hoț prins, Stefi gâfâia, îi atârna desfăcută floarea de fundă, iar Vértes îi aranja gulerașul.

— Aici nu ne mai poate scăpa de sub ochi!

— Da, dar mă pot ascunde! Cunosc mai bine casa

decât domniile-voastre!

— Și faci și întuneric? Întrebă Ali.

— Dacă sunt și eu de acord, rosti cu cochetărie Bea, pentru a atrage atenția asupra ei. I se părea totuși îngrozitor că nu se ocupă de ea! Tocmai funcționara asta de la țară s-o umilească în fața băieților de la Budapesta?

Haller, ca o gazdă binevoitoare ce era, se duse la comutator:

— Porunciți să sting? Numai să nu spargeți vasele...

— Ar trebui stins peste tot!

— Cu plăcere. Să încep?

— Stai! Îl opri Ali. Întâi să explicăm regulile jocului.

— Ce jucăm? Întrebă Bea aranjând nervoasă cravata lui Baksay.

— „Criminalul și detectivul”.

— Doamne! Trebuie să fie teribil de palpitant! Și cine va fi detectivul?

— Cel care trage fițuica respectivă. Suntem zece, facem zece fițuici de aceeași dimensiune, pe una scriem „criminal”, pe alta „detectiv”. Celelalte rămân goale. Apoi fiecare trage câte una.

— Și dacă trag eu fițuica pe care scrie „criminal”?

— Atunci trebuie să ucizi pe cineva. Îl strângi frumușel de gât sau de ce se nimerește să apuci în mână... Respectivul țipă odată și se prăbușește la pământ. În clipa aceea toți se opresc și fiecare rămâne nemișcat pe locul unde l-a apucat țipătul. Numai criminalul are voie să-și schimbe locul.

— Și ceilalți?

— Rămân pe loc neclintii. Trișatul e strict interzis!

— Și detectivul?

— Când aude țipătul intră repede și aprinde lumina.

— Brrr!... Bea își acoperi fața. Mortul zace pe covor...

— Eventual căzut moale într-un fotoliu...

— Nu-mi mai vorbi.

— Detectivul începe imediat cercetările și urmărirea.

— Dar cum?

— Întâi privește poziția. Asta, în timp ce fiecare stă. Căci dacă dumneata întâmplător ești în altă cameră decât victima, atunci sau ești criminalul, sau ești nevinovată...

— Eh! exclamă Decsi râzând. Frumos i-ai mai explicat chestia asta, ce să zic!

— Nu face pe deșteptul. Mai bine ajută la făcut fițuici.

În afară de Bea numai Stefi ascultase explicația lui Ali, ceilalți cunoșteau demult jocul: amintirea multor petreceri „studentești” se legau de el.

— Așadar - continuă Ali - suspect e și cel care stă la cea mai mare distanță de mort. Pentru că se presupune că, după faptă, a fugit. „Criminal” fiind, are voie să se strecoare.

— Are voie să pună întrebări? Mă refer la detectiv.

— Bineînțeles. Adevărul reiese numai de pe urma interogatoriului. Trebuie puse întrebări istețe, viclene, trebuie tras de limbă fiecare, ce făcea sau la ce se gândea în clipa când a auzit țipătul. De obicei făptașul se dă de gol chiar de la început după față și după intonația vocii. Se încurcă la răspunsuri și se contrazice singur. Detectivul bineînțeles se preface de parcă n-ar fi observat. Pășește mai departe și-i întreabă pe alții. În sfârșit, când a făcut în sinea lui un bilanț al răspunsurilor îl bate pe umăr pe cel mai suspect. Îl legitimează, îi cere fițuica. Dacă l-a prins

pe „criminal”, e rândul acestuia să iasă afară din odaie. El devine „detectivul”. Dacă nu, atunci se reîntoarce afară... Sper că ai înțeles?!

Bea făcu o grimasă acră.

— N-am fumat încă un joc din ăsta!

În acest timp ceilalți pregătiseră fițiucile, Beke avu grijă să fie perfect egale, Schwabik scrise cele două cuvinte fatale, Vértes verifică dacă au fost împăturate bine, iar Decsi le amestecă.

Când fură gata, amfitrioana scoase din vitrină vaza de cristal albastră, o puse pe mijlocul mesei, pentru a scoate din ea dramaticele destine.

— Băieți - zise ea răsucind capul în toate părțile - mie mi-e frică numai de tanti Lizi.

— Cine-i asta?

— Bucătăreasa. Dacă intră și vede că ne ținem de prostii pe întuneric, ne scoate vorba că am organizat o orgie.

— Fii liniștită - zise Haller - poarta e încuiată. Dacă vine, trebuie să sune. Dealtfel - șopti consultându-și ceasul de mână - e tocmai vremea să sosească!

Fițuicile erau în vaza de cristal, societatea se strânse în jurul mesei, fiecare trase.

După câteva clipe desfăcură fițuicile și în odaie se lăasă o tăcere deplină. Nu se auzea decât vuietul vântului, ploaia care răpăia în jaluzele.

Tăcerea o sparse Baksay. Se uită la fițuică, apoi rosti cu glasul unui ucigaș plătit din dramele shakespeareene:

— Ahaaa! Acum să vedem!...

Din care era limpede că nu trăsese fițuică de „criminal”.

— Hm, hm, mormăi necăjit Decsi.

Schwabik îl atacă pe loc:

— Ce tot bombăni?!

— Nimic, nimic, doar o mică însărcinare... O afacere de aranjat...

— Bănuiesc! zise Schwabik amenințător.

— Nu cumva tu ești detectivul?

— Păi, din hoți, vreau să zic din criminali, se aleg cei mai buni... Știi tu ce... Dar ce tot vorbesc?! Ei drace!...

Ceilalți s-ar fi jurat că făptașul nu va fi niciunul dintre ei.

În schimb Vértes își mototolea nervos fițuica, umbla de colo-colo mut, de parcă ar fi stat în fața unei decizii grele. Nevasta lui Schwabik își aprinse cu poftă o țigară. Beke își făcu în bloc-notes rapid o

schită despre așezarea celor două odăi, iar gazda puse apă la fiert pentru un nou rând de cafele.

— Dumneata poți face cercetările și fără cafea? îl întrebă pe Beke.

— De ce nu?! Singurul lucru de care nu mă pot lipsi e clasicul șal ecosez.

Ali și Vértés își vârâseră capetele unul lângă altul, şușoteau aprins. Și era vizibil că nu ajungeau la o înțelegere. Beke ar fi jurat că e vorba de manevrele lor din jurul femeilor.

În cele din urmă Baksay strigă:

— Putem începe!

Haller stinse luminile, numai în antreu ardeau aplicile de lângă ușă.

— Cine-i detectivul?

— Chiar așa! strigară ceilalți. Să-l vedem pe detectiv!

Bea se grăbi spre ușă.

— La dispoziția dumneavoastră!

Din semiobscuritate se auziră bombăneli, plesnituri înclaudate din degete și râsete malițioase de femei. Ali se holbă fiert la fată.

— Tocmai dumneata? Atunci eu renunț să joc!...

— Mai bine, poate că altfel te ucide tocmai pe dumneata!

— Așa e! îi dădu dreptate Schwabik. Poate că-și trăiește ultimele clipe și și-acum se gândește numai la ticăloșii! Mai bine terminăm cu el!

— Ei asta-i!... Ali dispăru în semiobscuritate cu o mutră amenințătoare.

Bea stătea la ușă, de unde nu-i mai vedea clar decât pe Beke și Decsi. Ceilalți se retraseră din lumină.

— Putem începe? întrebă fata.

— Putem! răspunse Stefi.

Bea stinse lumina și ieși.

Îndată ce ajunse în vestibulul rece, luă șalul ecosez ce atârna în cuier, îl înfășură în jurul gâtului, apoi își puse în cap și o șapcă udă. Se privi în oglindă și constată că ar fi un detectiv drăgălaș.

Înăuntru în casă era întuneric beznă. Beke zări o clipă silueta lui Decsi, cum dispărea fără zgomot după draperia ferestrei. Apoi descoperi și cadranul fosforescent al ceasului empire. În clipa următoare se retrase brusc de sub un braț ridicat să lovească, apoi se strecură pe lângă o matahală, în care îl bănuie pe Ali. Ajungând în odaia vecină, îi ajunse la ureche șoapta sugrumată de emoție a secretarei: „În poză erați doi. El și dumneata”. Stefi amuți și Beke găsi că e mai bine să-și continue drumul. În celălalt colț, lângă o făptură femeiască, luci inelul cu pecete al lui Schwabik. În liniștea încărcată de amenințare zgomotul unei cutii de chibrituri aruncate jos aproape că avu intensitatea unei explozii. Apoi se auzi un bufnet mai îndepărtat, sec, și se auzi îndată în întuneric „țipătul de moarte”.

Afară în vestibul Bea tocmai își număra mărunțișul când auzi țipătul ca de porc înjunghiat. „Grasul!” se gândi și își închise poșetuța.

Când intră și aprinse lumina constată că nu greșise. Ali zăcea cu picioarele rășchirate pe covorul roșu de Torontal și clipea des în lumina aprinsă brusc. Lângă „mort” se afla un roman de Cronin...

Prima privire a lui Beke căzu pe fața încinsă a soției lui Schwabik. Femeia se uita la Bea ca și cum *s-ar fi gândit într-adevăr s-o ucidă*. „Șalul și șapca!” gândi Beke.

Dar Bea n-avea habar ale cui erau acestea, pe care

le purta ea. Luă comportarea farmacistei drept un indiciu al „făptașei”, nici prin gând nu i-ar fi trecut să interpreteze altfel. „Totuși – își spuse – mă mai prefac puțin. Să vadă că nu-i sar imediat în cap!”

— Cred – începu ea cercetările – că a fost lovit cu ăsta. Și ridică romanul de pe covor.

— Cu obiectul ăsta neascuțit? Întrebă Vértés desfăcându-și neîncrezător brațele.

Fata se întoarse spre Beke.

— Dumneata ce crezi?

— Pardon, eu aici fac parte dintre suspectii...

— Bine, dar și-atunci ai obligația să ajuți poliția. Deci, ca specialist, socotești destul de grea cartea asta pentru a fi ucis un om cu ea?

— Un om? Mă îndoiesc. Dar un critic poate fi dat gata cu orice operă, fie ea cât de proastă. Iar Baksay...

— Mulțumesc, e de-ajuns. Mortul se poate scula.

Culcat cum era, Ali trăgea cu ochiul ba sub fusta lui Bea, ba a nevastei lui Haller, pendulând între lenjeria roză și albastru-pal, iar acum se supunea cu neplăcere la invitația făcută.

Cercetările nu aduseseră cine știe ce emoții. După ce fusese *sigură* că ucigașul lui Ali nu putea fi decât soția lui Schwabik, Bea își forța mintea mai puțin decât s-ar fi așteptat. Întrebările ei ce se voiau logice stârniseră doar o ușoară bună dispoziție. Ceea ce o făcu pe Bea brusc furioasă și-i strigă victorioasă nevastei lui Schwabik:

— Arată-mi, fițuica!

Doamna Schwabik aruncă hârtia pe masă.

— Ești genială, draga mea! rosti ironic.

Bea desfăcu fițuica și o scutură în fața tuturor.

— Ei, ce ziceți de asta?

— Dumneata ești un geniu! Beke n-ar fi descoperit asta nici până mâine seară! Ali strângea recunoscător mâna fetei.

— Vezi? Atunci de ce râdeai adineauri de mine?

Doamna Schwabik păși lângă Bea:

— N-ai vrea să-mi dai înapoi șalul soțului meu? Poate că e frig afară...

— Ah, ăsta-i al soțului tău? Jur că n-am știut! Bea își acoperi gafa cu o mutră arogantă. Dar în sinea ei se speriasse și mai degrabă îi venea să renunțe la joaca asta.

Vértes însă strânsese între timp fițuicile și iar le aruncase în vaza de cristal.

— Hai, trageți pe rând fiecare!

Beke putea rătăci acum liniștit prin beznă, nu trebuia să se teamă că va fi atacat.

„Criminalul” era el...

Deși ar fi vrut cu dragă inimă să scurteze suferințele soției lui Schwabik ajunsă „detectiv” – absolut sigur o să se îngălbenească de frică afară! – se gândi să nu „ucidă” îndată. Era curios să știe ce se întâmplă în jurul său în casa lăsată în întuneric. Chiar dacă nu putea să vadă, măcar ținea să ghicească. Și poate că iar va auzi ceva și despre acea fotografie... „În poză erați doi. El și dumneata.” Cuvintele acestea, pe care Stefi le șoptise cuiva pe un ton atât de emoționat, sugrumat, se întipăriseră în memoria lui Beke.

Mersul ușor, ca de căprioară, al Beei, apoi clătinatul ca de urs al lui Ali puteau fi recunoscute și pe întuneric. Fata dispăru, dar Ali rămase într-o apropiere sesizabilă și în curând apăru lângă el o făptură înaltă și uscățivă: Vértés. Beke auzi cum își şușotesc furioși și se despart.

În odaia învecinată se încrucișă cu un bărbat: Haller, Schwabik sau Decsi, putea fi oricare din ei, apoi iar flutură pe lângă el Bea. Fata părea să caute pe cineva. După care Beke bănuî după foșnetul unei rochii că se află în apropierea soției lui Haller, dar firește respectiva putea fi și Stefi. Foșnetul – specific de tafta – o indica mai degrabă pe soția lui Haller.

Când unul dintre cei trei bărbați pe care nu-i recunoscuse adineauri îi ieși iarăși în cale, Beke ridică repede cartea pe care o ținea în mână și lovi.

— Aua! strigă victima și se prăbuși cu un bufnet surd într-un fotoliu.

Pentru a ușura misiunea „detectivului”, Beke rămase la locul faptei.

În clipa aceea soția lui Schwabik aprinse lumina, dar rămase încremenită pe prag și își lipi palmele zgomotos:

— Sica!

În fotoliu zăcea „fără viață” Schwabik, cu brațele atârându-i moi și capul dat pe spate.

— Ei, ce zici? Întrebă „cadavrul” pe un ton mormântal. Care ar fi?

Femeia vedea însă și altceva, nu numai pe soțul ei. În spatele fotoliului, Beke tocmai își aprindea o țigară. În schimb la dreapta „mortului” stătea Nicky Bea...

Tabloul o uluise vizibil pe doamna Schwabik. Dar lumina aprinsă brusc părea s-o fi surprins destul de tare și pe soția lui Haller: Beke o observă cum se schimbă la față.

„Criminalul”, „victima”, și Bea alcătuiau un grup. Iar ceilalți șase participanți două grupulețe de câte trei: unul format din Vértes, Stefi și Haller, celălalt din Decsi, soția lui Haller și Ali. Femeile stăteau la mijloc, aproape la distanțe egale între bărbați.

Soția lui Schwabik se întoarse întâi spre Decsi:

— Ce făceai dumneata în momentul crimei?

— Doream să-l văd în iad pe domnul ăsta... – zise Decsi întorcând ochii spre Ali.

— Și dumneata, Baksay?

— Reciproc!

— Dar dumneata, domnule doctor?

— Credeam că lângă mine e nevastă-mea, zise Haller. După colonie. Dar dintr-o întâmplare fatală și asistenta mea folosește aceeași marcă... — Medicul se uită la detectiv cu mutra spășită a soțului prins cu mâța-n sac. Apoi deveni serios. Și declară hotărât:

— În privința crimei sunt nevinovat!

Soția lui Schwabik se întoarse spre Vértes:

— Dumneata ești scriitor. Ai vreo bănuială bazată pe fler?

— Din păcate eu n-am simțit decât mirosul coloniei.

— Normal! Soția lui Schwabik zâmbea amenințător.

— Și mirosul de sânge? Sângele ce se revarsă din capul spart al victimei? — Brusc ridică vocea și se răsti la Beke:

— Dumneata ce făceai în momentul crimei?

— Voiam s-o sărut pe cuconița de aici... - zise Beke făcând cu ochiul spre Bea.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Cine ți-a spus dumitale?

— Hihi! îi întrerupse Bea.

— O compromiți pe artistă?

— Cu cea mai deplină liniște. Cel mult o să-mi scoată ochii.

— Nu e cazul acum să facem pe spiritualii. E cinismul răufăcătorilor! Ai sărutat-o sau nu? Declară adevărul curat!

— N-am sărutat-o.

— Așa. Și de ce nu?

— Pentru că m-am împiedicat de fotoliu.

— Greșești. Dumneata nu te puteai împiedica de fotoliu. Dacă ar fi stat între dumneata și domnișoara artistă, obiectul cu care ai lovit s-ar fi aflat acum în spatele fotoliului. Doar dumneata nu ești stângaci, e adevărat? Nu nega, toată seara te-am observat.

— Mă rog, dar mă și puteam muta din loc! exclamă Beke.

— Cu ce drept?... Pentru că ai ucis!

— Păi... — Beke își dădu seama că gafase și râse fiert.

— Uraaa! strigă victima. Deci moartea mea nu rămâne nerăzbunată! Sări în sus și își îmbrățișă soția.

— Tu ești Miss Marple!

— Pentru că tot am fost prins - Beke arată fițuica de „criminal” - acum n-aș mai fi curios decât să știu ce mă așteaptă...

Farmacista pronunță fără milă sentința:

— Învinuit de crimă!

Condamnarea fu primită cu râsete zgomotoase.

— Spânzurați-l pe călău! strigă cu răutate Stefi.

Decși, animat de cine știe ce speranță, își freca îndârjit palmele.

— Acum urmează rundul decisiv!

— Absolut sigur, dădu din cap Haller. Pentru că după rundul ăsta nu urmează decât cina!

Soția lui Haller și secretara așternuseră masa în sufragerie încă înainte de sosirea oaspeților. Tacâmurile de Herend, argintăria, lumânările și garoafele aranjate în vase creau o atmosferă sărbătorească. Stefi se bucurase încă de când așterneau, ce frumos vor arăta garoafele roșii lângă flăcările aurii ale lumânărilor.

E drept, florile ajunseseră ilegal pe masă – soția lui Haller mințise că le-a cumpărat pentru plăcerea oaspeților, când de fapt i le dăruise Andrzej – iar tacâmul al zecelea se deosebea de celelalte. Totuși, masa frumos împodobită crea un fundal pentru bună dispoziție, ca și pentru hârjoana ce se desfășura în salon și în camera de lucru.

Însă doamna Haller se temea nu fără motiv că masa va cădea victimă petrecerii, așa că înainte de a începe jocul încuiase ușa sufrageriei. „Ali e în stare să se ascundă în castronul de supă!” zise ca o scuză în timp ce răsucea cheia.

Jocul se desfășura în primele două odăi, unde nu stăteau în calea celor ce se furișau pe întuneric decât fotoliile, dar care se puteau trage lângă sobele de teracotă sau mobilele de lângă perete.

Înainte de a relua jocul, oaspeții fumară, băură, merseră la baie, Márta vârî capul până și în bucătărie, chipurile, după amfitrioană. Circulau în voie de colo-colo la „fața locului”.

Dar acum erau iar împreună, iar în vestibul ardeau numai aplicele și cineva pusese o pânză și peste oglindă, pentru ca „detectivul” ce deschide ușa dinspre antreu să nu-l vadă în ea pe „criminal”.

— Poți ieși! strigă Ali de undeva de lângă ușa sufrageriei.

Beke, văzu cum dispar jucătorii în semiobscuritate și cum după stingerea ultimei lumini locuința intră într-un întuneric deplin.

În antreu se opri lângă ușa ce dădea în curte, scrută prin ploaia ce cădea ca potopul și căută mărul unde Haller descoperise lupul. Înțelese necazul doctorului că-i scăpase o pradă atât de rară, deși el simțea altfel. Beke făcea parte din acei vânători ciudați care se bucură dacă pe aria unde se află nu e niciun animal de pradă. Mai degrabă îi plăcea asta decât laudele ce merg mână-n mână cu prada. Și dacă ar fi știut sigur că nu mai e niciun lup, că pe teritoriul micii sale țări, care-i căminul său, nu se mai strecoară nicio sălbăticiune haină, și-ar fi pus bucuros arma în cui.

Azi – își spuse – chiar și în seara asta, în toată țara se țin mii și mii de astfel de întâlniri colegiale. Iar cei ce se adună, în majoritate sunt unanimi nu numai în distracție, ci în linii mari și gândesc asemănător. Merită să mai vânezi ipocriți, niște rarități pe cale de dispariție? Și mai ales nu e o misiune ingrată când prada îl mai și întristează pe om? Dar Beke nu vâna farisei și purta armă nu de plăcere. Conștiința acestui lucru îi liniștea cugetul.

În clipa asta și Bea era bine dispusă, deși din cu totul alt motiv. Se distra în sinea ei că iar fusese mai isteață decât Ali și prietenii lui. În schimb Schwabik, care, chipurile, îi trimisese vorbă că o așteaptă lângă

scrin, o s-o găsească sigur. Tocmai de asta nu i-ar fi plăcut să fie „ucisă” prea devreme.

Cum se strecura prin bezna înăbușitoare și excitantă, se străduia să se ferească nu numai de mâinile bărbătești care alunecau pe pieptul sau pe spinarea ei, ci și de lovitura „criminalului”.

Mâna ei întinsă înainte atinse o tavă aflată pe masă. În ea erau tarte cu frișcă, atât de îndrăgite de ea în copilărie. Simțea o bucurie nestăvilită, plăcerea fetișcanei care pe ascuns poate să se înfrupte cu lăcomie. Dar bucuria îi reamintea și de orele de dans de atunci, de emoțiile primelor *croaise* și *effacée*, și o clipă își aminti la fel de acut de visul ei de a deveni dansatoare, pe cât de sigur știa acum că a devenit – și se simțea fericită.

Se strecură mai departe, mestecând o tartă înhățată la repezeală. Hotărî că dacă va fi totuși cine știe cum „ucisă”, se va prăbuși pe covor exact ca la reprezentația de la Londra, la sfârșitul actului al treilea, când „murea” de asemenea...

Stând pe întuneric în fața scrinului franțuzesc, distinse vag contururile unei făpturi ce se apropia. Nu se mișcă din loc, aștepta să primească un semn, să-i spună pe nume, oricât de încet. Dar brusc se răzgândi, o cuprinse teama, și vru să dispară. Însă parcă ar fi fost zidită, nu fu în stare să plece. Cunoștea din coșmaruri acea senzație și, chinuită de neputință, puțin lipsi să nu țipe. „Cum, și aici e un zid? îi fulgeră prin minte. Imposibil!” Pentru a nu se lăsa totuși pradă panicii, se decise să se lase repede pe vine.

Afară în antreul luminat, Beke auzise ceva mai devreme un vaiet surd, glasul unei pisicuțe ce mieuna jalnic. Nu știa de unde vine și până acum nu-l

preocupase asta. Dar acum glasul devenise speriat până la disperare și tare, ca și cum micul animal și-ar fi adunat ultimele puteri, spre a da știre celor din jur despre el. La început Beke crezu că pisicuța plânge pe la vreo ușă, apoi își dădu seama că vaietul vine de undeva de pe la mijlocul cuierului. Rămase o clipă mirat, apoi se repezi la cuier, pentru a scoate din grămada de trencicoturi și pardesie pisica ascunsă. „Nu e o treabă prea frumoasă – gândi el – dar sunt nevoit să cercetez pe rând buzunarele, la urma urmelor n-o pot lăsa să moară sufocată.” Și, într-adevăr, se văzu silit să răscolească tot mormanul de pardesie, să le ia pe rând din cuier, până să găsească în sfârșit micul animal gri, un ghemotoc, în buzunarul propriului trencicot.

În odaia întunecată Bea continua să stea în același loc. Cineva păși neobservat peste ea, altcineva îi apucă brațul dar îl lăsa îndată și se strecură mai departe. Din odaia de alături se auzea muzică de dans de la radioul pus foarte slab.

În antreu, Beke puse jos pisicuța și o lăsa în pragul bucătăriei, unde își avea locul familia pisicească. Chinuirea pisicuței i se păru o glumă de-a dreptul respingătoare și se gândi că are să le spună celorlalți răspicat părerea sa în legătură cu asta. Dar în aceeași clipă îi fulgeră prin cap bănuiala că autorul glumei urmărise de fapt să-l „distragă” pe el, să-l lege, pentru ca, în timp ce caută pisica, să pună la cale înăuntru cine știe ce altă glumă și mai murdară.

Iată la ce se gândea, când din casă se auzi un țipăt de groază:

— Ajutor! Ce s-a întâmplat? Ajutor!

Beke smulse ușa, sări la comutator și aprinse lumina. Balerina zăcea pe parchet. Cu trupul marcat

de spasmul sufocării, cu capul răsucit înspăimântător, ca o mierlă neagră cu gâtul sucit.

Toți stăteau înmărmuriți. Îngroziți, dar nevenindu-le încă să-și creadă ochilor.

Ali, care din fotoliul aflat lângă trupul inert nu vedea decât picioarele fetei, făcu un gest disperat.

— Ce e? Ridică-te! Ce s-a-ntâmplat?

Același lucru întreba în sinea sa și Beke aplecându-se peste fată. Poate că joacă, se preface: doar asta îi este meseria...

— De ce nu te ridici? bâigui Ali.

Dar fata, care zăcea lângă micul scrin franțuzesc, acum nu murise în joacă și nici ca la teatru între decoruri. Ochii ei holbați, sticloși, aveau mici puncte sângerii, pe buze îi rămăsese spuma albă de frișcă, – nu ar fi auzit nici cele mai furtunoase aplauze. Moartea asta, pe dușumeaua unui salon de la țară, era adevărata moarte a lui Nicky Bea.

— Poate – bolborosi Schwabik – poate că nu-i decât leșinată. Ar trebui să încercăm...

Haller o împinse la o parte pe nevastă-sa și sări lângă fată. Îngenunche lângă ea, o întoarse cu fața în sus, îi întoarse capul ce-i atârna neputincios, și Beke se înfioră iar la vederea gâtulejului frânt. Medicul vârî degetele în gura fetei să scoată din ea restul de prăjitură, s-o curețe înainte de a trece la respirația artificială. Trase cât mai afară limba învinețită, apoi, cu fața îmbrobonită de sudoare, începu să facă gimnastică mișcând ritmic brațele subțiri, lipsite de viață, pentru coșul pieptului acum mut.

Beke ridică privirile spre ceilalți. Ca și cum s-ar fi supus regulilor jocului, fiecare stătea pe loc împietrit, acolo unde-l surprinsese lumina electrică, neîndrăznind să se miște. Dar într-o clipă Beke

constată că Vértes nu se află printre ei.

Când intrase, toți stăteau la distanță în semicerc în jurul mesei.

Numai soția lui Schwabik stătea în imediata apropiere a moartei.

În timp ce Beke își rememora tabloul, Haller lucra fără întrerupere aplecându-se din când în când la inima fetei, doar-doar o aude bătând. Colonelul fusese martorul multor nenorociri, dar puțini medici văzuse care să se lupte cu atâta disperare pentru o scânteie de speranță.

— O seringă!

Stefi, care până acum stătuse la fel de țeapănă - ca și ceilalți, la strigătul lui Haller sări la ușă și într-o jumătate de minut se întoarse cu o seringă umplută. Haller făcu injecția, deși știa că încercarea e fără speranțe.

Știa și Beke. Înțelese că se întâmplase o grozăvie ireparabilă, mai înfiorătoare și mai neașteptată decât tot ce întâlnise până atunci. Și, deși nu avea dreptul să fi împiedicat petrecerea, să fi interzis jocul, acum simțea totuși o puternică autoacuzare.

Între timp Haller puse capăt luptei. Se ridică și își șterse cu brațul sudoarea de pe frunte.

— A murit, zise încet.

Soția lui Schwabik țipă ca o isterică.

— S-a sfârșit cu mine! Nu-i adevărat! Mințiți! țipă.

În clipa aceea intră Vértes din antreu.

— S-a întâmplat ceva? întrebă neliniștit. Apoi se uită spre moartă și se sprijini palid de perete: Eh, poftim!

— Asta-i - bâlbâi Ali - asta-i un fel de faptă pentru care se ajunge la spânzurătoare...

— Nu, spuse apăsător Beke. Nu e „un fel de”, ci

„exact” o faptă din asta!

De afară se auzi soneria sunând insistent.

Frontul de ploaie acoperise mare parte din Europa.

Ploaia biciuia și podul de cale ferată arcuit peste lacul W. din Suedia, peste care abia trecuse expresul ce se îndrepta spre malul mării. Călătorii trenului urcau la miezul nopții pe vapor, pentru a trece din peninsula scandinavă pe continent.

Paznicul de cale ferată, care ieșise din casă pentru a întâmpina expresul, aruncă o privire fugară spre lacul biciuit de ploaie, apoi înălță surprins lămpașul și lumină apa.

Pe lac plutea cadavrul unui bărbat împins încet de vânt înspre mal.

Paznicul alergă în casă și sună cea mai apropiată gară, să înștiințeze poliția. Apoi luă o cange și ieși iar în fugă la mal.

Peste câteva minute izbuti să înfigă cârligul de fier în haina cadavrului și trase mortul la mal. Paznicul stabili că leșul trebuie să fi zăcut câteva săptămâni pe fundul lacului, de unde se ridicase la suprafață nu demult. Iar asta demonstra că nu era vorba de un accident ci de sinucidere sau de o crimă: trupul bărbatului necunoscut scăpase desigur abia acum de greutatea care îl ținuse în fundul lacului. Cum nu zări urme de sârmă sau de funie pe el, paznicul presupunea că își umpluse – sau îi umpluse cineva – buzunarele cu pietre înainte de a se scufunda în lac. Apoi încet-încet stofa se destrămasă.

Dar toate acestea nu mai erau treaba lui. Pescuise cadavrul și anunțase autoritățile.

Subofițerul de poliție, care ședea lângă șoferul mașinii de transportat cadavre, cercetă actele bărbatului în timp ce goneau spre oraș. Documentele aflate într-un plic de plastic se păstrasera în general bine, fiind lizibile.

— Transfug? se interesă șoferul. Știa deja că mortul era ungur și bănuia o dramă cauzată de faptul că nu avea o patrie.

— Nu, călătorea cu pașaport de serviciu.

Fotografia din pașaport înfățișa un bărbat în jur de patruzeci de ani. După scrisul foarte șters se numea Decsi Jozsef și era biochimist.

Subofițerul considera cazul drept o dramă comună sau o crimă obișnuită, singurul lucru curios părându-i-se faptul că ambasada nu căutase pe tânărul cercetător. Cel puțin poliția locală nu știa despre niciun ungur dispărut.

Când ajunse în oraș, șeful său îl primi cu vestea că victima nu e ungur și cadavrul trebuie transportat îndată până la un domeniu învecinat.

La intrarea castelului îi întâmpină însuși proprietarul. Nu avură altă treabă decât să coboare sicriul și să-l lase lui.

Pe aeroportul particular al domeniului aștepta gata de plecare un avion fără pavilion. Trimisul colonelului Nox, căpitanul Marcus aștepta sosirea mașinii, plimbându-se nervos pe pista de beton biciuită de ploaie.

Era o vreme nefavorabilă pentru zbor, proprietarul castelului încercase să-l convingă pe căpitan să petreacă noaptea la el și să decoleze abia în zori. Dar Marcus era grăbit.

Cinci minute mai târziu avionul porni pe pista de beton, se ridică și se îndreptă spre apus.

Haller deschise fereastra și, potrivit instrucțiunilor date de Beke, îi strigă bucătăresei care stătea la poartă:

— Aleargă la sfat și trimite-l aici pe secretar! Spune-i să se grăbească și să aducă un om din paza muncitorească!

Beke stătea la cealaltă fereastră și îndreptă lanterna cu raza verde spre ploaia pe cădea vuind.

Bucătăreasa se holbă speriată, apoi se întoarce și dispăru în întuneric cu o iuțime nepotrivită trupului ei gras.

Nu ajunsese nici în capătul grădinii când cineva se aruncă peste gard, străbătu alergând aleea, înhăță cheia ce zbura spre el și descuie ușa cabinetului.

Era șoferul cu care veniseră Baksay și compania.

Volga nu se mai întorsese la Pécs. Șoferul, pe care Ali și ceilalți nu-l cunoșteau, lucra de fapt la serviciul de contraspionaj al poliției și Beke, pentru orice eventualitate, îl angajase incognito pentru acest drum.

Până acum locotenentul Pintér fumase plictisindu-se în mașină, ba îl și invidia pe șeful său că petrece înăuntru, la căldură. Dar când zărise lumina verde ce semnaliza primejdie nu-i mai venea să schimbe cu el. Era sigur că se întâmpla ceva grav. Dacă Beke ar fi prins pe cineva, l-ar fi adus și singur, fără a atrage atenția, la Volgă...

Locotenentul pătrunse în odaie cu browningul gata de tras. Văzu îndată ce s-a întâmplat.

— S-o fotografiez?

— Mai e timp. Dealtfel nu e poziția inițială. A trebuit să fie mișcată pentru a încerca s-o reanimeze. Apoi se uită la revolver. Până una, alta nu e nevoie nici de asta...

Pintér puse revolverul în buzunar, și păși la masă cu placiditatea greoaie a polițistului rutinat, pentru a-și umple un pahar cu sifon. Și-ar fi dorit un ceai cald, pentru că înghețase în mașină, dar sifonul îi mai potoli puțin gâtulejul uscat și congestionat.

Vértes și Baksay se uitară unul la altul. Răbdarea neobișnuită a șoferului necunoscut, politețea, căpătau deodată o explicație. „Nu există minuni!” se gândi Ali aducându-și aminte cât de ușor făcuse rost de mașină.

Beke se întoarse întâi spre Vértes:

— Ce-ai căutat afară?

— Am avut nevoie să ies la toaletă.

— Trecând prin sufragerie, baie, bucătărie și vestibul! Nu puteai găsi un drum mai scurt?

— Nu vroiam să deranjez jocul. Dacă ieșeam pe aici pătrundea lumina din antreu...

— Înțeleg...

Haller interveni:

— Dar e o toaletă și în baie!

— N-am observat. Era întuneric.

Beke observă că Vértes tremura tot de spaimă.

— Șezi! îi zise. Și-acum, spune-mi: unde-ai fost după-masă în jurul orei două?

Între timp Pintér făcu un raid prin casă și descoperi că amfitrionul are și magnetofon. Îl aduse înăuntru, așeză pe masă microfonul și dădu drumul aparatului.

Vértes se prefăcu o clipă că se concentrează, deși știa exact unde fusese.

— Da... Mi-am zis să trec pe la Sica, la farmacie... Dar pe drum mi-am adus aminte că nu prea am bani. Eram tocmai în dreptul O.T.P.-ului, așa că am intrat înăuntru...

— Cât ai scos?

— Două mii...

— Câât? repetă uluit Ali.

— Dă-mi, te rog, carnetul de depuneri! zise colonelul.

Vértes i-l dădu cu mâna tremurându-i. Beke se uită la sumă și la dată.

— Ai banii la tine?

— Poftim...

Vértes scoase un teanc mototolit din buzunar și i-l dădu.

Ali nu era urmăritor, însă și el se gândi la același lucru ca și Beke: e de necrezut că Vértes nu și-a pus bancnotele în portmoneu! El, care era atât de-grijuliu cu banii!

Maiorul începu să numere banii, poate numai pentru a pregăti noua întrebare. Dar după a treia sută căzu pe covor o carte de vizită îngălbenită.

— Asta ce-i?

— Nu știu...

— Ia uită-te la ea.

Vértes ridică de pe covor cartea de vizită și citi numele cu un glas ce-i gălâia de emoție:

„Hampel Konrád – farmacist diplomat.”

— Cine-i ăsta?

— Habar n-am! zise Vértes cu un gest disperat.

— Un fost proprietar de farmacie din Pécs, interveni Haller. E un nume arhicunoscut. A fugit din

țară în patruzeci și nouă, cu familia...

— Care farmacie era a lor?

— „Arhanghelul”. Actualul loc de muncă al lui Sica. Beke se întoarse spre Schwabik:

— Îi cunoști?

— Nu. Eu am fost detașat la Pécs în cincizeci și trei. Până atunci am lucrat la țară.

— Azi dupa-masă, când am fost la tine la farmacie, Bea era tocmai acolo. De ce te-a căutat?

— A vrut să cumpere glicerină. Dar am deconsiliat-o, folosește exagerat de mult...

Colonelul se prefăcu a fi mulțumit de răspuns, deși când intrase la farmacie observase că farmacistul schimbase brusc tema. Cât fuseseră în doi, părea că nu discutaseră despre glicerină.

— Și tu ce-ai făcut înainte de masă? o întrebă pe nevasta lui Haller.

— Am lucrat... M-am întâlnit cu un cunoscut... Apoi am făcut cumpărături.

— Garoafele unde le-ai cumpărat?

— Pe strada Kossuth Lajos.

— Cât ai dat pe ele?

— Nouă forinți firul.

— Greșești. Acum costă doisprezece forinți un fir.

— Zău? exclamă nevasta lui Haller încruntându-se de parcă ar fi socotit ceva în cap. Apoi dădu din cap, scuzându-se: Ai dreptate.

Dar deocamdată pe Beke nu-l interesau declarațiile mincinoase. Voia să folosească prima jumătate de ceas de derută, să strângă răspunsurile rapide, improvizate, putând întoarce macazul și mai târziu. Dar nevasta lui Haller își retrăsese imediat cartea falsă.

— Dumneata - zise Beke uitându-se o clipă spre

soția lui Schwabik – o urai pe Bea. Iar când au ucis-o, ai strigat: „S-a sfârșit cu mine”. Nu te-ai gândit că e o intervenție suspectă?

— S-ar putea, dar nu sunt ucigașă!

— Nici n-am afirmat asta.

— Dar dumneata mă consideri o ucigașă! Soția lui Schwabik gesticula isteric. — Bagă de seamă – strigă cu ochi scânteietori – n-ai să dovedești nici până la sfârșitul vieții dumitale! Chiar dacă dispui să fiu spânzurată! Înțelegeți?

— Bine, dar până una, alta, caută să te stăpânești. O să discutăm mai târziu.

Beke se duse la amfitrion:

— Mi-ai putea spune în ce ordine s-au dezbrăcat oaspeții tăi în antreu? Sunt sigur că i-ai și ajutat...

Haller își compuse o față surprinsă.

— Habar n-am. Atâta știu că tu ai sosit ultimul.

— Cu atât mai ciudat e că trencicotul meu a ajuns tocmai dedesubt. Nemaivorbind de faptul că între timp o pisică a făcut pui în el...

Haller fu cuprins de indignare.

— Poate că pentru tine asta e o muncă de rutină și ai chef de glumă. Eu în orice caz consider că e o glumă nesărată.

Își închise bricheta ce ardea și cu care voise să-i ofere foc lui Beke, o puse în buzunar și se trânti încruntat într-un fotoliu.

— Nu vreau câtuși de puțin să glumesc. Cineva mi-a vârat în trencicot un pui de pisică și, dacă nu-l pescuiam, murea sufocat. Aș fi foarte bucuros dacă mi-ați spune cine a fost.

Toți tăceau, drept care Beke, întorcându-se spre Ali, zise după o scurtă tăcere:

— Înainte de a începe să jucăm, ai șușotit ceva cu

Vértes. Ce-ați pus la cale?

— Acum, înainte de al treilea rund, să pieptănăm toată casa, începând de la ușa sufrageriei, după fete. Gyözö voia s-o înhațe pe Stefi...

— Dar în loc de asta a ieșit să-și facă nevoile... Și tu pe cine ți-ai ochit?

Ali întoarse privirile spre moartă.

— Pe ea...

— Și?

— N-am apucat-o decât de braț, dar, nu știu cum, stătea într-o poziție ciudată... Cred că atunci era deja... I-am dat drumul imediat și am șters-o de acolo.

De ce n-ai aprins lumina? De ce nu m-ai chemat înăuntru?

— Nu știu... — Fața lui Ali se umplu de transpirație.

— Eu abia am atins-o...

Beke sări ca ars:

— Și n-ai simțit că ceva nu e în regulă?

— Am crezut că mă înșel. Știi cât de puțin mă încred în mine...

— Șezi. Beke se întoarse cu răceală de la Baksay spre Stefi.

Fata îl privea cu dușmănie:

— Poftim, sunt pregătită...

Beke fu surprins de tonul ei arogant.

— Ce părere ai despre nervozitatea șefului dumitale? Întrebă calm.

— Înțeleg! Dacă dumneata luptai atâta pentru viața acestei biete fete, n-ai fi atât de liniștit!

Fața aspră a lui Stefi îl puse o clipă în încurcătură pe Beke.

— Bine, mulțumesc! zise.

Brusc, se întoarse spre Decsi:

— Tu ce-ai făcut la Pécs după ce ne-am despărțit?

- Printre altele am trecut pe la liceul de fete...
- Bineînțeles, amintirile!

Colonelul, care era convins că recunoscuse limpede pe gâtul fetei moarte urma învinețită a arătătorului strâmb al lui Decsi, acum considera de o importanță decisivă să știe dacă Decsi își făcuse într-adevăr operația plastică, în caz că da, atunci înseamnă că Decsi se văzuse silit să se imite pe el însuși așa cum era pe vremuri, adică chiar mai veritabil decât veritabilul, numai pentru a îndepărta posibila suspiciune a lui Beke datorită perioadei mai lungi petrecute de el în străinătate. Iar atunci această prefăcătorie stângace a fast bună totuși la ceva.

Și anume, pentru a deruta, pentru a împinge pe un făgaș greșit pe adevăratul făptaș și acesta să lase pe gâtul victimei acest semn de recunoaștere atât de special, cu care să arunce bănuiala asupra lui Decsi.

Dar Beke nu măi avea acum timp de pierdut cu întrebările. Se iviră niște lumini, pe geam se zăreau cum cei sosiți intră pe poartă și se apropie pe alee. Lumina sclipi pe armele automate ale celor trei oameni din gărzile muncitorești.

Toți trei purtau uniforme: minerul cel vârstnic, tânărul secretar al sfatului și învățătoarea de vreo douăzeci de ani, care se holba cu ochi îngroziți la moartă. Era o făptură blondă, cu ochi albaștri, întocmai ca victima.

Înainte de toate Beke voia să golească cele două odăi în care se desfășurase jocul. Acum, că obținuse ajutoare, putea să se miște liber și să cerceteze împreună cu Pintér fața locului.

— Pofțiți cu toții în sufragerie! Dacă avem nevoie de cineva, îl chemăm. E interzis să discutați! porunci Pintér.

Porniră unul câte unul tăcuți prin fumoar și în sufragerie se așezară pe rând la masa lungă, frumos împodobită, în fața farfuriilor goale. Șirul fețelor cenușii, liniștea nefirească și masa festivă înfățișa tabloul unui ospăț diabolic. Sifoanele sticleau rece, garoafele roșeau amenințător, și oaspeții, ca niște figurine de ceară, ședeau țepene în lumina puternică.

Minerul cel vârstnic, cu automatul în brațe, se așeză într-un colț al încăperii, învățătoarea în alt colț.

Pintér îi încuie acolo și trecu în salon.

Beke se plimba cu mâinile la spate prin odăi. Aparent fără scop, ca și când n-ar fi vrut decât să-și potolească nervii, și ar fi așteptat întoarcerea locotenentului. Dar Pintér știa că șeful său cerceta foarte atent locuința. Dacă există vreo urmă pe care

rapida cercetare a locului s-o dea în vileag, poate că a și observat-o!

— Unde o să-i interogați?

Beke dădu din umeri.

— Cred că afară în cabinet.

— Să fac foc acolo, tovarășe colonel? Tânărul secretear al sfatului era gata să-l ajute cu orice. Un agent al contraspionajului nu e un vizitator de fiecare zi într-un sat mic.

— Mulțumesc, are să ne prindă bine.

Cabinetul era cumplit de rece și Beke se gândi că vor fi nevoiți să petreacă acolo toată noaptea. Ofițerul de securitate, tehnicianul criminalist și medicul poliției abia dacă vor putea sosi de la Pécs înspre zori.

Secretarul ieși și cei doi ofițeri rămaseră singuri cu moarta. Beke arătă îndată spre podea:

— Privește!...

În fața sobei de teracotă zăcea o mică bucată de lemn neagră ca scrumul. Părea un cărbune rece căzut afară prin grătarul sobei. Dar marginile sale regulate trădau că e altceva.

Pintér își scoase batista, luă cu grijă obiectul și-l întoarse în palmă. Acum micul obiect lucea alb.

Era un domino cu cifrele 0—6.

Pintér ridică sprâncenele.

— Se pare că avem noroc!

Beke dădu îngăduitor din cap.

— Poate că da...

Își aprinse repede o țigară și scutură nerăbdător bățul aprins. Ori de câte ori se grăbea, bățul parcă nu voia să se stingă.

Însă Pintér ar fi fost în stare să facă prinsoare pe orice că dominoul e cheia crimei.

— După părerea mea ăsta e numărul de

recunoaștere al celui ce a comis crima, zise. Deocamdată nu pot dovedi asta, dar am mai auzit de un caz asemănător. Criminalul s-a legitimat cu ajutorul acestui domino în fața persoanei din această societate cu care vroia să se întâlnească.

— Și crezi că ne-ar fi lăsat nouă pe podea după crimă acest semn de recunoaștere? Mă îndoiesc.

— Atunci cum a ajuns aici?

— Asta-i cheștiunea pe care trebuie s-o descoperim! De știut, știu doar atât: *înainte de ultimul joc, când am părăsit odaia, dominoul nu era aici.*

Beke se întoarse și aruncă o privire jur-împrejurul camerei.

— Ar fi bine ca întâi să cercetăm amănunțit poșeta fetei.

Pintér trecu în baie și se întoarse cu poșetuța din piele de crocodil.

— Cum văd, și asta-i marfă din străinătate...

Colonelul o deschise.

— Ce talmeș-balmeș e în ea!

Răsturnă conținutul poșetei, apoi cercetă pe rând buzunărașele.

— Un adevărat labirint! Totuși, esențialul există. Poftim! Privește ce frumoase-s, noi-nouțe!...

Ieșiră la iveală cinci bancnote de o sută. Noi și foșnitoare, exact ca bancnotele lui Vértes.

— La Vértes erau o mie cinci sute, plus astea cinci – sunt tocmai două mii. Atât a scos din bancă. Sper că și seria corespunde.

Pintér cercetă repede banii.

— Nici măcar nu au apucat să fie amestecați! Toate bancnotele corespund exact!

Beke scoase cartea de vizită a farmacistului

Hampel.

— Ce presupui în legătură cu asta?

— O cunoștință făcută de Vértés prin străinătate. Eventual o ofertă de valută...

Beke scutură din cap.

— În viața personală nu-i un cavaler ca Tancred, dar regulamentele le respectă. Mai degrabă își lasă un prieten să moară de foame, decât să treacă strada pe roșu.

— Pe scurt: e un laș! Cu atât mai bine. Va mărturisi mai repede ce-i cu domnul Hampel asta!

— Crezi? — Beke trase din țigară îngândurat.

— Dar dacă nu-l cunoaște într-adevăr?

Pintér rămase perplex.

— Cum adică?!

— Vértés aduna încă de pe vremuri tot soiul de lucruri care nu-i aparțineau. Timbre, stilouri, ascuțitori, cărți de joc... și așa mai departe. Pe vremea când eram elevi deschisese o adevărată consignație mică. Odată Ali i-a adus și leandrul bunică-sii și Vértés l-a udat cu grijă până la răscumpărare. Cu ascuțitoarea nu ascuțea, cărțile de joc nu le folosea. Lua camătă, câțiva filleri... Bineînțeles, astea nu interesează acum. Fapt e că atunci când a apărut cartea de vizită, a fost într-adevăr surprins. Nu pricepea.

— Dar până atunci a tot încurcat-o în fel și chip!

— Ce-i drept, așa e...

Însă acum pe Beke nu-l mai interesa decât cartea de vizită. La cine a fost la început? Cum a ajuns la Vértés?

Pintér puse înapoi bucată cu bucată conținutul, poșetei. Rujul, cutiuța de pudră, sticluța cu apă de colonie și batista – nimic deosebit nu se găsea în

gentuță. Apoi ieși în antreu pentru a cerceta și fulgarinul victimei.

Vârând mâna în buzunar simți îndată ceasul de mână pus deasupra șalului. O clipă crezu că e de aur, o marcă rară, de lux, un ceas destul de valoros pentru a da naștere în jurul lui unei cauze penale. Nu lipsea nici motivul, zgârcenia bolnăvicioasă a lui Vértés.

Se înșelase. Ceasul era vechi și uzat și mecanismul interior nu ascundea niciun secret. Numai scrisul englezesc încrustat pe el putea atrage atenția:

„În amintirea celei de a zecea zile de la nașterea ta, din partea lui Jane.”

Pintér duse ceasul înăuntru și-l arătă colonelului.

— Cred că nu valorează mare lucru.

— Pentru noi. Dar celui căruia i l-a dăruit Jane îi lipsește foarte mult...

Beke ședea în fotoliu cu capul rezemat de palmă, ca și cum s-ar fi gândit tot la misterul cărții de vizită. Dar în realitate se uita la moartă. Băgă distrat ceasul în buzunar, fără să-și dezlipească ochii de pe fata ucisă.

Pintér observă că pe ascuns colonelul suferea. Trupul său delicat, părul încărunțit timpuriu și fața lui tânără, ascetică, îl făceau să arate acum mai degrabă a poet decât a ofițer de poliție. În atmosfera mondenității și a morții, unde în preajma fetei ucise se simțea mirosul de alcool al paharelor de gin și cinzano golite pe jumătate, unde luceau plăcile de patefon împrăștiate și plutea fum stătut de țigări, puritatea acestei fete era atât de străină, încât aproape că stârni compătimirea colonelului.

Poate pentru că victima era balerină, numai mișcare și viață, acum rigiditatea ei impresiona teribil de dureros. Beke privea cu inima strânsă cadavrul,

pupilele mari, albastre, ce se căscau deasupra obrazilor, părul blond împrăștiat pe covor, care din când în când era fluturat de curentul ce se strecura pe sub prag. Izbucni fără să vrea:

— Ții minte ce frumoasă era? Ai venit împreună cu ea, ai văzut-o desigur în mașină.

Locotenentul dădu din cap afirmativ.

— Din când în când m-am uitat prin oglindă la ea cum râde. Greu poți uita!...

Văzuse multe cadavre, dar acum își simțea inima neobișnuit de grea. Și, la fel ca pe vremea când era începător, când la vederea câte unui tablou înspăimântător i se făcea rău, s-ar fi bucurat și acum dacă ar fi putut părăsi încăperea pentru câteva minute.

— Dacă-mi permiteți, aș da o fugă afară după blitz și aparat.

— Du-te.

Beke își scoase bloc-notesul, căută schița locului făcută în glumă înainte de joc și însemnă ultima poziție a participanților. Apoi se sculă brusc, se duse la comutator și stinse lumina.

Îl învălui același întuneric în care murise Bea. Adânc și apăsător, ca într-o criptă. Dar aici auzea nu numai bătăile propriei inimi, ci și tic-tacul tare al ceasului. Ceasornicul empire de pe scrin măsura timpul cu cifrele-i fosforescente de pe cadran. Beke nu se gândise la alt obiect vizibil, la vreun punct de orientare, totuși se duse lângă moartă și se aplecă foarte aproape de ea pentru a distinge până și cel mai mărunț obiect lucios. O copcie lucitoare, o broșă sau o podoabă, orice ar fi putut conduce pe criminal înspre victimă. Dar în jurul cadavrului bezna era la fel de profundă ca pretutindeni. Pentru a dezvălui și partea

acoperită de veșminte, Beke pipăi mâna rece care zăcea cam pe la piept, o ridică de pe catifeaua moale, apoi o așează încet pe podea, îi dădu drumul la distanță de numai câțiva centimetri de podea, totuși unghiile răsunară pe scândură. Nu băgă de seamă nici acum nimic.

Aprinse, candelabrul, se duse la ibricul așezat pe un raft al bibliotecii și își turnă o cafea. Câte cafele amare băuse până acum? De câte ori privise albul zahărului, lucirea linguriței, ca și cum acum le-ar fi văzut pentru prima oară? Tot ce nu ținea de datorie îl impresiona părăndu-i-se atât de străin și ca un vis, întocmai cum îi impresionează pe copii, savanți și poeți, care cugetă cu totală dăruire. Privi în jur, își fixă în memorie aranjamentul odăii, dar nu-l interesa decât dimensiunea mobilelor: toate erau vizibil mai înalte sau mai scunde decât scrinul pe care stătea ceasornicul cu cadranul luminos.

Pintér intră și deasupra moartei se aprinseră încă o dată lămpile reflectorizante. Căpitanul o fotografie din toate unghiurile pe moartă, apoi luă fața de masă și o acoperi cu ea. Nu mai rămaseră afară decât pantofii de lac și părul ei blond.

Dar tocmai asta îl făcu atent pe Pintér.

— Poate că mă înșală ochii, dar nu sunt chiar orb! Însă un lucru e sigur. În mașină mi s-a părut că e brunetă! Brunetă și cu păr scurt.

Beke se opri surprins.

— „Greșelile” de genul ăsta cântăresc aur, Pintér! Cu cât descoperi mai mult, cu atât terminăm mai repede. Și acum, hai! Sper că până acum s-a încălzit cabinetul.

Dar în pragul ușii locotenentul își mai aminti ceva:

— O întrebare! Deci presupuneți că acea carte de

vizită a ajuns la Vértes întâmplător?

— E posibil. Sigur e numai faptul că *fata a primit bani de la el*. Iar asta e o treabă pe care pur și simplu nu-mi vine să o cred!

Micul cabinet începuse să se încălzească și în lumina electrică părea mai degrabă intim decât săracăcios. Dar Beke știa că orice vizitator care circulă pe o ambulanță într-o seară liniștită, trăiește aceeași senzație.

Pintér nu izbuti să se opună, instinctului său profan de a se juca, întinse mâna în vitrina de sticlă, scoase cel mai gros clește dentar și-l făcu să lucească sub lampă:

— Ăsta-o să ne fie de folos.

Beke se răsti la el:

— Pune-l imediat înapoi! Măine dimineață au să vină bolnavi aici.

Se așază la birou, își puse în față pachetul de țigări și bricheta, apoi deschise un sertar, pentru a găsi vreun carnet pentru însemnări. Deasupra unor cărți și dosare cu acte zăcea submarinul lui Haller. Beke îl puse pe birou.

— Ce-i asta? Întrebă Pintér. Doctorul ține jucării în cabinetul său?

— Noi l-am bătut la cap cu asta. Pe vremea când era elev, submarinul ăsta era mania lui, a meșterit la el o jumătate de an.

Pintér era pornit să vadă în orice lucru neobișnuit un indiciu.

— Deci, exista și atunci? Întrebă cu bănuială.

— Bineînțeles, dădu din cap Beke.

Aprinse o țigară și se întoarse spre secretarul sfatului, care își scutura palmele mânjite de praf de cărbune. Înainte de toate vroia să afle de la el câte ceva despre ai casei și despre Filipp Stefi.

Secretarul începu prin a le spune ce curios e că doctorul și nevastă-sa nu au copii, deși o femeie atât de frumoasă și sănătoasă ca soția lui Haller ar putea naște într-adevăr. Apoi le povesti că înainte Haller lucrase la Budapesta, la centrala Crucii Roșii, dar în cincizeci și șase se întorsese acasă, în patria sa mai modestă. Pesemne îndrăgește sincer acest ținut, poate chiar mai mult decât pe oamenii de aici, dar cu asta nu vrea să spună că ar fi un medic lipsit de conștiință, dimpotrivă, îl consideră un om cu multă doxă, doar că nu prea răspunde la activitățile sociale.

În ce o privește pe femeie, lucrează la Pécs și știe prea puține despre ea. În schimb despre secretară cu atât mai mult. Când era elevă îi făcuse curte băiatul unui mare comerciant stabilit dincolo de graniță, avusese și relații cu el, mai-mai să fie dată afară din școală. Părinților ei le era rușine că ea, o fată de pedagog, mereu era gata-gata să rămână repetentă. Până și doctorul are folos mai ales de pe urma energiei ei, căci era bățăioasă, poate de pe vremea când făcea sport. Luată în general, e o persoană pe care nu te poți bizui, într-o zi te pomenești că amestecă rețetele, scrie alte nume pe ele decât ar trebui.

Secretarul rămase îngândurat: ce-ar mai putea spune despre Filipp Stefi?

— A, da! adăugă în sfârșit. Într-o vreme a încercat să se pună bine cu poliția. A vrut să se facă informatoare, ca o a doua slujbă. Bineînțeles, n-au avut încredere în ea. De atunci umblă cu o mutră ca

de prințesă jignită la sânge.

Beke mulțumi pentru lămuriri, apoi îl trimise și pe el în sufragerie, pentru a supraveghea pe cei de acolo.

Tânărul umplu încă o dată soba; în timp ce se îndepărta arăta cu degetul la fotografiile înspăimântătoare ce zăceau pe masa de operație:

— Au niște mutre de poți să-i iei drept nebuni...

Când rămaseră în doi, Pintér începu să cerceteze fotografiile.

— Parc-ar fi numai stele de cinema, zise în glumă.

Beke se adânei în gânduri.

— Baksay Ali le-a pescuit întâmplător dintre cărți. Credea că a găsit un pachet de cărți de joc...

— Da? Pintér făcu o strâmbătură acră, semn că nu credea în asemenea întâmplări. Pare un caz încâlcit! Mi-e teamă că și de Crăciun ne mai chinuim cu el!

Era un bărbat înalt, cu o statură athletică, purtând pe fața ridată culoarea cenușie a serviciilor de noapte și a alarmelor. Era format și călit în focul încleștărilor și înfruntărilor fizice, dar cu răufăcătorii intelectuali dăduse adesea greș.

Beke se ridică.

— Înainte de a începe interogatoriul, am să aduc aici ceva.

După un minut, se întoarse cu pisicuța gri.

— Ca să ne poarte noroc?

— Nu. Cred că are să ne ajute la cercetări...

Locotenentul trase adânc aer în piept.

— Permiteți o întrebare, să zicem pripită? În clipa asta, înainte de a-i fi interogat, pe cine îl socotiți cel mai suspect?

Beke mângâie îngândurat pisicuța.

— Când am organizat din „culise” întâlnirea

colegială nu credeam în fantastica posibilitate să găsesc un străin printre colegii mei. Până în momentul crimei am fost din ce în ce mai convins că nu există. Dar uite că acum... nu mai putem exclude nimic.

— Considerați suspecti pe toți cei opt?

— Pe toți cei nouă.

În camera unde zăcea moarta ceasul de pe scriu suna ora nouă. Sunetele străbătură toată locuința și pătrunseră în sufragerie.

Toți ședeau încordați, până și coatele și le lipiseră de trup, pentru a nu se atinge unii de alții. Numai în satele de demult, apăsate de vreo molimă, înghețau oamenii când auzeau ultimele dangăte ale clopotelor trase de îngropăciune. Și, aidoma acelor, și cei de față se întrebau: cine va fi următorul?

Până când cătușele nu aveau să se închidă pe încheieturile criminalului nu erau în siguranță. Dar pe încheieturile cui se vor închide?

Criminalul ședea acolo la masă, poate chiar pe scaunul învecinat. Măinile care au sugrumat-o pe Bea se odihneau într-o poală sau pe fața de masă, degetele care se încleștaseră pe gâtul fetei și-i rupseseră beregata, frământă acum un șervețel sau rup nervoase o scobitoare. Dar stăpânul lor poate că l-a și ochit pe următorul!

Conștiința acestui fapt îi îngrozea pe cei de acolo, chiar dacă majoritatea lor erau în afară de orice suspiciune. Dar în primele minute toți mințiseră și acum fiecare se simțea cu lațul pe gât, care, în urma unui singur cuvânt nesăbuit, poate să fie strâns.

Apariția lui Pintér trezi și teamă și speranțe. Locotenentul bineînțeles îi trecu pe toți în revistă, apoi se opri asupra amfitrionului:

— Vă cheamă tovarășul colonel!

Pentru a ocoli moarta, Pintér îl conduse pe medic prin baie și bucătărie până la cabinet.

Haller știa că ceilalți sunt supărați pe el. Crima se petrecuse în casa lui, dacă nu i-ar fi chemat, niciodată nu s-ar fi amestecat în treaba asta îngrozitoare. Dar nu ei doriseră să se întâlnească? Cu siguranță că Beke o să recunoască asta!

Colonelul ședea la birou și îl pofti să șadă pe scaunul de vizavi. Medicul avu acum ocazia să cunoască emoția bolnavului ce așteaptă diagnosticul.

Gravitatea situației o viola numai pisicuța ce se plimba printre calendare și rețetare. Văzând minunăția asta, Haller se lumineă, ba o mai și mângâie pe pisicuță. Mica vietate torcea recunoscătoare și se freca de mâna lui.

— Aș dori să-mi dai o mână de ajutor, începu Beke pe un ton amical.

— E o problemă grea, doar știi că e vorba de prietenii noștri. Dar mă voi strădui să răspund sincer.

Haller primi țigara oferită și îi oferî foc colonelului.

— Cred că ai observat și tu comportarea lui Decsi. Strădania lui ciudată de a-și aminti de orice lucru din trecut cu o minuțiozitate nefirească. Știi, când am rămas singuri câteva minute în cabinet, i-am zgândărit anume câteva întâmplări de pe vremuri... Pur și simplu nu cupla... Ce crezi, de ce?

— Din punct de vedere medical pare aproape un caz de schizofrenie. Nu-mi dau seama ce poate fi.

Haller aștepta ca Beke să se intereseze în amănunt. Dar colonelul tăcea ca și cum nu s-ar fi bizuit pe pista asta.

— Bineînțeles - continuă Haller - nu e singurul care astă-seară s-a comportat suspect. În felul lui, și

Schwabik m-a surprins. Nu l-am văzut niciodată atât de agitat. Ca și cum Bea și el... Iartă-mă; dar mă gândesc că pare-se au avut ceva legături...

— Știi ceva concret?

— Doar atât, că în timpul celui de al doilea rund Bea m-a strâns întâmplător de mână. „Tu ești?” a șoptit. Apoi și-a dat seama că a greșit și s-a strecurat repede mai departe. Dar n-aș crede că-l căuta pe Ali sau pe Vértés. Mai degrabă se ferea de ei...

— Foarte interesant. Continuă!

— Crima asta e atât de demențială și lipsită de noimă, încât fără să vrei te duce gândul la un act patologic. La o gelozie bolnăvicioasă sau la perversiune...

— Poate și la o crimă pasională?

— Printre altele.

Beke se încruntă, își lăasă îngândurat capul în jos, apoi îl întrebă brusc:

— Pe Vértés nu-l suspectezi?

— Da, Vértés ar fi al treilea. Sunt convins că s-a strecurat afară, ieșind din joc, dintr-un motiv suspect. Dacă nu e o crimă pasională și e vorba de un mobil material, atunci trebuie pus la socoteală Vértés.

— Îl consideri de-ajuns de curajos ca să poată ucide?

— N-aș vrea să mă înțelegi greșit. Cu excepția unuia singur, noi rămânem în continuare prieteni. Dar până nu-l depistăm pe acela, suntem datori să fim necruțători unul cu altul. Cu Vértés, Decsi sau cu mine, indiferent cu care. Ei vor trebui la rândul lor să-și spună părerea despre mine.

— Tu n-ai o părere?

— Doar atât că, în calitate de gazdă, mă apasă o răspundere directă pentru întâmplarea asta

îngrozitoare. Dacă nu vă chemam...

— Chiar așa, cum ți-a venit ideea asta să ne revedem?

— Mi-a comunicat Ali că ar fi de actualitate. Doar ne-am făgăduit să ne revedem din cinci în cinci ani. Am sărit peste două întâlniri. Acum am fi sărit a treia oară... și ar fi fost mai înțelept. Dar cine s-ar fi așteptat la una ca asta?!

— Mulțumesc, deocamdată ajunge atâta. Întoarce-te în sufragerie. Dacă mai am nevoie de tine, te chem.

Haller văzu că Beke e la fel de prietenos cu el ca și înainte de a începe interogatoriul și că nici vorbă să-l suspecteze pe el de crimă.

leși ușurat din cabinetul medical.

La douăsprezece ore după prima lor întâlnire, Beke se afla iar față în față cu femeia care-l deranjase la „Princiar” în timp ce lua micul dejun.

Femeia își scosese și acum o țigară și Beke îi oferi ca și atunci foc cu bricheta. Dar soția lui Schwabik îl refuză.

— Mulțumesc, mi-o aprind eu!

Colonelul își compuse o față răbdătoare.

— Probabil ai fi mai liniștită dacă înainte de masă nu mi-ai fi destăinuit ce simți față de Bea. Că o urăști de moarte...

— Nici vorbă de așa ceva! explodează soția lui Schwabik. Sunt foarte liniștită.

— Te rog să fii sinceră cu mine și acum. Aș dori să știu pe cine bănuiești de crimă.

— Pe cine-l bănuiești dumneata! Dumneata știi exact cine-i făptașul.

— Mă supraestimezi.

— Nu te speria de asta. Pur și simplu dumneata abuzezi de faptul că, până nu e arestat criminalul, suntem la cheremul dumatăle. Ei bine, poștește! Nu am chef de ceartă...

Soția lui Schwabik se așează picior peste picior; fața ei exprima renunțarea femeii aflată la discreția altuia; răbdă chiar ca rochia să i se ridice deasupra genunchilor. Dar Beke înțelese starea sufletească a femeii și-i trecu cu vederea poza aceasta

necontrolată.

— Nu am dreptul să abuzez de situația mea, zise cu o nuanță pedagogică. Pe cine consideri suspect?

— Suspect? exclamă cu ironie nevasta lui Schwabik. Mă crezi, chiar oarbă? Prietenul vostru Vértess n-are încă destulă experiență! Pesemne asta o fi prima lui crimă...

— Vértess?

— Cine altul? Cine a fost în Anglia în același timp cu Bea? I-au cumpărat și organizat acolo pe amândoi! Femeia dădu din mână cu siguranța unui detectiv: E o simplă istorie de spionaj!

— Așadar nu-i vorba de o crimă pasională?

— Cele două nu se exclud. Dar mobilul principal e spionajul. Îmi pun gâtul dacă nu-i așa!

— Ipoteza e foarte interesantă...

— Crima m-a deprimat, dar, sincer vorbind, mă simt mai ușurată. Dacă femeia aceea ar mai fi trăit, poate că-l ambala și pe soțul meu. Acum are și el ocazia să vadă la ce se ajunge când o fâșneată de douăzeci de ani îl prinde în mreje pe un bărbat matur...

— Ai dreptate. Numai că un spion nu e nevoit să facă împrumuturi de două mii de forinți!

— De ce nu?! Până nu-și face datoria, nu vede un sfânt! Și pare-se că ea n-a vrut s-o facă. Poate că a vrut chiar să-și trădeze complicele. Poate chiar pe ea... Și uite că a fost împiedicată. Însă oricum pe Vértess îl așteaptă spânzurătoarea!

— Dumneata spuneai că te temi că l-ar fi amestecat și pe Sica. Așadar, legătura dintre Sica și Bea a început atunci...

— Când balerina s-a întors din Anglia! Până atunci nici nu s-a uitat la soțul meu.

— A existat între dumneata și Sica vreo altă ceartă în ultima vreme? Vreuna care să fi izbucnit nu din pricina lui Nicky Bea?

— Aparent da. Dar după părerea mea și atunci tot ea se afla în spatele certei. Am hotărât mai demult că transformăm locuința, facem o baie nouă și lărgim bucătăria. Dar după ce s-a cunoscut cu Bea, Sica m-a anunțat că e bine să așteptăm până când se fac reparații pe toată strada, că va trebui să facem economii. Și știi de ce? Zicea că în caz că ar muri, să avem un mic capital! El, care nu s-ar fi gândit niciodată la moarte! Aș avea curajul să jur că se gândea la fata asta. Puțin îi păsa de casă, au venit zidarii și el le-a făcut vânt. Nici măcar nu i-a lăsat să se atingă de pereți.

— Asta într-adevăr e ciudat. Beke schimbă repede tema. Crima s-a întâmplat în jurul orei opt. Când s-a stins lumina încă nu era opt, iar când am intrat în urma țipătului, era trecut cu șapte minute... Ce-ai făcut în acest răstimp?

— M-am împiedicat de secretară.

— De unde știi că era ea?

— După păr. Era singura femeie de aici, care poartă păr scurt.

— Mulțumesc. Merită să reflectăm la asta.

Colonelul se gândi la „greșeala” lui Pintér și anume că în mașină i se păruse că fata e brunetă.

Se sculă, în semn că a încheiat interogatoriul. Soția lui Schwabik însă nu se mișcă.

— Îl arestezi?

— Pe Vértes?

— Bineînțeles.

— Mai aștept...

— Atunci cer să fiu mutată pe alt scaun. Nu cred că

dorești să petrec noaptea lângă un criminal!

— Lângă cine dorești să ștezi?

Femeia ezită, apoi exclamă tulburată:

— Să zicem... lângă Baksay.

— E-n regulă, tovarășul locotenent te va muta. Mai ai vreo dorință?

— Da, aș vrea să mă spăl pe mâini.

Beke crezu că femeia se gândește la o treabă mai intimă.

— Vei fi însoțită din sufragerie până la baie...

Dar femeia îi tăie vorba:

— De ce? E și aici o chiuvetă. Mi-am uns un pic mâinile cu cremă. Mă enervează că-s lipicioase...

Și, fără a mai aștepta un răspuns, deschise robinetul.

Baksay intră în cabinet palid. Arăta ca pe vremea când era elev în clasele inferioare și mergea la dentist numai dacă-l însoțea Beke. Și dealtfel reieși îndată că are motive să fie îngrijorat.

Pisicuța, care tronând pe birou o privise liniștită pe soția lui Schwabik, la intrarea lui Ali sări speriată în poala lui Beke. Colonelul o puse înapoi pe birou, dar o luă iar din loc. Sări jos pe podea și dispăru sub dulap.

— Ține supărarea, rosti Ali cu vinovăție.

— Da, zise Beke dând din cap. Dar de ce a trebuit s-o ascunzi în buzunarul meu?

Baksay clipea vinovat:

— Vroiam să rămâi mai mult timp afară. Știam că dacă auzi mieunatul ei, te apuci s-o cauți. Iar eu între timp m-aș fi ocupat de Bea... Bănuiești ce vreau să spun...

— Dar de ce tocmai în trencicotul meu?

— Pentru că e mare și încăpător. Întâi am vrut să-l ascund în fulgarinul Beei... Dar într-un buzunar erau mănuișile, iar în celălalt șalul.

Beke ridică de pe birou ceasul de mână.

— Țista nu era în buzunarul fulgarinului?

— Nu cred. Dacă era acolo, l-aș fi observat.

Vasăzică, după spusele lui, gândi Beke, ceasul a ajuns în buzunarul victimei după crimă. Atunci când el, Beke, intrase pe locul crimei și numai Vértes se afla afară.

Colonelul se uită la Pintér.

Teoria că adesea delincvenții mărunți îi bagă în apă pe cei mai mari se dovedea încă o dată adevărată. Dar „faptele culpabile” ale lui Ali, atacurile lui împotriva pudorii îl enervau cel puțin tot în aceeași măsură pe Beke. Schimbă în grabă tema:

— Înainte de a începe jocul, Vértes, Stefi și tu ați ieșit împreună în curte. Ce s-a întâmplat atunci?

— Stefi a dispărut din fața noastră.

— Cum adică?

— Habar n-am. Era întuneric și turna cu găleata...

— Dar mai târziu v-ați întors împreună!

— Da, a apărut totuși.

— Între timp voi ce-ați făcut?

— Am alergat după ea în jurul casei. Gyözö a ocolit clădirea pe partea stângă, eu pe dreapta. Dar ne-am ciocnit nas în nas. Femeia parcă s-a prefăcut în ceață. În sfârșit când ne-am plictisit de alergătură, deodată am zărit-o stând pe alee.

— Deci, nu voia să flirteze cu voi?

— Cu noi nu...

Fața lui Baksay trăda că știe mai mult, dar ezită să spună sau nu. Beke socoti că e mai bine să-și scoată revolverul și să-l pună pe birou. Gestul îl făcu pe Ali să se decidă.

— După al doilea rund, când nevasta lui Schwabik a aprins lumina, Haller tocmai voia s-o îmbrățișeze pe Stefi. Am văzut clar! Dacă Márta n-ar fi intrat chiar atunci... Deci, s-ar părea că Haller și secretara sunt în relații mai apropiate... Mă rog, e ușor pentru medici!

— Ia ascultă, când i-ai scris tu lui Haller?

— Scrisoare?

— Da.

Baksay se prefăcu de parcă n-ar fi auzit nimic. Repetă cu un aer tâmp:

— Scrisoare?

Beke tăcea amenințător.

— Înțeleg, dădu din cap Ali. De fapt, niciodată. Nu i-am scris, ci propriu-zis i-am telefonat. Tocmai înainte de a mă chema tu telefonic...

Beke își aducea bine aminte de după-amiaza când s-a întâlnit cu Ali la localul preferat al acestuia, în cafeneaua Hungaria, și stabiliseră că Ali va scrie la Csalogány. La zece septembrie, dată până la care răspunsul ar fi trebuit să sosească, Beke telefonase la redacție și Ali îl înștiințase că a sosit scrisoarea de invitație.

— Mi-am zis că e important să aranjez întâlnirea, așa că o pot rezolva și telefonic...

— Normal. Și acum spune-mi pe cine bănuiești de crimă?

Ali se aștepta vizibil la întrebare. Ochii lui mari, castanii luciră sumbru, fața i se încinse de emoție. În sfârșit, putea rosti ce-l apăsa pe suflet!

— Eu - începu foarte convins - bănuiesc un străin. O bănuiesc pe bucătăreasă. Putea intra fără teamă, doar era așteptată în casă! Dacă aprindea cineva lumina și o găseam acolo trecând printre noi, nimeni n-ar fi bănuțit-o. Bineînțeles, înainte de atentat... Apoi a dispărut... Asta-i părerea mea.

— Cred că e puțin cam hazardată. Am să mă mai gândesc la ea.

— Mă rog... Dar vezi să nu te gândești prea mult.

Baksay Ali se ridică.

— Aș mai avea ceva de spus: dacă e voie să mâncăm ceva. Măcar câteva înghițituri... E prea mult până dimineață. Poate că și tu ai avea poftă de o felioară de friptură. Nu? Mă rog... Atunci...

Pintér se răsti aspru:

— Bine că nu aveți pretenția ca tovarășul colonel să vă ia la „Princiar” la un grătar delicios! Retrăgeți-vă imediat! Pofțiți după mine!

În cabinet ceasul deșteptător bătu ora zece. Beke lăasă în seama lui Pintér interogatoriul lui Decsi și pretextând că-l doare tot mai rău capul, îl lăasă singur. Ieși să se plimbe puțin în noapte.

Spera că neluând parte la interogatoriu, află mai mult decât dacă ar fi acolo. Presupunând că în cabinet toate vor rămâne așa cum le lăsase.

Pășind pe alee îl izbi un vânt călduț. Ploaia se oprișe, în liniște nu se auzea decât vuietul pâraielor ce coborau spre vale și foșnetul iederei ce îmbrăca zidurile casei. Beke inspiră adânc aerul tare, cu mireasmă de frunze moarte, mirosul cunoscut al nopților de toamnă. Îl învălui acea noapte curată și pașnică de la țară, despre care s-au scris atâtea poezii și care îi amintea de trecutul îndepărtat. De copilăria sa de la țară, când până și un timbru din străinătate însemna pentru el o minune, când învățase primele cuvinte englezești din dicționar și ai lui îl muștrău zi de zi că ține aprinsă lampa de petrol până la miezul nopții.

În aceste momente nu-i venea să creadă că acum vorbește cinci limbi și își cultivă acea chemare tainică pe ai cărui eroi imaginația îi trimite în hoteluri de lux și în aglomerațiile unor aeroporturi. I se părea ciudat și neverosimil că se află aici oficial, în acest sătuc cu nume frumos, unde nimic nu pare mai îndepărtat decât politica mondială, unde în locul bombelor

atomice ale unor generali smintiți cresc visele unor țărani inteligenți. Ce caută aici un colonel de contraspionaj, care trebuie să descopere în loc de proprietari clandestini de cazane de rachiu agenți dușmănoși? La întrebarea asta, care azi-dimineață încă părea justificată, neașteptata crimă dăduse un răspuns surprinzător.

Beke luptase timp de zece ani împotriva unor agenți deosebit de inteligenți și temerari, înarmați cu teribilele cuceriri tehnice ale informațiilor moderne, instruiți cu atenție, le cunoștea tehnica și pregătirea și era convins de superioritatea propriei școli. Cum convins era și acum, când stătea rezemat de burlanul ce vuia tot mai slab în noaptea satului, lipsit de orice sprijin tehnic, de instrumente, întocmai ca un astrolog de odinioară care cerceta tainele cerului. Minte, talent combinatoriu și originalitate – era tot ce avea la dispoziție.

Turla albă a bisericii, pe care o văzuse azi-dimineață din avion, se înălța cu tihna unui păstor spre stelele ce luceau, satul moțăia sub bolta întunecată a cerului, ca în imaginația unui student care scrie poeme despre cătunul natal în odăița lui sărăcăcioasă închiriată la oraș. În această liniște lui Beke i se părea de necrezut că în casa din care ieșise zace o fată sugrumată.

Tot cântărind primele declarații, Beke dădu ocol casei. Privind spre sat, zări ceasul luminat de pe turla bisericii, iar pe coasta de deasupra pădurii lampa albăstrie a turnului de foraj al exploatării de uraniu. Lumina albastră simboliza secolul XX, era atomică și, chiar dacă mijlocit, politica mondială. Și toate acestea, iată, nu sunt totuși atât de departe nici de Csalogány!

Cât privește declarația lui Haller, era reală, însă lipsită de imaginație. Povestise ceea ce știa și Beke, așa că nu realizase decât o simplă formalitate scriptologică. În schimb, Ali își dăduse cu atât mai mult frâu liber fanteziei. Dar imaginația sa despre bucătăreasa strecurată ca o fantomă, pe lângă tot romantismul ei, oferea un tampon pentru cercetări. Cea mai interesantă însă era declarația soției lui Schwabik. Conștient sau inconștient, femeia făcuse totul să-l amestece pe soțul ei între inculpați. Dacă ea e criminala, atunci face parte din cea mai rafinată categorie. Și atunci nu e exclusă nici ipoteza că înainte de masă, când l-au căutat pe el la „Princiar”, își întinsese dinadins o cursă ei însăși. La urma urmelor cine ar presupune că ucigașul își dezvăluie intenția încă înainte de faptă și declară în gura mare cât de mult o urăște pe viitoarea ei victimă? Numai că aparențele întunecate pot adormi la fel de puțin bănuiala, pe cât o adoarme nevinovăția pe o scenă de teatru, în luminile rampei...

Înainte de a ieși din cabinet, Beke observase că printre șipicile jaluzelelor lăsate în jos rămăseseră crăpături prin care putea urmări fiecare gest al celui interogat. De asta îi și lăsase singuri pe Pintér și Decsi.

Dar până să ajungă sub fereastră, crăpăturile dispăruseră: Pintér lăsase în jos strâns jaluzelele. Din cabinet nu se mai strecura niciun firicel de lumină.

Neputincios, colonelul dădu iar ocol casei. Ar fi avut o singură șansă: dacă intra în sălița de așteptare, dar pe aceasta desigur Haller o încuiase. Însă, spre cea mai mare uimire a lui Beke, ușa era descuiată! Trebuie s-o fi deschis vreunul dintre ai casei...

Beke se gândi fără să vrea la Filipp Stefi. La faptul

că secretara s-o fi strecurat aici din fața lui Ali și Vértés, care alergau după ea.

Abia pași în sălița de așteptare, în beznă luci îndată o crăpătură, spărtura ușii stricate, prin care putea să tragă cu ochiul în cabinet.

Asta o putuse face și Stefi...

Colonelul își făcu o socoteală rapidă. În acele clipe Haller și Decsi se aflau înăuntru. Așadar secretara îi putea vedea și auzi în voie.

Acum pândi și el.

Biroul stătea în toată lungimea sa drept în fața crăpăturii, iar în capătul de dincolo Beke îi putea vedea pe Pintér și Decsi, care ședeau față în față. Îi vedea chiar mai bine decât cum se vedeau ei unul pe altul.

Petrecu vreo zece minute la crăpătura ușii fără să fie atent la cuvinte. Cunoștea, oricum, esența declarațiilor celor interogați. Dar ceea ce vedea era într-adevăr important. Degetul lui Decsi se mișca întreg, sănătos, în spatele biroului.

Beke ieși mulțumit din sălița de așteptare. Ocoli iar casa, în antreu își dezbracă trencicotul și intră în cabinetul ticsit de fum de țigară.

— Ai terminat, tovarășe locotenent?

— Da, să trăiți!

Beke deschise ușa dinspre sălița de așteptare și îl pofti pe Decsi să treacă dincolo.

— Te chem imediat.

Rămânând în doi, se întoarse spre Pintér:

— Ei?

Locotenentul vorbi în șoaptă.

— Susține că în timpul rundului fatal a fost cu domnișoara Filipp. Când ceasul a bătut opt, tocmai se sărutau.

— Unde stăteau? L-ai întrebat?

— În fața scrinului. *Unde s-a întâmplat crima.*

Beke privi dezorientat la locotenent. Dar se reculese repede.

— Interogatul poate să greșească!

Cu acestea, merse la ușă și-l chemă pe Decsi înăuntru.

Soția lui Haller ședea cu spina dreaptă pe scaun, cu picioarele lipite, ca o studentă la examenul oral. Nu trăda însă cu nimic emoția examenului. Cocul greu, roșu-arămiu, parcă îi trăgea capul spre spate: bărbia delicată o ținea în sus, voluntar, ochii verzi îl fixau plini de siguranță pe colonel.

Lui Beke nu-i făcuse niciodată plăcere să jumulească încrederea în sine a femeilor dar de data asta se văzu silit s-o facă.

— De când ai început să încărunești?

Soția lui Haller își netezi părul.

— Vezi vreun fir alb?

— Nu. Doar atât, că e vopsit.

— Te înșeli. Asta-i culoarea lui naturală.

— În liceu erai blondă, un galben ca inul.

— Atunci mi-l vopseam.

— Pe vremea când erai elevă?

— Da...

Femeia știa că e greu să crezi una ca asta despre o fetișcană cu guler marinăresc. Adăugă repede:

— Acum, la vârsta de treizeci și șase de ani, recunosc că ar fi mai ușor de crezut tocmai invers: că-l vopsesc. Dar deocamdată nu am nevoie.

— Te felicit...

— Karcsi e de altă părere.

— Zău? I-ar place dacă ai încărungi?

— I-ar place dacă aș fi acum blondă. El s-a

îndrăgostit de Schweller Emmi și în adâncul inimii pe ea a luat-o de soție...

Beke se așteptase la o opoziție dârză. O bănuia că e o ființă care știe să se apere inteligent și convingător. Acum însă era surprins.

— Te-aș ruga să-mi vorbești mai limpede.

— Până la sfârșitul războiului am fost nevoită să semăn cu fata de la care am căpătat acte ca să pot trăi neobservată. Iar ea era blondă ca paiul.

— Înțeleg. Numai că noi am dat bacalaureatul după război!

Soția lui Haller nu intră în derută.

— Crezi că era cazul să-mi dezvălui imediat adevărata identitate? Cine știe?! Dar pe-atunci mi-ar fi fost oarecum greu să mă pun față în față cu adevărul. Eram mult prea distrusă. Am petrecut numai câteva luni la Pécs și am rămas tot Schweller Emmi. Dealtfel și ea era de prin părțile mele, fată de sași. Acum, dacă nu mă înșel, trăiește undeva în Australia...

Era o poveste convingătoare, dar colonelul – în spate cu cadavrul Beei – n-o crezu decât pe jumătate. Se gândea la criminalii de război ce se ascundeau și care după victoria aliaților se dădeau drept evrei, făcând rost de acte doveditoare, și astfel izbutiseră să se strecoare și să scape de justiție. Ce dovadă are că soția lui Haller spune adevărul, că nu Hevesi Magda murise într-un lagăr al morții și că nu Schweller Emmi îi folosește actele? În orânduirea nouă putea avea tot atât de bine nevoie de un nume fals cum avusese nevoie Magda sub ocupația germană. Poate că Schwellerii nu urmăriseră decât să evite evacuarea și se temeau pentru averea salvată prin falsul acesta, însă e posibil și să se ascundă în spatele numelui fals

din pricina unei culpe grave...

— Pe atunci voi mă considerați o aiurită, zise femeia. O fată cu care nu poți vorbi serios, care nu leagă cu nimeni o prietenie adevărată, spune baliverne, face pe misterioasă și pe nebuna. Poate că acum, în sfârșit, mă înțelegeți.

— Nouă, ne plăcea așa cum erai, cochetă, misterioasă și de necucerit.

Beke simțea că lauda sună fals și femeia își dă seama că nu l-a putut convinge.

Și avea dreptate. Toate câte se dezvăluiseră în timpul cercetării, puneau declarația ei sub semnul îndoielii.

— Bea a pus piciorul pe-aici pentru prima dată azi. Te-aș întreba totuși: nu a existat vreun conflict sau ceva neplăcut între voi?

— Doar un fleac. Dimineața m-am plimbat cu cineva în Mecsek și Bea ne-a văzut. Când a intrat aici, mă temeam că va scăpa vreo vorbă și mi-am dat seama că m-am făcut palidă. Am impresia că ați observat și voi...

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Dealtfel respectivul e polonez.

Grija cu care dăduse socoteală și despre paloarea ei trecătoare mărturisirea o minuție exagerată: Lui Beke i-ar fi plăcut dacă ar fi fost în toate la fel de exactă.

— Tu și Stefi folosiți aceeași colonie. Ți-e prietenă?

— Din contră.

— Sunteți certate?

— E exagerat. Pur și simplu nu avem de împărțit nimic. Nici supărare, nici simpatie. Cât privește colonia, Karcsi a glumit doar. Stefi folosește întotdeauna ceva aparte iar eu numai lavandă, și

foarte rar.

Beke schimbă neobservat tema.

— După câte știu, cândva Stefi a avut un curtezan care a fugit din țară. Nu-ți amintești de el?

— Nu l-am văzut decât în fotografie.

— Arăta bine?

— Da, așa cred. Un bărbat voinic, cu privire îndrăzneță. Ca un căpitan de corabie cu pânze dintr-un roman de aventuri. Altfel, tipul omului nesian, pe care nu te poți baza... — Soția lui Haller rămase o clipă pe gânduri, apoi zise șovăitor: Am impresia că semăna cu Decsi. Nu numai la ochi, ci și la trăsături. Bineînțeles, o fotografie poate fi înșelătoare...

Beke ar fi vrut să încheie aici interogatoriul.

— Mulțumesc – zise curtenitor – cu ce mi-ai spus, știu un pic mai mult.

— Poate că te-aș mai putea ajuta...

Colonelul rămase surprins.

— Cu ce?

— Acum câteva zile m-am întâlnit întâmplător la Pécs cu o fostă colegă de clasă care a devenit specialistă în istoria artelor. Venea de la Budapesta, așa că am întrebat-o dacă a văzut expoziția Csontváry. Când a auzit asta, mi-a povestit că acolo la Pécs i s-a vorbit nu demult despre un tablou de Csontváry, „Portocalele roșii”, care era de vânzare, dar respectiva, că era femeie, nu s-a mai prezentat a doua oară. Firește, prietenei mele i-a părut rău. Mi-a zis că tabloul e de dimensiuni mici, dar valoros, și că își aduce aminte de el de pe vremea când era încă studentă. *L-a văzut în casa Hampel* și știa că farmacistul îl luase cu el în străinătate. Era surprinsă că reapăruse acum.

Beke o privea pe femeie zâmbind cu un aer

neîncrezător.

— În schimb oferta a dispărut?...

Ca și când ar fi vrut să-i plătească pentru neîncredere, soția lui Haller îl fixă pe colonel cu un zâmbet de superioritate:

— Greșești! Prietena mea a recunoscut-o pe scena din Pécs, la un spectacol de balet. A și așteptat-o și a vorbit cu ea. *Dar balerina a negat că ar fi vrut să-l vândă.*

Se ridică și rosti cu mândria unui martor:

— Se numea Nicky Bea!

Vértes intră în cabinet cu o față îngrijorată.

— Ești desigur extenuat... - îi spuse colonelului.

— Nu contează. Ia loc.

Vértes se așează speriat. Arăta ca un invitat care se teme să nu deranjeze. Capul îi căzu într-o parte, exprimând o adâncă milă:

— Nu fumezi exagerat de mult, ia spune-mi?

— Nu-ți face probleme din asta.

— Dar bineînțeles nu mă miră. În împrejurările astea? Te-apucă groaza, dom'le! Ieși să aprinzi lumina și primul lucru... dai de un cadavru! Sunt convins că-ți vor acorda o primă pentru povestea asta. Nu știu cum se obișnuiește, dar zău că ar merita. Privit cu ochi profani, cazul ăsta e mai mult decât o enigmă! Dacă ai izbuti să-i dai de fir...

Beke îi făcu semn să tacă și întinse mâna după teancul de bani.

— Putem începe imediat. Fii atent la mine. Țștia de aici sunt o mie cinci sute de forinți și tu ai avut asupra ta două mii. Unde-i restul de cinci sute?

Vértes privea speriat.

— Nu sunt toți? Doar ți-am înmănat tot teancul de bani! rosti și glasul îi suna sincer.

— Ești sigur că tot teancul?

— N-a rămas la mine nimic.

— În cazul ăsta m-am lămurit asupra multor lucruri, Beke luă cartea de vizită. Înțeleg de ce ai ieșit afară și

cum a ajuns cartea asta de vizită la tine...

Vértes începu să tremure.

— Dar n-am fost decât la closet! De ce nu mă crezi?

— Pentru că din cei două mii de forinți ai tăi am găsit cinci sute în poșeta lui Bea. Fata i-a pus separat, așa că-i ai la ea. Până aici te înțeleg. În fond, trebuia să te grăbești...

— Nu știu la ce faci aluzie.

— Ai să te lămurești îndată! Banii n-au zburat singuri în poșeta fetei și nici ea nu ți i-a furat. Tu i-ai dat banii. Faptul că te-a surprins că au rămas la ea cinci sute și nu sunt la tine, are o singură explicație. Credeai, amice, că *i i-ai luat înapoi!* Interesant, nu-i așa?

Vértes era palid ca varul.

— Într-adevăr... așa e... însă...

Beke deveni amenințător.

— Știi ce-ai luat înapoi? Acești o mie cinci sute de forinți! Cinci sute ai lăsat la ea, din grabă...

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă de la o distanță glacială:

— Firește, poți declara și că Bea ți i-a furat. Dacă socotești că ar fi bine. Atunci ne spunem adio și te iau în primire alții...

— Dar, dragă prietene! Ce rost are asta între noi? Să te mint tocmai pe tine, de la care aștept un sprijin? Banii i i-am dat într-adevăr eu.

Cu o față pocăită, arată spre ceasul de mână găsit în fulgarin:

— Pentru vechitura asta.

Beke deveni iar blând.

— Cam mult pentru el! Două mii! Zău dacă pricep ce te-a îndemnat?!

— Un *fair play* exagerat. Ceasul l-am găsit la Londra, pe terenul de tenis al lui Robi. L-a pierdut cineva. Tocmai atunci se afla acolo ansamblul de balet și Bea s-a milogit să i-l dau. L-a cumpărat ieftin de la mine. A doua zi însă stăpânul și-a căutat ceasul și eu le-am spun cinstit și curat ce s-a întâmplat. Mi-am dat pe loc cuvântul de onoare că aici acasă am să-l recuperez. Sunt convins că la fel ai fi procedat și tu.

— Fără îndoială! Îi dădu dreptate Beke.

— Din păcate Bea știa asta și mi-a cerut un preț de speulă. Două mii de forinți. „E o chestiune de onoare”, i-am spus azi la Pécs. Mai bine nu-i spuneam! Pesemne m-a citit că nu e vorba de glumă...

— În schimb n-a apucat să se cotrobăie în geantă... Nici n-avea cum, căci între timp au sugrumat-o...

— Dă-mi voie! Cine s-ar fi gândit? Cine-ar fi bănuir că între timp?... Nu sunt jefuitor de cadavre! l-am dat înapoi ceasul și mi-am luat banii. Treaba asta n-ar fi mers pe față, pentru că n-ar fi acceptat. Oricum am privi-o, zău, a fost o afacere care nici după tine nu e *fair*.

— Știi ce? Hai să lăsam baltă ce și cum e *fair*!

Vértes se îmbătoșă. Dar îndată se cocoșă iar.

— E-n regulă. Dar să știi că și eu sunt în pericol! Bestia care se ascunde pe-aici m-a luat și pe mine astă-seară la ochi.

— Nu zău! Și ce ți-a făcut?

— Mi-a trântit o prăjitură cu frișcă în față!

— În timpul jocului?

— Atunci. La al treilea rund. Bine că nu m-a înhățat de gât, deși se pare că mă urăște. Bineînțeleș, se mai poate întâmpla...

- Nu se mai poate. Vom sta de veghe.
- Îți mulțumesc, asta mă mai liniștește.
- Dar, ia spune, cum s-a întâmplat?
- Ceva m-a izbit în piept și eu am dus mâna repede acolo. Am dat de o pastă moale, ca și cum aș fi vârat mâna într-un platou. Din păcate era propriul meu sacou... Un costum nou-nouț!... Aș fi ieșit îndată, și din pricina frișcăi. Dar ușa de la bucătărie...
- Știu, era încuiată cu cheia.
- Nu cheia m-a împiedicat. Se răsucea foarte ușor.
- Atunci ce?
- N-am nimerit ușa. M-am tot învârtit de colo-colo minute în șir, nici eu nu știu încotro. Parcă e forță magică nu mă lăsa să ies. Simțeam cum sunt silit să mă învârt, de parcă eram beat...
- Beke își aprinse repede o țigară.
- Foarte interesant. Doar tu nu bei niciodată și după câte știu, n-ai băut nici azi.
- Recunosc că era ceva ciudat...
- Ciudat? Ba ceva mai mult decât ciudat! Dacă n-ar fi fost această „forță magică Bea ar mai trăi și acum!
- Adică, vrei să spui că ai și găsit o urmă?
- Beke nu răspunse nimic. Făcu semn că a încheiat și se ridică în picioare cu o față rece. Dar Vértes încă nu terminase.
- Cum văd, acolo e niște benzină, zise arătând spre etajeră, Dacă ai fi atât de amabil și m-ai lăsa să scot pata...
- Pintér se răsti la el:
- Cum vă închipuiți? Asta-i corp delict!
- Da, dar se usucă și pătrunde în stofă.
- Și ce? Tocmai de asta avem nevoie! Păcat că nu avem un fixativ!

Vértes se întristă.

— Aș mai avea o singură rugămintă... Dacă nu te superi, am la mine un mic text. O traducere brută din turcă. Aș putea între timp s-o mai șlefuiesc. E o treabă urgentă...

— Bine, e-n regulă - zise Beke - dar vezi să fii exigent. Nicio neglijență, nicio rimă forțată! Lucrează cu măiestrie, ca și cum ți-ai scrie cântecul de lebedă!

Vértes se înnegri.

— Cum? Ai zis cântec de lebedă?

— De ce nu?! E un sfat bun.

— Asta-i altceva, dădu din cap Vértes.

Și ieși cu fața destinsă.

Schwabik era distrus, ca un deținut scos sub escortă din celulă. Făptura sa înaltă, de sportiv, se prăbuși neputincioasă pe scaun, umerii îi căzură înainte, ca și cum ar fi zăcut săptămâni întregi neputincios pe un pat tare de închisoare.

Beke știa că speranța de a înșela pe anchetator poate fi ascunsă la fel de bine sub aparența recunoașterii vinovăției, ca și în spatele nevinovăției ostentative. Delincvenții își ascund foarte greu frica și adesea nici n-o maschează. E mai simplu să nege numai cauza emoției. Li-e frică, zic ei, dar nu pentru că sunt bănuți, ci din cauza aparențelor înșelătoare. Recunosc că au greșit, că au omis ceva care i-ar fi putut salva...

Totuși îl privea compătimitor pe farmacist.

— Dacă pot, te ajut. Numai să declari totul sincer.

Schwabik ridică din umeri apatic.

— După ce am fost chemat telefonic de la Pécs am vrut să vorbesc cu tine. Atunci încă ar fi folosit.

— Și Bea voia să-mi mărturisească ceva, dar și ea a amânat. Ea nu mai poate îndrepta nimic, dar tu poți s-o faci.

— N-are niciun rost. E prea târziu.

Colonelul deveni glacial.

— De fapt, orice mi-ai spune, realitatea nu se schimbă. Și realitatea e că tu aveai interesul s-o ucizi pe Bea. Bea știa nu numai de tabloul Csontváry...

Schwabik se holbă surprins.

— Cum? Ți-a vorbit despre el?

— I-a vorbit altcuiva. Era evident curioasă să știe cât ar primi pe el. Sau, ca să fiu mai exact: cât ați putea primi *voi doi!* Căci nu e vorba numai de tablou, ci de toate bunurile lăsate de familia Hampel în Ungaria. Ce le-a rămas în casă. Și în pereți. Dar cum Bea n-a putut ajunge la acestea, te-a amestecat și pe tine în afacere. De asta n-ai dat voie să fie renovată casa. De asta i-ai respins pe zidari. Ați devenit complici, iar complicitățile adesea își devin o povară unul altuia. Mai ales când unul oscilează, se teme că celălalt vinde secretul. După toate semnele Bea era pe pragul de a o face. Din păcate a întârziat. Ne-am întâlnit înainte de masă și avea timp până seara. Dacă ar fi trăit în Apus și și-ar fi putut angaja un detectiv particular, tot nu i-ar fi mers mai bine. I-am fost la îndemână, soarta i-a oferit ocazia să mărturisească și să ceară ocrotire... Criminalul își dădea seama de asta și a lichidat repede cu ea...

Beke se opri, apoi adăugă pe un ton mai blând:

— Toate astea sunt numai teorie, pe care mai poți s-o infirmi...

Schwabik făcu un gest de deznădejde.

— Cum?

— Dacă îți poți demonstra un alibi. Spune-mi ce-ai făcut în timpul jocului. Dar pas cu pas, minut cu minut!

— Nimic. Am șezut într-un fotoliu. Știam că Ali nu mă va „ucide”, doar umbla după Bea, și dealtfel treaba nu mă interesa. Nici jocul, nici toată revederea asta. Cred că uitasem chiar că mă aflu aici la Csalogány. Eram singur și nu vedeam nimic.

— Nici ceasul de pe scrin?

— O dată m-am uitat la el. Era în urmă.

— Din ce deduci asta?

— Pentru că ceasul meu de mână merge exact. De asta știu și că ai stins lumina cu câteva minute înainte de opt. Însă ceasul de pe scrin era binișor în urmă.

— Cu cât?

— Arăta exact opt fără douăzeci.

— Curios. Ceilalți au auzit că a bătut ora opt. Câteva minute după ce am ieșit eu din odaie.

Schwabik dădu din umeri.

— Poate. Poate că și eu am auzit bătaia ceasului, însă nu-mi amintesc. Dar cadranul l-am văzut clar.

Beke își potrivea ceasul de mână la opt fără douăzeci. Se uită la el, apoi răsuci la loc arătătorul.

— Mă bucur că-mi ușurezi munca. Dacă recunoști că ai vrut să vorbești cu mine, evident nu negi nici ce ți-am spus despre averea Hampel. Pentru că despre asta ai vrut să-mi vorbești! Despre secretul care te lega de Bea...

Schwabik privi recunoscător la colonel.

— Așa e! Mă hotărâsem încă la prânz: dacă primesc o veste bună la telefon, îți povestesc tot.

— Ce veste bună sperai să primești?

— Că nu am cancer la laringe.

— Pentru asta ai fost chemat azi-noapte la telefon?

— Da, m-a chemat medicul. Mi-a transmis rezultatul analizei histologice. După opinia lui, e negativă...

— Și l-ai crezut?

— Nu. Mai exact l-am crezut numai câteva clipe. Apoi mi-am dat seama că e datoria lui să mintă...

— Tăcu, apoi adăugă disperat: Din clipa când sunt suspectat de crimă, am început să cred că nu am cancer. Adică de când sunt amenințat de un pericol

de moarte adevărat.

— Treaba asta-i foarte instructivă, dar nu schimbă realitățile. Nici faptul că ai neglijat datoria de a mă informa, nici bănuiala că ai ucis pe cineva premeditat, din motive materiale. Pe singurul om, în afară de tine, care știa de avere!

Beke așteptă ca Schwabik să realizeze în ce mocirlă s-a băgat. Apoi îi aruncă un colac de salvare:

— Asta presupunând că într-adevăr n-ați știut decât voi doi de avere. *Că nu există altcineva în calea căruia vă aflați amândoi!* Gândește-te, cine ar putea fi? Cine putea să afle de secret?

Schwabik se frământă îndelung.

— Bea... Poate doar dacă a amestecat-o în treaba asta pe vreo prietenă de-a ei...

— Poate. Însă Bea e moartă și respectiva e în siguranță. Iar tu te afli aici!...

Până la urmă farmacistul se decide:

— S-ar putea ca să fi descoperit nevastă-mea. Dacă da, atunci s-ar fi putut să-i și spună cuiva. Sunt aproape sigur că a spus! Iar respectivul a transmis mai departe... Până când criminalul a aflat de treaba asta.

— Să presupunem... Și Márta cum putea ști?

— Poate că ne-a auzit. Într-o după-amiază, când Bea s-a întâlnit în secret cu mine într-o cofetărie, ne-a urmărit și a fost și ea acolo. Am observat atunci un bărbat, ședea cu spatele la noi și citea un ziar. Chiar la masa învecinată...

— Începe să devină interesant.

— Întâmplător m-am uitat la pantofii lui și mi s-a oprit respirația. Purta pantofii mei. M-am uitat mai atent și atunci am observat și pantalonii mei. Firește, poate că m-a furat imaginației, doar mulți poartă

haine ca ale mele... Peste câteva minute a plătit fără să scoată o vorbă și s-a ridicat. Și atunci, cum se îndrepta spre ieșire, am avut impresia că recunosc în oglindă fața Mártiei! Dar repet: putea fi și o iluzie. Întotdeauna mă temeam să nu ne surprindă împreună și am ajuns să suspectez până și pe bărbați că ar fi ea! Totuși, croiala și cusătura...

Beke nu mai știa dacă trebuie să admire uimit istorioara subtilă a lui Schwabik sau rafinamentul bolnăvicios al femeii. Se sculă cu o expresie rezervată pe față.

— E ceva neverosimil. Deși Márta știe să se poarte destul de extravagant...

— Ce speranțe pot avea? Spune-mi!

— De cancer în niciun caz. Iar cercetarea continuă!

Schwabik se și afla în antreu când colonelul strigă după el:

— O clipă! Cum se numea farmacia Hampelilor?

— Îi spunea „Arhanghelul”. Farmacia „Arhanghelul”.

— Aha! Așa e! Îmi amintesc. Și eu țin minte tot așa...

— Care-i părerea dumatăle? îi întrebă Beke pe locotenent.

Pintér era gata cu răspunsul.

— Eu unul văd trei posibilități. Prima: farmacistul e cel care a ucis și nevastă-sa a trăncănit dând de gol ca o naivă motivul inițial. În cazul acesta se pare că madam Schwabik nici nu știa de valorile ascunse. Pur și simplu era numai geloasă pe balerină. A doua posibilitate: a ucis nevastă-sa. Din gelozie sau pentru a-și păstra împreună cu averea și soțul.

— Numai că - îl întrerupse Beke - cei doi se acuză reciproc! Rafinat și ascuns, aproape lăsând în seama noastră să tragem concluziile culpei. Femeia l-a vârat la apă pe bărbatu-său, iar bărbatul pe femeie. Ai avea siguranța că vreunul a făcut-o nevinovat și de bună credință? Pentru a ușura cercetările? Poate se tem unul de altul? Fiecare îl socotește pe celălalt dușman?

— A treia presupunere se leagă tocmai de asta, zise locotenentul. Și în acest caz făptașul este femeia, dar fiind geloasă nu pe bărbat, ci pe femeie. A sugrumat-o nu pe rivala ei, ci pe partenera ei. Pe partenera care s-a despărțit de ea, a intrat în relații cu bărbatul ei și era pe cale să se adreseze poliției pentru a scăpa de pisălogeala unei femei bolnăvicioase. Căci madam Schwabik spera să moară bărbatul ei, aștepta ca în curând cancerul să le scape pe ele de povara celui de al treilea și averea lui

Hampel să le rămână lor două! Așadar Schwabik și Bea se pregăteau să anunțe într-adevăr autoritățile despre bunurile tănuite, iar femeia ar fi pierdut tot. Așa s-a decis să ucidă. Însă înainte de asta a jucat rolul de femeie geloasă, care tremură că soțul o părăsește și care habar n-are de lucrurile ascunse în perete. Farmacistul pare-se că nici nu i-a vorbit de secretul ăsta, dar madam Schwabik a aflat ușor. E de ajuns să ne gândim la chestia cu sutele însemnate, ca să ne dăm seama că omul era spionat. În orice caz soția farmacistului consideră că ignoranța e un bun alibi. Acum face tot ce poate ca bănuiala să cadă asupra soțului ei. Așa, răzbunarea ar fi deplină! A ucis-o pe fată, iar pe seducător îl pune-n ștreang. Cât privește averea ascunsă, o parte se pare că a și fituit-o. Chiar dacă Schwabik ar da o informație exactă, o listă amănunțită, cine l-ar mai crede pe un criminal?

— E un tablou interesant. Păcat că lipsesc din el multe culori care s-au prezentat foarte stridente în declarații. De pildă declarația soției lui Schwabik că în timpul rundului fatal s-a împiedicat pe întuneric de Filipp Stefi...

— Asta poate fi o minciună. Dacă e adevărat că în același timp secretara flirta cu Decsi, madam Schwabik nu se putea întâlni în niciun chip cu Stefi! S-a întâlnit cu Bea și a sugrumat-o. Domnișoara Filipp, pe care desigur nu întâmplător ați lăsat-o la urmă, tovarășe colonel, va limpezi chestiunea asta...

— Să sperăm. Atunci adu-o aici.

Stefi era singura femeie care și-a luat și poșeta la interogatoriu.

— Poate sunteți curios dacă ascund ceva. Poftiți, cercetați-o!

— Nu-i nevoie. Ceea ce sunt curios să văd îmi vei

putea da chiar dumneata, fără să cercetez.

— Și ce anume ar fi?

— O fotografie a curtezanului dumitale de demult.

Stefi cotrobăi prin poșetă după fotografie.

— Poftim.

Fotografia era tăiată în două. Jumătatea care ar fi înfățișat persoana ce stătea lângă tânăr era tăiată. Tânărul însă semăna într-adevăr cu Decsi.

— Nu știi cine lipsește din fotografie?

Stefi făcu o mutră acră.

— Predecesoarea mea. În timpul evacuării nu prea se fotografiau oamenii. Pur și simplu a tăiat-o pe vechea lui iubită. Mi-a spus doar că era o fată frumoasă, cu păr lung, roșcat, și cu ochi violacei. Trebuie să fi fost o păpușică delicată, sensibilă, elegantă.

Beke se gândea la sușoteala din întuneric: „*În fotografie erați doi. El și dumneata*” Dar în toată societatea nu era nicio femeie căreia i s-ar fi putut adresa familiar cu „dumneata”!

Îi restitui fotografia.

— Trebuie să te fi simțit ciudat când l-ai văzut pe doctorul Decsi! Seamănă într-adevăr foarte mult cu tânărul dumitale de pe vremuri.

— A fost, ce-i drept, o senzație stranie. Într-atât, încât m-am și ambalat puțin după prietenul dumneavoastră...

— Aș dori să fii sinceră față de mine. Ce-ai făcut în timpul celui de-al treilea rund al jocului?

— M-am sărutat cu doctorul Decsi.

— Unde?

— În salon. În apropierea sobei.

— Deci nu lângă scrin?

— Unde?!

Stefi se uită la colonel de parcă ar fi întrebat-o o prostie.

Beke clătină din cap amical.

— E-n regulă. Dar de ce v-ați căutat unul pe altul numai în cel de al treilea rund?

— Ce găsiți ciudat în asta?

— Pentru că în rundul al doilea Haller a fost cel care a vrut să te sărute pe dumneata...

— Șeful meu a glumit! Dacă ar fi vrut într-adevăr să se dea la mine, ar fi avut sute de ocazii până acum. Asta o știți și dumneavoastră.

— Ai dreptate.

— Beke își aprinsese o țigară prefăcându-se că e indiferent. Dar zadarnic scutura bățul aprins, flăcăruia nu voia să se stingă.

— În timpul primului rund nu te-ai împiedicat de cineva?

— De cine?

— Nu știu și poate că nu știi nici dumneata. Dar respectivul își putea da seama pe cine a apucat!

— După ce?

— După frizură. Dumneata ești singura femeie de aici care poartă părul tuns scurt. Dealtfel, dacă nu mă înșel, azi-dimineață ai fost la coafor...

— Nu vă înșelați.

— Stefi zâmbi.

— Deși ți-ai pieptănat binișor părul.

— Da, pentru că se lipise.

— L-a udat ploaia?

— Da. Și pe deasupra din pricina dumneavoastră. Șeful meu s-a apucat să culeagă ciuperci pe o ploaie torențială pentru ospățul dumneavoastră. Mi-am zis să nu-l las să se facă ciuciulete. L-am dus fâșul în pădure.

— Adevărat, dumneata nu ești sclifosită. Haller zicea că ai fost o sportivă de vârf.

— A! Îmi ziceau în bătaie de joc atleta de câlți!

Beke se uită la inelul cu turcoază de pe degetul fetei.

— Îl ai de la curtezan?

— Da de unde! Din familie...

Stefi ridică mâna în dreptul colonelului.

— Priviți-l mai atent.

În inel era o piatră mare, strălucitoare.

— Ați vrea să-l scoateți puțin?

— Nu iese. E prea strâmt. Îl port de când eram mică. Dacă vreți, puteți să-l tăiați...

— Mulțumesc, nu-i nevoie. Am încheiat.

Beke îi făcu semn lui Pintér s-o conducă pe Stefi în sufragerie.

Trecuse de zece și jumătate.

În afară de opt pahare cu apă, pe care Beke le dusesese personal în sufragerie, cei opt suspectați nu primiră nici măcar ceva băutură. Ședeau de câteva ceasuri la masă, în spatele ușilor încuiate. Tăcerea, așteptarea interogatoriului, încordarea, întrebarea cine va fi cel ce nu se mai întoarce din cabinet, deveniseră din ce în ce mai apăsătoare. În schimb, speranța că în cele din urmă vor fi puși în libertate, sporea cu fiecare nou reîntors.

Când Stefi, pe care Beke o lăsase ultima, se așeză iar printre ei, când își dădură seama că sunt în continuare sub presiune și criminalul continuă să fie printre ei, atmosfera deveni insuportabilă. Nevasta lui Schwabik izbucni:

— Porcărie! strigă. Da-ți-mi drumul imediat de aici! Nu vreau să fiu omorâtă!

— Tăcere! se răsti omul din garda muncitorească îndreptând spre ea automatul.

Însă femeia continuă să țipe ca o isterică:

— Poftim! Împușcă-mă! Tot e mai bine decât să fiu sugrumată! Criminalul e aici și abia așteaptă să-l lichideze pe următorul!...

Minerul își potrivi arma.

— Ați înnebunit? Cum vă imaginați că v-ar putea ataca?

Schwabik îi aruncă muncitorului o privire încruntată.

— Ajunge un scurtcircuit...

În clipa aceea intră Pintér.

— Vă cheamă tovarășul colonel, i se adresează amfitrionului.

— Iar? șopti surprins Ali.

Vértes dădu din mână descurajat.

— Eram sigur. Iar o luăm de la cap...

Pe medic îl surprinse că locotenentul îl conduce nu spre cabinet, ci spre locuință.

Beke ședea în salon și îi oferi un scaun lui Haller.

Moarta nu se mai afla în casă.

Medicul se ptăbuși apatic în fotoliu.

— Nu știu ce ți-aș mai putea spune.

— Doar un mărunțiș. Dacă ești în stare să-ți reamintești...

— Poftim!

— Ați făcut curățenie mare la voi de curând?

— Da, s-a făcut. Toată casa a fost întoarsă pe dos! Toată mobila scoasă afară – cum se obișnuiește. Nu aveam nici unde să șed! Și toate astea din pricina voastră, de dragul oaspeților... Știi obiceiul meu: când vine un bolnav în particular, pe cei ce-l însoțesc îi invit în salon și le ofer un pic de băutură. Ce mai, zilele trecute, n-am avut nici unde să-i poftesc...

— Când s-a sfârșit curățenia casei?

— Ieri la prânz era iar ordine. Îmi amintesc, pentru că o pacientă a sosit cu copilul ei. Știi cum e la țară: țărani așteaptă ca medicul să fie în toane bune! L-am luat deci pe mititel și l-am adus aici. Timp de zece minute cât am consultat-o pe mamă, s-a jucat aici pe covor.

— Cu ce? Nu-ți amintești?

Haller se ridică zâmbind și luă o cutie de carton dintre rafturile cu cărți.

— Poftim. O amintire din copilărie. Dominouri,

cuburi, bile.

— Mulțumesc. Le poți pune la loc.

În timpul acesta în sufragerie învățătoarea se apucă să aprindă lumânările colorate înșirate pe masă. Poate că detenția va fi totuși scurtă.

Tocmai ajunsese la lumânarea din dreptul lui Decsi, când fața acestuia luminată de flacăra aprinsă se învineți.

Bărbatul se crispă, își duse mâna la stomac și se prăbuși moale de pe scaun. Înainte de a-i putea sări cineva în ajutor, căzu pe jos, se îndreptă și se întinse.

Pe masă, pe o farfurie neatinsă, stătea paharul de apă golit.

În salon se auziră strigătele și alergătura oamenilor înspăimântați. Beke sări în picioare și se repezi în sufragerie.

Haller rămase cu locotenentul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Nimic în legătură cu dumneavoastră.

Însă medicul observă că ofițerul abia se poate stăpâni. Pintér devenise la fel de palid și de nervos ca și el.

Șezură câteva minute ca muți.

Colonelul se întoarse cu o față întunecată, dar flegmatică.

— Decsi s-a otrăvit.

Haller sări în picioare.

— Unde e?

— În cabinet. Dar nu mai e nevoie de tine.

— A murit?

— A înghițit cianură. Singura otravă căreia îi cunosc manifestările. E limpede că a ținut capsula în gură...

Beke se așează obosit.

— Îmi pare rău, nu-mi vine să cred nici acum, dar el

e făptașul. Se pare că s-a întâmplat ceea ce se numește o criză psihică. Se temea, și i-au cedat nervii. Treaba o s-o lămurească mai încolo oamenii de la secția de cercetări din Pécs. Sper ca până-n zori să sosească.

Se întoarce spre Pintér:

— Casa însă rămâne încuiată până atunci, iar cei reținuți nu vor scoate piciorul din sufragerie. Îi ținem în continuare sub o supraveghere strictă.

— Am înțeles.

— Condu-l înapoi pe domnul doctor și comunică-le ce am spus.

Pintér dădu să pornească, dar Beke îl opri.

— Încă ceva! Dacă vreunul vrea să-mi vorbească, să se prezinte.

Locotenentul se întoarce cu secretara. Stefi era palidă, dar hotărâtă.

— Adineauri v-am mințit. Nu m-am sărutat cu Decsi. Când s-a petrecut crima nu eram cu el.

— Înțeleg. Și de ce ai vrut să mă înșeli?

— Pentru că Decsi îmi era simpatic. L-am văzut că era în încurcătură. Am vrut să-l salvez.

Beke se uită cu reproș la fată.

— Crezi că n-am ghicit?

Stefi ridică din umeri.

— Dacă era mai deștept, l-aș fi putut salva. Iar în privința celeilalte întrebări, în timpul primului rund m-a apucat într-adevăr cineva... Firește, doar în fugă. Dar tot atât de posibil e să mă fi înșelat.

— Natural. Chestiunile astea nu sunt niciodată certe, în orice caz ai făcut bine că ai recunoscut. Cu atât mai mult cu cât mai atenuează minciuna de adineauri. Mai precis răspunderea pe care ți-o iei pentru ea.

— Sper că aveți un suflet generos. Femeile sunt sensibile și Decsi semăna într-adevăr cu băiatul care-mi făcea curte pe vremuri. Acum am senzația ca și cum pentru mine ar fi murit a doua oară. Dar asta-i o chestiune personală.

Stefi se întoarce și ieși cu pași liniștiți.

Beke își răsfoi însemnările, așteptând dacă se mai prezintă careva.

Însă locotenentul se întoarce singur din sufragerie.

Pintér făcea pentru prima oară cercetări împreună cu colonelul, pe care secția operativă îl considera drept unul dintre cei mai capabili ofițeri ai săi. Era așadar împins de o curiozitate explicabilă: voia să știe tot ce trecea prin capul superiorului său. Beke îl informa serviabil despre raționamentele sale și îl interesa și părerea locotenentului. Cei doi ofițeri discutau rezultatul după fiecare interogatoriu. Însă Pintér avea senzația că Beke îi ascunde anumite amănunte.

— Mai e o jumătate de ceas și ai să vezi și dumneata limpede, zise colonelul. Până atunci îți cer răbdare. Trebuie să rezolvăm două experiențe interesante...

Pintér dădu din cap gata să-i stea la dispoziție.

— Prima o și începem. Ieși în antreu, stângi lumina și aștepti până te chem înăuntru.

Locotenentului i se păru stranie dispoziția, dar se supuse fără să scoată un cuvânt.

Pintér știa că în încăperile învecinate cu antreul nu se afla nimeni. Cu excepția moartei și a lui Decsi, care zăceau în cabinet, pe masa de operație și pe canapea. Locotenentul nu era fricos din fire, totuși acum nu se simțea în apele lui pe întuneric și își duse mâna la revolver.

În sfârșit auzi glasul colonelului:

— Poți veni!

Pintér pipăi clanța și deschise ușa.

În salon era întuneric beznă.

— Vino mai aproape! auzi ordinul lui Beke.

Pintér făcu câțiva pași în întuneric, apoi iar se opri.

— Vezi cadranul ceasului?

— Da...

— Întoarce-te cu fața spre el. Te-ai întors?

— Da.

— Citește cât e ceasul!

— Arată miezul nopții.

— Mulțumesc.

Beke se duse la comutator și aprinse lumina.

Ceasul de pe scrin arăta fix unsprezece.

Văzând asta, se lumineă brusc și Pintér:

— Cred că înțeleg. Dacă un arătător e acoperit, omul se gândește fără să vrea la timpul când cele două tocmai se suprapun. E posibil ca și în clipa crimei să se fi întâmplat așa? De asta să fi văzut Schwabik opt fără douăzeci în loc de opt?

Beke îi confirmă cu un zâmbet.

— Dacă s-a întâmplat într-adevăr așa, suntem aproape de țintă. Dar acum să ne ocupăm un pic de doamna Schwabik. Te rog s-o conduci aici.

Pintér o aduse pe farmacistă, apoi, la un semn al colonelului, ieși în antreu, unde-și aprinse o țigară.

După părerea lui, superiorul său juca un joc periculos. I-ar fi plăcut să se vadă cât mai repede peste următorul sfert de ceas.

Beke o privi amical pe femeie.

— Sper să mă ajuți. Trebuie să aflu cu cine te-ai întâlnit pe întuneric în timpul celui de al treilea rund, când ceasornicul a bătut ora opt.

— Am mai spus. Cu Filipp Stefi.

— Nouă, detectivilor, ne place să reconstituim cele

întâmplare. Trebuie să reconstituim cazul.

— Ce?! Doar nu-ți imaginezi că m-am apucat pe mine însămi! Dumneata dorești să fiu iar cu criminalul pe întuneric? Dacă-i chemi pe toți șase aici și stingi lumina, va fi și criminalul printre ei! Că Vértes...

— Nu fac întuneric și nu are să te atace nimeni. Reconstituirea o facem pe lumină. Cu o singură excepție: numai dumneata nu ai să vezi.

— Cum adică?

— Nu avem nevoie decât de o eșarfă. Iar asta e aici!...

Soția lui Schwabik se cutremură.

— Nu accept! Nu îngădui să fiu legată la ochi!

— Dumneata însăși ai declarat, că îmi stai la dispoziție. Dacă te opui, nu poți conta pe apărarea mea.

Femeia se prăbuși într-un fotoliu, cu o disperare exagerată.

— Poftește, fă ce vrei!

— N-ai niciun motiv să-ți fie frică. Nu le chem înăuntru decât pe Stefi, pe Magda și pe învățătoare. Lumina o lăsăm aprinsă și-i țin pe toți sub ochi. Dealtfel am și o armă la mine...

Beke o legă cu grijă pe femeie la ochi, fiind atent ca eșarfa să-i acopere perfect ochii. Apoi se duse la ușa dinspre fumoar și anunță:

— Pot veni cele trei!

Deși eșarfa îi acoperea și urechile, soția lui Schwabik auzi zgomotul metalic al broaștei.

— De ce mă încui?

— Pentru ca să fim în siguranță.

Glasul ridicat al lui Beke se auzea limpede și din partea cealaltă a odăii:

— Scoală-te, întinde mâinile în față și pornește!

Femeia porni înainte bâjbâind ca orbii. Dădu ocol prin cameră. În apropierea ei parchetul scârțâia iar și iar și în astfel de clipe mâinile ei apucau în gol. Fața i se îmbrobonise de sudoare sub eșarfă, picioarele începură să-i amortescă de încordare și emoție. În sfârșit țipă ascuțit:

— Ea a fost! Am simțit!

— Ești sigură?

În clipa aceea femeia atinse a doua oară acel ceva mătăsos peste care alunecase mâna ei în timpul rundului fatal.

— Ea e!

— Bine, poți să scoți eșarfa!

Nevasta lui Schwabik își smulse eșarfa și se făcu albă ca varul.

În salon erau numai doi. Ea și Beke.

Femeia țipă, apoi sări la ușa încuiată, s-o spargă.

— Criminalul! Dumneata ești criminalul! strigă.

Beke descuie ușa dinspre antreu și-l lăsă pe locotenent să intre.

— Te rog s-o conduci pe dumneaei înapoi în sufragerie.

Rămas singur, colonelul se duse în fața oglinzii. Vârî mâna în buzunar și-și puse capișonul brun al lui Nicky Bea. Capișonul din fire sintetice, imitând o perucă, foarte la modă.

Pintér, întorcându-se, se holbă la el ca năuc.

— De unde a mai apărut asta?

— Era agățată afară în cuier.

La țipătul soției lui Schwabik, în sufragerie aproape să izbucnească panică. Dar Beke apăru repede printre ei și-i liniști.

— După comunicarea radiofonică de la centru trebuie să așteptăm grupul de anchetă de la Pécs. Dar vă pot înștiința de pe acum că de fapt cazul e rezolvat. Avem dovezi că Decsi era agent străin.

Lăsa o pauză de efect, apoi continuă:

— Motivul faptei criminale e, firește, secret de stat. Pentru voi important e că nu rămâneți în detenție preventivă. În zori sunteți liberi.

Se întoarse către amfitrion:

— Când pornește primul autobuz spre Pécs?

— La cinci și zece.

— La cinci și zece puteți călători toți.

Beke vorbea cu o ușurare vizibilă, mai degrabă amicală decât oficial. Pe un ton, ca și cum nu s-ar mai gândi nici în ruptul capului să mai caute pe făptaș printre ei.

— Dumneavoastră, tovarăși - se întoarse spre cei doi din gărzile patriotice - puteți pleca acasă. Vă mulțumesc pentru ajutor, acum ne descurcăm și singuri. N-are rost să stați de pază, dimineața trebuie să lucrați.

Societatea răsuflă ușurată. Comportarea colonelului dovedea că sinuciderea lui Decsi rezolvase într-adevăr cazul.

— Din partea mea - zise bătrânul miner - pot rămâne cu dragă inimă aici.

Beke clătină din cap.

— Du-te liniștit acasă.

Cum nu se mișcă din loc, ridică glasul.

— Tovarășii, cercetarea o conduc eu. Nu mai puteți rămâne în casă nici măcar din curiozitate. Cazul revine în exclusivitate autorităților.

Pintér le făcu semn oamenilor să se grăbească, drept care se urniră din loc. Beke dădu mâna cu ei și le mulțumi încă o dată pentru ajutor. Dar numai învățătoarea era zămbitoare, cei doi bărbați se arătau jigniți. Ar fi vrut să fie de față la deznodământ. Iar acum erau pur și simplu expediați acasă!

Societatea era cu atât mai bucuroasă că pleacă. Erau sătui de atâta pază, de vederea armelor automate.

— Porcărie! exclamă Ali. Dar eu știu un singur lucru: mi-e o foame de lup!

— Adică ce crezi tu, că nouă nu ne-o fi?! zise Vértés aprinzându-și ultima țigară „Mátra”

Soția lui Haller se întoarse spre Beke:

— Să aduc ceva? Poate câteva sandviciuri...

— Mai degrabă aş avea poftă de ceva cald.

— Baksay aruncă o privire sfredelitoare spre colonel:

— Dacă ne-ai permite...

— Pentru friptură - zise amfitrioana - e nevoie cel puțin un ceas!

— Atunci fă omletă. Niște ouă s-or găsi! Și câteva felii de șuncă...

— Șuncă nu am. Dar vă pot da cârnați sau ciuperci.

— Fie. Însă din amândouă. Ali luă scrumiera, pescui cel mai lung chiștoc și îl aprinse satisfăcut.

Nevasta lui Schwabik, pe lângă urechea căreia

cuvântul „ciuperci” trecu aproape neobservat, țipă pe neașteptate:

— Ești nebun! Vrei să fii otrăvit?

— Dacă e vorba de starea nervilor, ai face mai bine să taci dumneata! Vértess încă nu uitase că soția lui Schwabik se mutase ostentativ de lângă el.

Soția lui Haller se uită la Beke neștiind ce să facă și cum.

Colonelul, care stătea în spatele farmacistei, își duse mâna la frunte și făcu un semn abia sesizabil. Amfitrioana îl înțelese.

— Dacă ți-e frică - îi zise cu glas blând farmacistei - atunci moaie întâi un pic de pâine în sos. Dealtfel îți promit că eu am să mănânc prima. Dacă asta te poate liniști...

— În orice caz, zise jignită soția lui Schwabik, după cele întâmplate, chiar așteptăm!

Amfitrioana vru să pornească, dar Beke o opri.

— O clipă!

Dinspre poartă parcă se auzi sunând. Într-adevăr, după câteva clipe intră Pintér. Era emoționat și dezorientat.

— Doctorul e chemat la un bolnav.

— Cine-i? întrebă Haller.

— O țărancă. Bărbatul ei are diabet. Îi e rău. Locuiesc foarte aproape.

Medicul dădu din cap.

— Știu. E nea Kovácsovics. Trebuie să-i fac imediat o injecție.

Se făcu liniște. Toți se uitau la Beke.

Colonelul știa că și până acum comisese o iregularitate: îngăduise ca pentru încercarea lipsită de speranțe să fie mișcat cadavrul. De data asta nu mai vroia să cedeze.

— Nimeni nu părăsește încăperea!

Haller se enervă.

— Dacă n-ai încredere în mine, trimite pe Stefi sau pe Sica. Indiferent, numai să-i poată face o injecție.

Baksay interveni:

— Și eu mă pricep la atâta!

Vértess ridică ochii din hârțoagele sale cu traduceri din turcă.

— Te rog, dacă e nevoie, poți conta oricum pe mine. Eu îi făceam bieteii maică-mii injecțiile cu insulină!

Schwabik se oferi la rândul său:

— Dacă-mi permiteți, am să merg eu împreună cu tovarășul locotenent. Cât timp am lucrat la țară, am fost solicitat de multe ori. Satul nu avea medic...

— Orice cuvânt e de prisos! rosti sec Beke.

— Adică să se prăpădească? strigă farmacistul.

Se enervă și Ali.

— E inuman!

— N-ai decât să depui o plângere când ajungi la Pécs!

Beke simți că glasul său sună suspect de nepăsător. Încercă s-o dreagă:

— Și pe mine mă supără treaba asta...

Însă fraza venea prea târziu. Beke se aplecă la urechea lui Pintér și-i șopti ceva.

Locotenentul ieși.

Beke își scoase portțigaretul.

— Poftim, aprindeți-vă câte-o țigară.

Toți rămaseră rigizi. Reci și dușmănoși. Colonelul ridică din umeri și se așeză în capul mesei.

— Nu vreți nici să cinați? Zău?! Ieși puțințel afară, Magda, zise zâmbindu-i amfitrioanei.

Pintér se și afla în bucătărie, așezat lângă cuptor.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă.

— Sparge te rog ouăle astea.

Femeia aprinse reșoul electric și își scoase la îndemână cele necesare. Nu peste mult untura începu să sfârâie și ceapa să se rumenească. Pintér sparse ouăle. Apoi deodată se uita la femeie.

— E ceva în neregulă? o întrebă.

— Nu găsesc ciupercile. Deși erau aici pe policioară. Poate știe bărbatu-meu...

— Îl întreb îndată.

— Nu ți-e frică să mă lași singură?

Pintér doar cât întrebă în sufragerie, că se și întoarse repede:

— Domnul doctor zise că sunt în spatele compotului de pere.

Sacoșa era într-adevăr acolo. Cât ai bate din palme omleta era gata, amfitrioana o gustă, apoi o deșertă cu grijă în platou. Între timp Pintér tăie pâine.

Întrară în sufragerie.

Amfitrioana puse platoul pe masă și făcu semn să ia loc și ofițerul...

Locotenentul se uită la Beke să vadă dacă se poate așeza.

— Întâi du-te și încuie ușa cabinetului. Ia cu dumneata cheia.

Pintér ieși fără să scoată o vorbă

— Atunci - zise amfitrioana - pot începe...

Întinse mâna după lingură și se servi prima din omletă.

Beke o privea atent, apoi i se adresă brusc:

— Așteaptă! Întâi o mică întrebare... Unde ai cumpărat ciupercile?

— La Pécs. M-a rugat bărbatul meu să aduc de la piață.

Colonelul dădu din cap.

— Mulțumesc. Atunci nu mai mănâncă nimeni.
Criminalul nu a înghițit cianură. *Criminalul trăiește și
a vrut să ne omoare pe toți.*

Beke cunoștea această liniște care se așternuse acum în sufragerie. Era o liniște sufocantă, gâtuitoare, ca înainte de pronunțarea unei condamnări la moarte.

Începu pe un ton grav, calm:

— Nicky Bea a vrut să stea de vorbă cu mine încă la Pécs, la cafenea. Știa că se află în pericol. Dar mai târziu s-a răzgândit. Pare-se pentru că mai vroia să lămurească o discuție secretă cu tine.

Beke îl aținti pe Schwabik:

— Nu despre articole cosmetice! Mi-am dat seama de asta încă atunci când am găsit-o la tine la farmacie și ai schimbat imediat vorba cu destulă stângăcie. Se vedea după amândoi că Bea nu e o clientă oarecare! Firește, n-aveam cum să cunosc natura relației voastre. Materială? Sexuală? Puteam presupune orice. Apoi încet-încet mi-am dat seama ce se ascunde în spatele ei. O avere importantă, ascunsă în zidurile casei Hampel. Acolo, unde locuiești tu acum. V-ați aliat cu scopul să vă însușiți averea asta. E un lucru pe care ție ți l-am mai spus, dar acum am considerat necesar să vi-l înfățișez tuturor.

— Dar nu ne-am atins de nimic! Nici cu un deget! Desfaceți pereții! Dărâmați casa! strigă farmacistul pierzându-și stăpânirea de sine.

Soția lui Schwabik interveni:

— Dar pe cheltuiala statului!

Colonelul continuă:

— Cum am mai spus, victima voia să stea de vorbă cu mine. Dar în cafenea n-a avut decât o clipă scurtă. A izbutit doar să semnaleze că se teme de ceva. Asta s-a întâmplat când Baksay s-a dus la tejgheaua barului. Să fi fost întâmplător că fata a apelat la mine în acea clipă când am rămas între patru ochi? Posibil. Dar cine a invitat-o aici, la Csalogány? Cine a creat ocazia să fie ucisă? Cine a propus jocul? Baksay! În rundul al treilea hârtiuța pe care scria „criminal” a ajuns la Baksay. El stăpânea situația! A tras de timp până când i-a convenit! Ba, mai mult, a născocit și un truc aparte, pentru a mă distrage pe mine de la joc acolo afară. De asta mi-a ascuns pisica în buzunarul trencicotului...

Ziaristul deveni alb ca varul.

— Aparențe! Toate-s numai aparențe!... Eu n-aș fi în stare... n-aș putea să sugrum nici măcar un pui de pisică... Nu? – exclamă întorcându-se spre ceilalți.

Dar fețele celorlalți nu exprimau decât indiferență glacială. Numai Vértesszóti:

— Niciun pui de pisică! Asta-i bună... Deci, așa stăm?!... Veșnicul milog! Și eu, dobitocul, habar n-aveam! S-a fofilat de două ori cu un pol luat împrumut de la mine!

Colonelul continuă:

— Criminalul, firește, are nevoie și de alibi. De cineva care e din capul locului suspect și-i poate azvârli în cârcă crima. Decși îi picase tocmai la fix. Se întorsese nu demult din Suedia, unde a avut o misiune secretă. Poate că a fost cumpărat și instruit acolo în străinătate de alții, și-a zis criminalul. Însă chiar dacă ar fi nevinovat, tot se comportă suspect. Greșește la numeroase întrebări, nu-și aduce aminte

de trecut. Ca și cum n-ar fi el!... Apoi, poftim mâna! Mâna boantă, care poate fi *imitată*. Urmele degetelor se învinețesc mai târziu și vor fi o dovadă a vinovăției lui!...

Pe neașteptate, Beke se întoarce spre Haller:

— Ali era suspect, tu însă erai neprihănit. Ce motiv ai fi avut s-o ucizi pe Bea? Doar n-o cunoșteai, nu știai nici măcar că vine aici cu noi. Niciun mobil, niciun motiv! În afară de unul. Acela că atunci când a sosit Bea, nevastă-ta s-a uitat speriată la ea. Deci nevastă-ta o cunoștea. Poate numai superficial. Dar tot atât de bine putea s-o cunoască și în așa fel încât pentru ea să însemne un pericol mortal!... Iar aici trebuie să mă întorc undeva în trecut. Eu nu te consideram un simpatizant al naziștilor. Pentru două-trei denunțuri antisemite? Însă un singur lucru nu l-am putut pricepe nici în ruptul capului.

— Care? întrebă medicul cu un calm filosofic.

— Păi, că te-ai însurat tocmai cu o evreică.

— Oamenii mai și greșesc uneori...

— Nu eram însă sigur. S-a petrecut aici un schimb de nume. Și întrebarea e: când? În timpul războiului, sau mai târziu? În anii persecuției rasiale sau pe vremea verificărilor? A doua întrebare e: oare fata ce se ascundea și-a luat un nume străin? sau e odrasla înfricoșată a unui criminal de război? Avem de-a face cu Hevesi Magda sau cu Schweller Emmi? În cazul al doilea e de înțeles dacă se înspăimântă. Nimerește aici o fată, care o recunoaște, înainte de a da-o de gol, voi trebuie s-o lichidați. Iar tu îți și asumi asta...

Haller zâmbea amărât.

— Romantică poveste! E exact ca noaptea asta ploioasă și tristă.

— Poate. O s-o mai analizăm. Fapt e că am

continuat cercetările. L-am luat sub observație pe Vértes...

Nevasta lui Schwabik țipă:

— Am spus eu! Am cerut să fiu mutată de lângă el!

— Da! Lângă Baksay! Până aici ai ales bine. Numai că vecinul dumitale din cealaltă parte...

— Ce-i cu el?

— Din păcate e criminalul, îl cheamă Haller Károly.

Medicul sări în picioare:

— Ce-o tot chinui pe femeia asta? Nu vezi ce palidă e? Îi ajunge cât a tremurat de frică toată noaptea! Știi ce faci tu aici? Te joci de-a șoarecele și pisica. Încetează, până nu-i prea târziu!

Haller vorbea răgușit, cu gesticulații iuți. Nu se opri nici când privirea îi rătăci întâmplător pe ivărul de aramă al ușii ce dădea în baie.

Clanța se mișca foarte încet în jos.

— Tot tu răspunzi și pentru bolnav! Dacă intră în comă? Dacă moare?...

În acest timp în spatele lui Beke se deschise ușa capitonată. Încet și fără zgomot.

— Doamne! Trăiește? strigă îngrozită nevasta lui Schwabik. În ușă stătea Decsi. Cu cravata desfăcută, cu părul puțin răvășit, dar viu și întreg. În mână ținea un revolver îndreptat spre Beke:

— Marele agent de contraspionaj! rosti amenințător printre dinți. Hai, cară-te la perete și ridică mâinile! Cu fața la perete, mârlane, n-auzi?

Beke se supuse.

În mână cu Browningul locotenentului, Decsi privea cu superioritate batjocoritoare la cei din odaie.

— La colț cu voi!

Vértes se și lipise de perete, Baksay azvârli scaunul de sub el cu o grabă neînchipuită pentru trupul său

mătăhălos. Buzele nevastei lui Schwabik se mișcau fără voce, de parcă femeia s-ar fi rugat. Farmacistul se lipi de perete cu încordarea omului învățat cu teama.

— Și dumneata! porunci „mortul”.

Nevasta lui Haller încercă să se ridice, dar se prăbuși la loc pe scaunul de lângă masă.

— Mi-e rău, șopti.

Medicul o privea glacial pe nevastă-sa.

— Pesemne ai gustat din ciuperci în bucătărie...

Decsi scoase din buzunar cătușele luate de la Pintér și le întinse medicului.

— Pune-i-le! zise arătând cu revolverul spre colonel.

— Unde-i celălalt sticlete?

— L-am lichidat afară...

Fața lui Haller radia.

— M-ai salvat! Strașnic truc ai născocit!

Se duse repede la Beke, dar nici prin minte nu-i trecea să-i pună cătușele. Cu o mișcare neașteptată își vârî mâna în buzunarul colonelului, îi scoase revolverul și lipi țeava de ceafa bărbatului ce stătea cu mâinile ridicate.

Beke privea cu ochii holbați peretele.

— Așteaptă! strigă Decsi.

— De ce? Dracu mai așteaptă!

Apăsă pe trăgaci.

Se auzi un țăcănit slab. Medicul nu se impacientă. Încercă iar să tragă. Dar Zbrojovka dădu iar chix. Un țăcănit slab – și nimic.

De data asta Haller strigă nervos spre Decsi:

— Ce aștepți? Hai, împușcă-l odată!

Celălalt ridica revolverul și ținti încet, meticulos. Dar brusc își schimbă gândul.

— Nu, spuse ezitând. Mai putem avea nevoie de el...

Sări la Decsi și-i smulse furios revolverul din mână.

Colonelul se întoarse și privi drept spre țeavă.

— Poftește, zise calm. Sunt o țintă excelentă!

Haller nu apăsă, ci smulse pur și simplu trăgaciul! O dată, de două, de trei ori. Dar Browningul nu se declanșă.

Se făcu tăcere, o tăcere foarte grăitoare.

În cele din urmă se auzi glasul lui Decsi:

— Nu mai face eforturi. Dacă vrei, te informez că magazia revolverului e goală. Păcat să tot apeși: se uzează! Am golit amândouă magazinele. Adevărat, nu aveai de unde să știi. În schimb toți opt am văzut că ai vrut să ucizi! Va fi greu să negi!

Beke suflă în fluierul său.

Ușa fumaarului se trânti de perete – în prag stăteau cei trei oameni din gărzile muncitorești, cu armele automate pregătite de tras. Dar nu cu fețe dezamăgite, ci încordați și încruntați.

Pintér intră în sufragerie pe ușa dinspre baie. Străbătu mut încăperea, ridică de jos cătușele aruncate și le puse pe încheieturile mâinilor lui Haller. Apoi își scoase centironul și se duse la cel de al doilea făptaș.

— Deocamdată pentru dumneata am numai așa ceva...

În liniștea profundă, ceasul *empire* începu să bată.

La Pécs era iarăși o dimineață minunată. Lumina soarelui scânteia pe geamurile hotelului „Princiar” și făcea să strălucească fețele mototolite ale foștilor „colegi” strânși în jurul unei mese din cafenea. Toți își comandaseră câte o cafea triplă, numai Ali avu curajul să ceară o bere lângă micul dejun. Dar el era vestit ca mare noctambul.

— Vedeți - zise cu un gest larg - așa-i viața! Uite, de pildă, afurisitul ăsta de Beke. Ar merita tot respectul, în patru ceasuri a dezlegat o crimă misterioasă. Dar între timp a lăsat în voia sorții un om grav bolnav!

— Greșești! interveni Decsi. După ce m-a trimis pe mine cu tot instrumentarul medical și în coastă cu un însoțitor cu armă automată, vezi bine că i-a dat mâna să facă pe neînduplecatul!

— Nu mai spune?! dădu din cap Ali. Și făcea impresia că e chinuit de un conflict sufletesc adânc!

Înfulecă cremvurștii cu hrean, își numără grijuliu restul de bani, după care, cu decizia unui jucător al hazardului, își comandă piftie. Apoi se întoarse spre Decsi:

— Cât privește moartea ta, jur că a fost perfectă. Te-ai învîinețit rău de tot. Deși mă mir că Beke a avut încredere în tine. Eu, dac-aș fi detectiv, te-aș miroși imediat...

— Tu!... Vértes puse în acest „tu” tot disprețul său.

Cu toate că și el era de aceeași părere. Însă se temea că va trebui să plătească el piftia, așa că vroia să-l descalifice din capul locului pe Ali. Tu și detectiv!

— De ce? Oare nu Decsi s-a purtat cel mai dubios? Credeam că a pățit ceva cu nervii...

— Am și pățit...

Decsi se gândea: oare să le povestească sau nu aventura care-i zdruncinase într-atâta nervii. Până acum fusese nevoit să tacă. Dar, după noaptea care-a trecut?

— S-a întâmplat când călătoream înapoi spre țară. În vagonul de dormit, unde nu sunt culoare cu oglinzi, nici măcar în Suedia, m-am întâlnit cu mine însumi. Statură, față, îmbrăcăminte: toate-toate de parcă aș fi fost eu...

— Mersi! zise Vértes. Nu mai e nevoie să-mi spui mai departe! Și eu stau rău cu nervii... Ei, ce s-a întâmplat? Nu mă fierbe!

— Cred că era o acțiune întârziată. Agentul, care voia să mă lichideze, a scăpat ocazia plănuită cu grijă. S-a întâmplat vreo eroare de calcul. O inexactitate întâmplătoare. Așa că s-a văzut silit să riște. Dacă ne-ar fi văzut cineva cum ne luptam încleștați unul de altul la ușa deschisă a platformei vagonului, zău dacă știa pe cine să ajute. Pe agresor sau pe mine. Doar eram perfect asemănători. Însă nu ne-a văzut nimeni... Ne luptam mutește, temându-ne și unul și altul să nu dea cineva peste noi. Mă temeam de oamenii sau complicii lui. Până la urmă el a căzut afară pe ușa vagonului... Eu am luat la rând cușetele, să cer ajutor, că sângeram. Dar vagonul era aproape gol. Controlorul dormea buștean, cine știe din ce pricină?! L-am scuturat. Mi-a zis că un grup de turiști reținuse tot vagonul de dormit, dar nu venise

nimeni...

— E limpede că nici nu existau! interveni Ali palid.

— Aici acasă m-am prezentat imediat la Ministerul de interne, dar mă temeam că n-au să mă creadă. După moartea maică-mii, teama mi-a sporit și mai mult. Ea era singura ființă care l-ar fi putut demasca cel mai ușor pe un alter ego al meu. Ca urmare poliția putea intra și la idei, văzând că biata de ea a murit atât de neașteptat. Deci, eram foarte deprimat. Mă obseda gândul că trebuie să-mi aduc aminte până și cele mai mici amănunte din trecut, altfel încep să mă suspecteze. Între timp, poate din cauză șocului, poate al stării încordate a nervilor, memoria mă părăsea când și când. Era o stare insuportabilă și nu știam cum are să se sfârșească...

— Eu - interveni Schwabik - aș fi curios de universul sufletesc al lui Haller. Ce-o fi zăcând în el?

Decsi medită.

— Poate că e vorba de contrastul existent. Ați auzit, cred, că între Magda... respectiv Emmi... vreau să zic, ce prăpastie era între idealurile și alegerea făcută de Haller! Și-a dat seama de asta abia mai târziu. Un om aflat într-o astfel de situație caută o compensație, caută să se „transforme”. Pentru că „greșise” astfel în căsnicie, a căutat să-și demonstreze sie-însuși în altă parte că e fidel idealurilor sale, că are curaj să riște pentru ele. Mai țineți minte ce a zis înainte de a fi luat și dus? „Fidelitatea e punctul meu de onoare! Nu sunt ucigaș, ci un opozant războinic! Ca ostașii, sau oamenii altor organizații secrete!” Nu-i exclus ca să fi fost și el omul vreunei astfel de organizații...

— Ba eu aș zice mai degrabă - spuse Vértés adânc încremenit - că nu s-a chivernisit bine. Pare-se că era

cheltuitor. A făcut datorii și până la urmă a ajuns în mocirlă... Eh, cine nu știe să gospodărească banul! De pildă Ali...

Sosirea lui Andrzej puse capăt temei. Tânărul savant venea de la Magda, care fusese internată în zori la spital. Îi înștiință că bolnava se simte mai bine și elevii ei, care o căutaseră, nu se bucuraseră deloc că li s-a amânat ora de engleză. Pentru că Magda era profesoară de engleză...

Foștii colegi luaseră hotărârea să plece la Budapesta cu acceleratul de amiază. Decși îi invită pe toți: în vagonul-restaurant, ceea ce rezolvă și abținerea lui Vértess. Plătire și se ridicară, pentru a da o raită prin oraș în semn de adio.

— Ar mai fi de zis doar atât – spuse Ali când ajunseră în stradă – că de fapt despre adevăratul mobil nu știm nimic.

Vértess, care își pusese iar mânușile albe din piele de căprioară, și se benocla după o fetișcană nostimă, întrebă distrat:

— Despre ce?

— De pildă despre arestarea celuiilalt. Ce legătură are cu crima?

Dar nu mai răspunse nimeni. Se bucurau de soare, de ziua ce strălucea atât de senină după noaptea lor de groază. Se bucurau de înfățișarea pașnică a zilei, de mulțimea care forfotea ca și pe vremuri, vioaie, prin piața Széchenyi.

Beke plecă la Budapesta cu avionul de după-amiază. Zbură iar pe deasupra Mecsekului, vedea pădurile întomnate și turla bisericii din Csalogány, satul în care fusese trimis în misiune secretă de serviciul de contraspionaj.

Era o misiune unică în felul ei. Îl readusese în anii de liceu, printre vechii prieteni. Ca persoană particulară. Își dorise atât de mult revederea asta! Dar ca ofițer de securitate?

Mecsekul e mare, și emițătorul secret, căruia nu-i puteau detecta decât câte un semnal indescifrabil, se mișcă pe o zonă largă. Putea să fie ascuns în mii și mii de automobile, printre care și mașini sosite de la Budapesta. Însă cel mult în vis i-ar fi putut da cuiva prin cap să-l caute tocmai în Wartburgul doctorului din Csalogány.

În privința lui Decsi, nu mai încăpea îndoială că el și nu altul se întorsese acasă. Ca vechi coleg de școală, Beke ar fi putut lămuri treaba asta și la Budapesta. Comandantul hotărâse totuși să pună la cale revederea.

„Agentul pe care chipurile Decsi l-a îmbrâncit afară pe ușa vagonului, și-ar fi trăit propria viață, îi spusese șeful lui Beke. Iar această viață ne interesează în orice caz. Ca și cum ar continua-o un spion. Poate există în ea o portiță despre care Decsi nici nu știe încotro se deschide. Să încerce s-o caute”

Colonelul își aprinse o țigară, privea ghemotoacele de nori de sub aripile avionului și între timp medita la cele întâmplare.

În odaie era întuneric și criminalul trebuia totuși să-și vadă victima. Pe unul dintre cei opt care jucau.

Dar Bea nu purta nimic după care să poată fi recunoscută pe întuneric. Nici vreun obiect lucitor, nici vreun parfum mai aparte. Și nici nu fluierase vreun crâmpiei de melodie pentru recunoaștere... Pe de altă parte criminalul nu putea merge la întâmplare. Trebuia să știe pe unde se află victima.

Beke încercase să dezlege secretul orientării făptașului din declarațiile celorlalți. Dar acestea se băteau cap în cap.

Ce știa de fapt?

În salon ceasul *empire* sunase ora opt. Mergea exact, și totuși Schwabik văzuse opt fără douăzeci. Lângă perete, între scrinul franțuzesc și ușa dinspre fumoar se și petrecuse, sau chiar atunci se petrecea crima. Acolo unde Decsi – după declarația sa – se săruta chiar atunci cu Filipp Stefi. Cu Stefi, despre care soția lui Schwabik susținea că se ciocnise de ea în același minut, dar în altă parte. Între timp Vértes vorbea de o „forță misterioasă” care îl ținea parcă pentru a nu izbuti să iasă din salon...

Tabloul astfel încheiat era absurd. Declarațiile păreau una mai mincinoasă decât alta. Dar de ce mințeau tocmai în chestiunea asta? Doar ceea ce declaraseră nu i-ar fi putut feri mai mult de acuzație. Beke avea deci dreptate să presupună că puteau să și greșească.

Da, însă cine și în ce anume?

Schwabik în privința unei imagini vizuale („Ceasul arăta opt fără douăzeci”). Nevastă-sa în privința unei

persoane („M-am ciocnit de Stefi”). Vértess a terenului („Nu găseam ușa”), Decsi tot a terenului („M-am sărutat lângă scrin”...), dar și în privința persoanei (... „cu Stefi”).

Cum se lipsesc aceste erori?

Singura sursă luminoasă după care se puteau orienta pe întuneric cei ce jucau era ceasul *empire*.

Dar oare s-a aflat tot timpul în același loc?

De transportat prin cameră era greu de presupus. Nu numai pentru că era prea greu pentru a fi mutat și readus fără să se observe. În primul rând pentru că, oriunde ar fi fost așezat, ajungea vizibil mai sus sau mai jos decât în locul său inițial.

Beke își dăduse seama de asta încă de atunci când studiase aranjamentul odăii, dimensiunile mobilelor, orientarea lor în funcție de punctul fix din întuneric aflat la înălțimea scrinului... Ținea bine minte: atunci băuse prima cafea, în sfertul de ceas de cercetări efectuate după crimă...

Da, ceasul rămăsese pe scrin. Și totuși, Decsi nu putuse să stabilească unde se află, iar Vértess unde e ușa. Amândoi ajunseseră într-o derivă de orientare.

De ce? Oare cine premeditase asta? Și pe cine vroia să deruteze? Beke nu putea presupune decât un singur lucru. Și anume că ceasul nu fusese mutat, ci răsucit în altă direcție. Dar faptul nu dezlega niciun mister: nici pe făptaș, nici cum a putut fi recunoscută victima pe întuneric.

Ceasul însă mai provocase o confuzie. Nu de orientare, ci de timp. Mergea exact, dar Schwabik văzuse totuși că e opt fără douăzeci. Oare de ce, din ce cauză?

Beke făcu pur și simplu apel la o probă de experimentare. Își fixase ceasul de mână la opt fără

douăzeci. Și bănuiala se adeverise. *Cele două arătătoare se acopereau exact.* Ca la zece fără zece, la unsprezece fără cinci, sau ca la miezul nopții, la douăsprezece fix. Dar Schwabik ar fi trebuit să vadă ambele arătătoare, doar era ora opt și nu opt fără douăzeci, căci ceasul mergea fără greș! De ce reținuse această oră ce poate crea confuzie? Pentru că arătătoarele tocmai atunci s-ar fi suprapus, și când Schwabik s-a uitat la ceas, *unul dintre arătătoare evident nu se mai vedea.* Cadranul se vedea: cifrele, secundarul. Numai minutarul dispăruse. Dar și acesta numai foarte scurt timp. Cât timp a fost acoperit de cineva...

La întrebarea cum a fost răsucit ceasul, răspunsul l-a dat dominoul. Acel domino cu cifrele 0—6.

Cu o zi înainte, în salonul în care fusese ucisă Bea se jucase un băiețel și între timp rătăcise o piatră de domino. Apoi copilul plecase, iar dominoul rămăsese sub scrin. Neobservat și fără importanță. Până a doua zi, când s-a petrecut crima. Pentru că după crimă se afla jos în fața sobei. Dar cum a ajuns acolo? Datorită faptului că locul unde zăcuse până atunci a devenit liber. Dominoul dispăruse, întocmai ca nasturii pierduți sau, ca bănuții, când se face curat și se mută mobilele din loc. Mici obiecte care abia atunci sunt observate. Da, numai că acum era întuneric. Și fiind întuneric, respectivul care stătea pe spațiul scrinului împins din loc, nu observase că a lovit dominoul, care alunecase până în fața sobei.

Era o supoziție interesantă, însă trebuia dovedită.

Societatea sosise la dispensar pe o ploaie torențială. Nu e de mirare că Bea, înainte de a coborî din Volgă și-a ridicat capişonul fulgarinului. Îl purtase desigur și la Pécs, când urcase în mașină, și îl scosese

numai în mașină. Astfel, Pintér nu putuse vedea capul fetei decât fugitiv, în oglinda retrovizoare, undeva în fundul mașinii. Dar oricât de superficial ar fi văzut-o, nu putea să i se pară negru părul blond-auriu al fetei! Beke nu se îndoia de asta. Și cuvintele: „Pe drum parcă era brunetă...” căpătaseră mai târziu un sens mai precis.

Decși, și soția lui Schwabik declaraseră că la ora opt, când bătuse ceasul *empire*, se aflau și unul, și altul în preajma lui Filipp Stefi. Însă două Stefi, două femei cu frizură asemănătoare nu puteau fi în salon! Cealaltă persoană era sau Bea, sau nevasta lui Haller. Dar de ce și cum ar fi putut avea păr scurt? Ce scop ar fi avut acest truc? Ce rol a jucat în crimă?

Dacă nu s-ar fi ivit întrebarea asta, colonelul n-ar fi dat nicio atenție perucii-capișon ce atârna pe cuier. Dăduse peste un articol vestimentar la modă, de care poartă mii de femei și care nu elucida nimic din cele întâmplare. Cu atât mai mult cu cât descoperise capișonul în antreu. Dar acum aflase răspuns nu numai la întrebarea cum de putuse fi fata „brunetă” în mașină, ci și la cealaltă: cum puteau fi în casă două femei cu părul tuns scurt. În timpul jocului Bea purtase peruca și, desigur, nu fără motiv. Și-a pus-o pentru a deruta pe cineva. Sau poate pe criminal? Nu, criminalul o lichidase și așa. În ciuda perucii, tot o sugrumase.

În ciuda perucii?

Beke făcu o cotitură bruscă în acest raționament.

Dar dacă tocmai *din pricina* perucii?

Iar în acest caz criminalul fusese împins pe alt făgaș, greșise ținta.

Dar cine l-a derutat?

Cine avea interesul să-l deruteze pe făptaș? Cine,

dacă nu victima țintită dinainte? Firește că ea avea!

— Căci, oare Bea fusese de fapt ținta? Nu putea fi altcineva? Adică acel altcineva care „montase” derutarea, apoi făcuse să dispară dovada acestui plan?

Pentru că după crimă peruca dispăruse de la fața locului.

Moarta n-o mai purta. Nici măcar prin apropierea ei nu se găsisese. Cineva avusese grijă să devină un accesoriu vestimentar, fără importanță, cu totul străin de crimă. Doar în timpul jocului atârname în antreu.

Motivul abia aici devenise serios.

Cineva știa că Bea purtase în timpul celui de al treilea rund perucă dar nu vroia să știe și alții. De ce anume se temea? Desigur de ceva pentru care ar fi putut fi bănuț. Anume, că una dintre cauzele morții lui Bea era „frizura ei”, că această „frizură” și-o reprodusesese ea, pentru a fi asemănătoare cu a adevăratei victime dinainte vizate. Stefi întărise această prezumție încă de la prima interogare. Nu mai avea ce pierde...

Firește, dacă ucigașul vrea să recunoască victima vizată numai după părul scurt, nu-i poate scăpa atât de ușor dacă părul e natural sau fals, cum îi scăpase soției lui Schwabik. Așadar supoziția că peruca provocase moartea lui Bea, ar fi fost în sine foarte hazardată.

Cineva se temea totuși. Și mai degrabă acceptase riscul să fure peruca de pe capul moartei, s-o ascundă și s-o scoată afară.

Aici, colonelul își pusese iar întrebarea: cine avea interesul ca ucigașul s-o confunde pe Bea cu Filipp Stefi? Oare, tot cel ce făcuse să dispară peruca vroia asta? Aparent nu. Doar respectivul se străduia tocmai

să se meargă pe o singură pistă. *Să elimine confuzia.* Dar oare *când? Înainte* de crimă, sau *după?* Evident după...

După, însă atunci cu orice chip! Pentru ca în niciun fel să nu se poată ivi bănuiala că s-ar fi întâmplat o confuzie capitală, că Bea ar fi fost ucisă în locul altei persoane. Dar cine avea interesul ca asta să rămână o taină? Un interes hotărâtor. Decisiv pentru el. *Numai cel ce a pus la cale confuzia!*

Acest regizor diabolic a acționat logic când a scos pe ascuns din salon peruca ce derutase pe ucigaș. Pentru că acest accesoriu teatral trebuia să dispară după crimă. Iar pentru asta unui singur ins i se putea oferi ocazia: acelaia care putea părăsi salonul. *Adică lui Stefi, care alergase după seringă...*

Beke știa așadar că victima nu oferise niciun fel de semn care să conducă spre ea pe ucigaș. Acest semn *îl oferise Stefi*. Atunci când acoperise minutarul cu degetul în care purta inelul cu topaz.

Zadarnic s-ar fi înțeles ca Stefi să stea în fața scrinului, trebuiau să stabilească și un anume indiciu că ea se află într-adevăr acolo. Evident, Haller nu avea niciun chef să pipăie vreun oaspete nimerit întâmplător acolo, să-l pipăie pe față ca să-și dea seama cine e respectivul. Pentru că, în linii mari, toate gâturile sunt la fel... mai ales pentru un ucigaș care se grăbește, hăituit de teamă! Trebuia să stabilească cu Stefi un semn pe care nimeni să nu-l poată produce întâmplător. „Puneți degetul pe minutar! Acopere-l!” Și, evident, adăugase: „Cel cu inel!” Doar Haller știa că inelul acesta nu putea fi scos din deget.

În momentul crimei Stefi se afla într-adevăr acolo, în locul stabilit cu Haller. La scrin, însă nu în fața

scrinului, ci în spatele lui. Pentru asta, firește, îi trebuie multă abilitate. Dar aparatul de radio cânta și mișcarea iute cu care întorsese mobila ușoară nu stârnise zgomot. Trucul prinsese. În terenul schimbat, orientarea dădea greș. Criminalul știa doar atâtă că mâna care se va odihni pe ceas *nu poate ieși din perete*. Așadar fata cu frizură scurtă care stă în fața scrinului nu poate fi decât Stefi. Degetul ei acoperea minutarul și strălucea abia vizibil pe el inelul!...

Beke își imaginează tabloul invizibil și datorită acestui fapt cu atât mai înfiorător: Stefi îmbrățișând cu un braț pe întuneric pe neștiutorul Decsi – cel ce semăna cu vechea ei dragoste – bazele li se lipesc, fata sărută cu foc, pasional, și între timp brațul liber se întinde, mâna caută ceasul, își așază degetul pe minutar... Bea, fata îmbrobodită, s-a și înființat în fața scrinului. Haller a receptat semnul: minutarul a dispărut... dintr-un fotoliu ridică ochii farmacistul îngrijorat de cancerul său și vede că ceasul arată opt fără douăzeci... secretara, ținând degetul pe ceas, îl sărută tot mai însetată, mai dăruită, pe Decsi, și între timp trage cu urechea dacă lângă ea, în fața scrinului mutat din loc – la distanță de nicio jumătate de metru de ea – gâtul trosnește sau încă nu... poate că și aude, dincolo de ticăitul fin al ceasului, acest mic trosnet surd, înfiorător, doar ascultă cu încordare... în orice caz știe că în imediata ei apropiere se petrece acum crima și poate că și trupul ei se încordează în timpul acestei duble emoții: a faptei îngrozitoare și a îmbrățișării, și o străbate un fior: a reușit!... Da, a reușit... Chiar dacă în ultima clipă Bea ar fi vrut să scape, tot n-ar fi putut. Beke retrăi panica balerinei, uluirea că nu-i în stare să se salveze din acest loc, că se lovește de perete pe partea unde știa că e liber...

Da, va fi trăit ultima spaimă a derutei înainte de a muri, apoi cele două mâini s-au încleștat pe gâtul ei... Acum Stefi îl putea îmbrățișa pe Decsi cu ambele brațe... Încă nu răsunase țipătul de groază, încă urmau abia acele clipe când Baksay a atins-o pe victimă și s-a strecurat speriat mai departe... iar el, Beke, afară în antreu salvase pisicuța, o scosese din trencicot, o lăsase să intre în bucătărie, unde se afla familia pisicească, și abia atunci, da, abia atunci a țâșnit țipătul demential la auzul căruia sărise la ușă, o trântise de perete și aprinsese lumina.

Atât Stefi, cât și Decsi declaraseră că în cel de al treilea rund, în momentul crimei, se sărutau! În realitate așa a fost și asta însemna pentru secretară un alibi. Dar de îndată ce Decsi a devenit „sinucigaș” și s-a găsit „făptașul”, acest alibi a început s-o apese pe Stefi și și-a retras declarația anterioară. Considera că îi dă mâna s-o facă, Decsi nu mai poate să susțină contrariul, n-o poate da de gol, nu mai poate spune nimic: e mort! Sărutul ar fi putut deveni acum un alibi pentru Decsi, ori Stefi nu voia asta; voia să se apere pe ea însăși și să-l acopere pe adevăratul făptaș, pe Haller, de la care evident spera bani grei, pe care să-l escrocheze până la sfârșitul vieții! Beke își imagina cum dimineața, după reușita crimei, dacă n-ar fi dat chix, aceste două bestii se așază la masă să se sfătuiască, să cadă la învoială, își imagina viața care ar fi decurs în casa asta: veșnica veghe încordată a lui Stefi, ca medicul escrocat să n-o poată lichida, iar ea să stoarcă tot mai mulți bani, mai multe secrete, eventual o căsnicie, poate chiar cu prețul vieții nevestei lui Haller... Însă acum, acest cuplu îngrozitor nu va mai avea decât șansa unei duble condamnări capitale!

Dar ce declanșase însăși fapta criminală?

Colonelul își dăduse seama treptat-treptat cu cine a șușotit Stefi în timpul primului rund al jocului.

Întâi eliminase pe femeii dintre partenerii posibili. Pe ele oricum fata le tutuia. „În fotografie erați doi. El și dumneata!” După acest „dumneata”. Beke presupunea pe drept cuvânt că șușoteala abia auzită i se adresa unui bărbat. Dar cine era acela? Colonelul își rememorează propria bâjbâială prin locuința scufundată în întuneric. Trecuse pe lângă masa de carne cât un urs a lui Ali în *prima* odaie, în schimb șușoteala îi ajunsese la ureche în *a doua* odaie. Iar când mersese mai departe, *îndepărtându-se de Stefi*, văzuse în colțul *opus* sclipind inelul de logodnă al lui Schwabik. Așadar pe Ali și pe farmacist putea să-i elimine cu îndeajuns de mare probabilitate dintre partenerii care puteau fi puși la socoteală. Ca atare nu rămâneau decât trei: Decsi, Vértes și Haller... Apoi Beke își reaminti de tabloul pe care-l văzuse după al doilea rund, în casa inundată de lumină. El – „criminalul”, Schwabik – victima, și Bea formau un grup. Iar ceilalți șase jucători două alte grupuri de câte trei: Vértes, Stefi și Haller unul, Decsi, soția lui Haller și Ali al doilea. Dar important pentru Beke era acum primul! „Credeam că lângă mine e nevastă-mea”, răspunsese Haller la întrebarea „detectivului”. „După colonie. Dar dintr-o întâmplare fatală și asistenta mea folosește aceeași marcă...” Însă iată că din declarația soției lui Haller a reieșit că Haller a „gafat”, că de fapt nu a confundat-o pe Stefi cu nevastă-sa. Și totuși, ce a declarat Baksay Ali despre clipa imediat următoare aprinderii luminii? „Când nevasta lui Schwabik a aprins lumina, Haller tocmai voia s-o îmbrățișeze pe Stefi... Am văzut clar!” Tot

asta trebuie să fi văzut și soția lui Haller; Beke își aminti de paloarea ei, de privirea ei uluită.

Mai târziu apoi apăruse într-adevăr din poșeta lui Stefi o fotografie pe care cândva erau doi... „El și dumneata!” Acel „el” era curtezanul de pe vremuri al lui Stefi. Dar cine era acel „dumneata”? Pe baza raționamentelor anterioare ipoteza se îngusta spre trei persoane, spre trei bărbați: Decsi, Vértes și Haller. Tabloul „îmbrățișării” nereușite de după cel de al doilea rund îi îndreptase lui Beke atenția asupra rolului medicului. Haller lucra de ani de zile împreună cu Stefi. Oare de ce devenise atât de urgentă pentru el „îmbrățișarea”? Nu din pricina celor discutate cu ea în șoaptă în timpul primului rund? Nu acum aduseseră vorba despre acel ceva în urma căruia Haller voia zor-nevoie s-o „îmbrățișeze”? Despre secretul dezvăluit, care o făcuse periculoasă pentru el pe fata care cândva se oferise la poliție să fie informatoare.

Dar când ieșise la iveală acest secret?

Beke își reaminti de clipa când descoperise cu surprindere că poate pătrunde fără cheie în sălița de așteptare, când lucise în fața sa crăpătura ușii prin care putea privi înăuntru în cabinet. „Asta putea s-o facă și Stefi!” se gândise atunci.

Da, acolo în sălița de așteptare trebuie să se fi ascuns Stefi de Vértes și Baksay! Și din moment ce era acolo, putea urmări, putea asculta discuția dintre Haller și Decsi, care tocmai se nimeriseră numai ei în cabinet.

Medicul voise să reia relația cu agentul, care s-ar fi întors în locul prietenului său. Pentru asta îi scrisese lui Decsi – o scrisoare de felicitare aparent nevinovată – încă de când serviciul de spionaj nu inițiasse din umbră întâlnirea colegială de la țară.

Rămânând numai ei doi în cabinet, Haller încercase încă o dată să se lămurească dacă are de a face cu un agent. Decsi bineînțeles nu putea să înghită nada „nu înțelegea întrebările încuietore, nu-și amintea de fotografiile din „studentje” pe care i le arătase amfitrionul. În schimb, secretara da. Doar șeful ei îi arătase lui Decsi jumătatea din stânga a fotografiei: „Mai ții minte excursia aceea?” Iar în această jumătate a fotografiei era doctorul, lângă fostul iubit al lui Stefi, transfugul, agentul zis 0—6.

În timpul primului rund secretara, în întunericul intim, îi dezvăluise șefului ei că și-a dat seama de secretul lui. Atunci Haller voise să scape imediat de fată. Se baza pe faptul că bănuiala va cădea asupra lui Decsi; pe mâna cu deget strâmb, pe care el, ca medic, o imitase cu o precizie aproape anatomică.

În rundul al doilea făcuse o încercare pripită s-o ucidă pe Stefi. Credea că fata nu observase intenția sa și că în rundul al treilea o poate lichida. Iată de ce îi dăduse întâlnire în fața scrinului, Stefi însă realizase că o pândește moartea. În același timp și-a dat seama și că Bea vrea să stea de vorbă ca Schwabik. Cu pretextul ăsta, o trimisese pe ea în fața scrinului. Atrăgându-i atenția, că soția lui Schwabik poate să-i facă festa, să-și bată joc de ea, de pildă să-i mânjească rochia cu frișcă... Bea primise sfatul de a-și pune peruca și în realitate soția lui Schwabik nici nu-i făcuse nimic...

Apoi, când s-a aprins lumina, Haller își dăduse seama de îngrozitoarea eroare. Dar își ascunsese repede uluiala. În timp ce el, ucigașul, făcea pe medicul plin de dăruire, avusese timp să-și vină în fire. Știa că nu are de ce să se ferească de Stefi: fata era complicea lui la crimă, și că nu numai Decsi va fi

suspectat. Haller observase și nervozitatea lui Schwabik. Bănuia că are o legătură cu Bea. Încordarea care se simțea dintre soții Schwabik și Bea, triumghiul vinovat, dealtfel se și dezvăluise ulterior. În ce-l privește pe el, pe Haller, nu avea de împărțit nimic cu balerina. Spera pe drept că cercetările vor demonstra asta. Și oare nu făcuse totul pentru a o readuce la viață? Niciun medic nu ar fi putut face mai mult!

„Moartea” lui Decsi era un excelent alibi pentru el. Numai că Haller zadarnic voise să-l vadă pe „mort”: Beke îl împiedicase. În acest timp începuseră să-l roadă îndoielile. Începuse să-i fie frică. Apoi fusese chemat la un grav bolnav, un muribund, dar Beke tot nu-l lăsase din mână! Îl încuiase. Cu sânge rece, cu cinismul copoiului, care chiar și pe spinarea unui muribund nu-și lăsa prada! Atunci a înțeles că e pierdut și a făcut apel la ultimul mijloc!

Avusese, grijă din timp de asta. Acolo în pădure, când a cules ciuperci pentru cină, Stefi îl surprinsese, dar ciupercile erau deja în coș. În spatele idilei din pădure se ascundea ideea, ultima garanție, că printr-o „întâmplătoare” otrăvire cu ciuperci va putea trimite pe cealaltă lume pe oaspeții deveniți periculoși.

Ciupercile pe care Magda le cumpărase în piață la Pécs, soțul ei le ascunsese, la fel cum ascunsese, și ciupercile otrăvitoare culese de el în pădure. Știa că nevastă-sa le va căuta și că le va găsi acolo unde îi va spune el. Adică pe cele comestibile sau pe cele otrăvitoare. *Doar pregătise două pungi asemănătoare...*

Cine erau acești răufăcători?

Stefi, victima dinainte fixată, care nu apelase la

ajutor, ci împinsese la moarte pe altcineva în locul ei, era tipul aventuriei în stare de orice. Goliciunea ei o făcuse să-și simtă ea însăși ieftină propria viață. Acum i se ivise ocazia să participe la un joc neverosimil de palpitant. Dacă apelează la Beke și-i mărturisește ce anume știe, cel mult capătă un buchet de flori de la Consiliul femeilor. Iar așa ceva n-o interesa. Ea vroia bani, bani, cu prețul oricărui risc. Să reușească, fie și printr-o crimă.

Cât despre Haller, cheia a oferit-o declarația nevestei sale. „I-ar plăcea dacă aș fi și acum blondă. *El s-a îndrăgostit de Schweller Emmi și poate că în adâncul inimii tot pe ea a luat-o de nevastă*”. Pe fata de burghezi distinși, care întrupa idealurile sale, și care – poate că și-a dat seama numai în ultima clipă – de fapt era copilul unui tarabagiu.

Drama, care se declanșase în Haller după această descoperire, nu putea duce decât la Katharsis sau la un dezechilibru. Iar cu el se petrecuse aceasta din urmă.

Dar devenise un prost agent, care încălcase regulile meseriei, și de teamă că Stefi îl poate denunța, se pripise. Dacă ar fi fost în stare să cântărească la rece situația, și-ar fi dat seama că putea face din Stefi o complice. Haller însă n-a cugetat. În pericol fiind, izbucnise din el psihopatul latent și alesese rezolvarea cea mai primitivă. Moartea balerinei era urmarea unei acțiuni necugetate, dementiale, împotriva căreia Beke n-o putuse apăra pe Bea. Doar se petrecuse într-o dublă întunecime: în bezna locuinței și în cea a unei minți tulburi. Acolo unde nici cu un transformator optic electronic n-ar fi putut vedea ce se pune la cale. Și totuși Beke se simțea răspunzător pentru moartea

asta. Dincolo de cercetarea rapidă, încheiată cu succes, ardea în el autoacuzarea, durerea pricinuită de moartea tinerei fete.

Ca întotdeauna când gândurile îl oboseau prea tare, Beke simțea nevoia să citească poezii. Și, pentru a spune adevărul, poezii pe care le cunoștea și le îndrăgea. Zâmbi pe neașteptate: avea în buzunar micul volum negru, *Hamlet*-ul pe care i-l restituise Decsi. Îl răsfoi și avu senzația plăcută a primei lecturi din vremea când era elev. Se gândi la Decsi, care subliniasă ușor cuvintele adresate lui Horatio:

*Tu ești întocmai omul îndrăgit
de care-am fost legat atât de mult cândva...*

Beke uitase că se află în avion: Elsinorul îi reînviase în minte imaginea din vârful cetății Siklósului, pe unde într-o vară de demult hoinărise cu colegii săi. Zbura așa, cu sufletul plin de căldura prietenilor regăsite, spre noi primejdii și aventuri, spre noi misiuni.

SFÂRȘIT